சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - 8

கிழார்ப் பெயர்பெற்றோர்

கழக வெளியீடு: ௬௮௯

சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - ௮

கிழார்ப் பெயர்பெற்றோர்

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.,
எழுதியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு: சனவரி, 1954

பதிப்பாளர் :
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
1/140, பிராட்வே, சென்னை-1.

தலைமை நிலையம் :
24, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி.

அப்பர் அச்சகம், 2/140, பிராட்வே, சென்னை—1200

பதிப்புரை

பழங்காலத் தமிழகம், கற்பிற் சிறந்த பொற்றொடி மகளிரையும் புலத்துறை முற்றிய நலத்துறை ஆடவரை யும் பெற்று நிலவியது. அந் நாள் நம்நாடு நாடா வளத்த தாகத் திகழ்ந்தது.

புலத்துறை நலத்தினர் பல்வகைச் சிறப்புப் பெயர் களைப் பெற்று விளங்கினர். அப் பெயர்களுள் 'கிழார்' என்னும் பெயர் கொண்டு நிலவியோரும் பலராவர். கிழார் என்னுஞ் சொல், கிழமை யென்னும் பண்படி யாகத் தோன்றியது. அதற்கு உரிமை யென்பது பொருள். கிழார், உரிமையுடையார். புலவர் பெருமக்கள் 'யாதும் ஊரே' என்ற குறிக்கோளுடன் பல்லூர்களில் வாழ்ந்தவ ராவர். எனவே, தாம் பிறந்தகத்தை மறவாராய்த் தம் இயற்பெயராகவே தம் ஊர்ப்பெயரை அமைத்துத் தம் பெயராகச் சூட்டி மகிழ்ந்தனர்.

இப் பெயருடைய புலவர் அரிசில்கிழார் முதல் வெள்ளூர்கிழார் மகனார் வெண்பூதியார் ஈறாக நாற்பத் தொருவர் வரலாறுகள் இதில் கிளத்தப் பெற்றுள்ளது. இதற்குக் 'கிழார்ப் பெயர் பெற்றோர்' எனப் பெயர்சூட்டிச் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் எட்டாவதாக இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளோம். இதனையும் புலவர், திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள் ஆக்கியுதவியுள்ளார்கள்.

இந் நூலைத் தமிழ் நன்மக்கள் வாங்கிக் கற்று நற்பயன் எய்துவார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

கிழார்ப் பெயர்பெற்றோர்

தோற்றுவாய்

தமிழகத்தில் சங்ககாலத்தே வாழ்ந்த மக்கள், ஆயர், வேட்டுவர் எனவும், பாணன், பறையன் எனவும், அந்தணன், அரசன் எனவும் தொழில்பற்றிப் பிரித்து அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். எனினும், அப் பிரிவுணர்ச்சி, அவர்கள், வாழ்க்கையில் மகிழ்ந்து வாழ்தற்கு வழிசெய் வனவாய கல்வி, பொருள் ஆகிய இவைகளைப் பெறுதற்குச் சிறிதும் தடையாய் நிற்கவில்லை. பிரித்துணர்ந்து பாழ் செய்யும் பொல்லாங்கில்லா நல்வாழ்வு பெற்றிருந்த காரணத்தால், பல்வேறு குடிகளில் பிறந்த அவர்களுள் பலர், அந்தணர்க்கும், அரசர்க்கும் அறமுரைக்கவல்ல அறிவு சான்ற புலவர்களாய்ப் பெருநிலைபெற்று விளங்கினர்.

படிக்க ஓர் இனம்; பாடுபட ஓர் இனம் என்ற நிலை, நிலைபெறுவதால் ஓர் இனம், படித்துப் பாராண்டு உயர, ஏனையோர், எழுத்தறிவுபெறும் வாய்ப்பும் இலராய்ப், பாட்டாளிகளாய்ப், பசியும், பிணியும் உற்றுப் பாழுறும் இழிநிலை இன்றி, எக்குடிப்பிறப்பினும், யாவரேயாயினும், அக்குடிவந்தார் அனைவரும் கற்றற்குரியர் என்ற உயர்நிலை பெற்றுத் திகழ்ந்த காரணத்தால், பண்டைத் தமிழகத்து எல்லாக் குடிகளிலும், இறப்ப உயர்ந்த கல்வியறிவு பெற்றுக் கவினுற்று வாழ்ந்தாரைக் காணுகின்றோம்.

அக்கால அரசர்களும் பிறரும், அப்புலவர்கள் எக்குடிப் பிறந்தாராயினும், அவர்தம் குடிகொண்டு குறை

காணாது, அவர்தம் அறிவறிந்து, அருகழைத்து, அவர் வேண்டுவ அகமகிழ்ந்தளித்துப் போற்றிப் பாராட்டு வாராயினர்.

கல்வி, வாழ்வை வளமாக்குதற்காம் செல்வந்தரும் கருவி எனக்கொண்டு கற்கும் இக்கால மக்களைப்போன்றவரல்லர் பழந்தமிழர்; கருத்து விளக்கத்திற்காகவே, அவர்கள் கல்வி கற்றனர்; தம்மை வாழவைக்கும் வழித்துணை, கல்வி ஒன்றே என்றும் கருதினரல்லர்; வாழ்வளிக்கும் வளம்பெற அவர்கள் வேறுவழிகளைக் கண்டிருந்தனர்; முயற்சி திருவினை ஆக்கும் என்ற மூதறிவினராதலின் உழவு, நெசவு போன்ற கைத்தொழில்களையும், வாணிபத்துறை யேற்கொண்டு வளம்பல பெற்று வாழ்ந்தனர்; இவ்வாறு செல்வம்சேர்க்கும் வழிகளைச், சிறக்க உணர்ந்திருந்த அவர்கள், செல்வம் ஒன்றே, எல்லாம், என்ற எண்ணமுடையராய் இருந்துவிட்டாரல்லர்; செல்வம், உடல்வாழத் துணைபுரிவனவற்றுள் தலையாயதே எனினும், உயர்ந்தோர் போற்றும் உயரிய வாழ்வுபெற, அதன் துணை ஒன்றே போதாது; உயிர்க்குணங்களை வளர்த்து உயர்ந்தோராகக் கல்வியின் உறுதுணைவேண்டும், என உணர்ந்து, கல்வியை விரும்பிக் கற்றனர்; இதனால், வயிறுவளர்க்க என்றே கற்கும் இக்காலமக்களினும், வாழ்வு வளம்பெற வேண்டி, வரிசை பலபெற்று விளங்கவேண்டிக் கற்ற பண்டையோர் பல்லாற்றானும் சிறந்து விளங்கினர்; அதனால் உழவர், நெசவாளர், பொற்கொல்லர்போன்ற தொழிலறிந்தாரிடையேயும், படைத்தொழில் மேற்கொண்டு பார்காக்கும் படைவீரர்களிடையேயும் சிறந்த புலவர்கள் பலர் தோன்றித் தொண்டாற்றிப் புகழ்பெற்றனர்.

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டுப் பாடிய புலவர்களுள், பலர் கிழார் எனும் சிறப்புப்பெயர் மேற்கொண்டுள்ளனர்; "ஊரும் பெயரும் உடைத்தொழிற் கருவியும், யாரும் சார்த்தி அவை அவை பெறுமே" என்ற தொல்காப்பியம் மரபியற் சூத்திரத்திற்கு உரைவகுத்த பேராசிரியர், அவ்வுரைக்கண் "அம்பர்கிழான் நாகன், வல்லங்கிழான் மாறன்

என்பன வேளாளர்க்குரியன" என்று கூறியுள்ளதை யுட்கொண்டு, கிழார் என்ற சிறப்பு வேளாளர்க்குரியது; ஆகவே, கிழார் என அழைக்கப்படுவோர் வேளாளராவர் என்று முடிவு கொள்வர்; தாம்கொண்ட முடிவினை உறுதி செய்யும் சான்றாக,

"நாடெங்கும் சோழன்முனந் தெரிந்தே ஏற்றம்
நற்குடிநாற் பத்தெண்ணா யிரத்து வந்த
கூடல்கிழான், புரிசைகிழான், குலவுசீர்வெண்
குளப்பாக் கிழான்வரிசைக் குளத்து ழான்முன்
தேடுபுக ழாரிவரும் சிறந்து வாழச்
சேக்கிழார் குடியிலிந்தத் தேச முய்யப்
பாடல்புரி அருண்மொழித்தே வரும்பின் னந்தம்
பாலரு வாயருமவந் துதித்து வாழ்ந்தார்"

என்ற திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றின் 12-ம் செய்யுளையும் காட்டுவர்.

கல்வெட்டுக்களில், "கொங்கானவீர சோழமண்டலத்தில் வெள்ளாளரில் நீலங்கிழார் மஸ்தக குடாரி மகுட சூடாமணி மன்னர் வணங்கிலும் வணங்காத முடியான்," "அனுக்காவூரில் இருக்கும் வெள்ளாளன் களத்தூர் கிழவன் உடையான்" (S. I. I. Vol. No. 19, 88.) என்ற தொடர்கள் காணப்படுவதால், கிழார் என்ற சிறப்புப் பெயர் வேளாளர்க்குரியதாக வழங்கப்பட்டுளது என்று கொள்ளலாம் எனினும், இக்காலக் கல்வெட்டுக்களிலேயே "புலியூர்க் கோட்டத்து மயிலாப்பில் வியாபாரி விளத்தூர் கிழவன் அரையன் அரிவலன் (S. I. I. Vol. No. 711), "மெய்யூர் கிழான் சீரிளங்கோ ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், தண்டலங்கிழான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும்.... உள்ளிட்ட இத் தெருவியாபாரிகளோம" (S. I. I. Vol. S. No. 994), "வியாபாரி ஆர்வலங் கிழான் வீதி விடங்கன் சிறுநம் பாடிகள்" (H. Ep. A. R. No. 137 of 1919) என்ற தொடர்கள் காணப்படுவதால், கிழான் என்ற சிறப்புப் பெயர் வணிகர்க்கும் உரியதாக வழங்கப்பட்

டுள்ளது என்றும், "சுத்தமலி வளநாட்டுப் பாம்புணிக் கூற்றத்துப் பாம்புணிகிழான் மல்லாண்டானை சேர கோன்" (S. I. I. Vol. S. No. 652) என்றுவரும் தொடரால், கோன் என வழங்கப்பெறும் இடையர்க்கும், கிழார் என்பது சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது என்றும் கொள்ளவேண்டியிருப்பதால், கிழார் என்பது வேளாளரைக் குறிக்கவரும் பெயராம் என்பதை ஏற்றுக் கோடற்கில்லை எனவும், எருக்கங்குடி கல்வெட்டொன்று, பாண்டியன் நெடுமாறன் ஸ்ரீ வல்லபன் காலத்தில் எட்டிச் சாத்தன் என்பவன், இருஞ்சோணாட்டுக் கூடற்குடி, குளத்தூர், துழாயூர், இருப்பைக்குடி, வெளியங்குடி, ஆலங்குடி என்ற ஊர்கட்குத் தலைவனாய், பாண்டிவேந்தனால் இருப்பைக்குடி கிழான் என்று சிறப்பிக்கப் பட்டான் எனக் கூறுவதால், கிழார் என்ற பெயர், அக்கால அரசர்களால், அக்கால மக்களுக்கு யாதோ ஒரு காரணம் பற்றி வழங்கிய சிறப்புப் பெயராம் எனவும் கூறுவர் திருவாளர் ஔவை. சு. துரைசமிப் பிள்ளையவர்கள். (செந்தமிழ்ச் செல்வி: சிலம்பு: 23, பக்கம்: 185).

இறையனார் களவியலுரையில் சங்கப் புலவர்களின் தகுதி, திறமை அறிய நின்றோன் எனச் சிறப்பிக்கப் பெறும், உப்பூரிகுடி கிழார் மகனை உருத்திர சன்மனை, அவ்வரலாறு உரைக்கும் நூல்கள் செட்டிமகன் என்றே கூறுவதால், களவியலுரை எழுந்த சங்க காலத்திலேயே, கிழார் என்ற சிறப்புப் பெயர், வணிகர்க்கும் உரியதாக வழங்கப்பட்டுள்ளது என்று அறிகிறோம்.

"ஊரும் பெயரும்" என்ற சூத்திரப் பொருளையும், அதன் உரையில், அந்தணர், அரசர், வணிகர் ஆகிய குலத்து வந்தார் பெயர்களோடு அவர் ஊர் முதலாயின அறிவிக்கும் தொடர்இணைய வந்து வழங்கும் வழக்கத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டப்பெற்ற பெயர்களையும் ஊன்றி நோக்கியவழி, கிழார் என்ற சிறப்புடையார் வேளாளரிலும் உளர் என்பதல்லது, கிழார் என்ற சிறப்பு வேளாளர்க்கே உரியது என்பது பேராசிரியர்க்கும் கருத்தன்று என்பது புலனும்.

நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும் உள்ளவாறு உணர்ந்து அடங்கிய பண்பினராய், அன்பும் அறனும் அகலாது காத்துப், பழி ஒழித்துப் புகழ் மேற்கொண்டு பிறர் போற்ற வாழ்ந்த பெரியார்களுக்குக் "காவிதி" என்ற சிறப்புப் பெயரினையும், கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது பல் பண்டம் பகர்ந்து வாழும் பண்பினராய வணிகர்குலச் செல்வர்க்கு "எட்டி" என்ற சிறப்புப் பெயரினையும், பெய்யும் பெருமழையைத் தான் தாங்கித் தன்னை உடையான் மீது ஒரு சிறு துளியும் விழா வண்ணம் காத்துத் துணைபுரியும் குடையே போல், தன் அரசன் மீது பகைவர் அம்பொன்றும் அழுந்தா வண்ணம், அவர் ஏவும் அம்புகள் அனைத்தையும் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு தலைவனைக்காக்கும் கடமை வழுவாப் படை வீரர்க்கு "ஏனாதி" என்ற சிறப்புப் பெயரினையும் அளித்துப் பாராட்டுவது அக்கால அரசர் மரபு.

பண்டைய தமிழகத்து, பிறப்பால் ஒரு தொழிலிற்கு உரிமை செய்யப் பட்டவரல்லர்; பிறப்பால் அவர்கள் அனைவரும் ஒருவரே; தாம் தாம் விரும்பிய தொழிலை மேற்கொள்ள அவர்கள் உரிமை பெற்றிருந்தனர்; அந்தணர் மகன், அரசாளவும் படைத்தொழில் மேற்கொள்ளவும், பண்ட வாணிபம் நடத்தவும், பயிர்த் தொழில் மேற்கொள்ளவும் செய்வன்; அரசன் மகன், அறநூல் ஓதவும், அக்காலத் தொழில் பல அறியவும் செய்வன்; வணிகர் மகன், அந்தணர், அரசர், வேளாளர்க்காம் தொழில் பலவும் அறிந்திருப்பன்; அதைப் போன்றே, பயிர்த் தொழில் மேற் கொண்டோன் மகன் பாராளவும், படைத் தொழில் பயிலவும், கலம்பல செலுத்திக் கடல் வாணிபம் புரியவும், வேதம் ஓதவும் உரிமை பெற்றிருந்தான். அதனால், அரசர்கள், மக்கள் பிறந்தகுடி கண்டு சிறப்பிக்காது, அவர் மேற்கொண்ட தொழிலின் திறம்கண்டு சிறப்பித்தனர். சிறந்த கல்வியும், சீரிய ஒழுக்கமும் பெற்றுத் திகழ்ந்தார், எக்குடிப் பிறந்தாராயினும், அவர்க்குக் "காவிதி"ப் பட்டத்தினையும், படைத்

தொழிலிற் சிறந்தார் எக்குடியில் வந்தாராயினும் அவர்க்கு "ஏனாதி"ப் பட்டத்தினையும், வணிகத் தொழில் புரிந்து சிறந்தார்க்கு, அவர் வந்தகுடி நோக்காது, அவர்தம் தொழிலின் நேர்மையும் திறமும் நோக்கி "எட்டி"ப் பட்டத்தினையும் இட்டுச் சிறப்பித்தனர்; அதைப் போன்றே, அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர் ஆகிய இக்குடிகளிற் பிறந்து, உழவுத்தொழில் மேற்கொண்டு சிறந்தார் அனைவரையும், "கிழார்" என்ற பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தனர் என்று கொள்வது பொருந்தும் என்க, இதனால், கிழார் என்பது குடிபற்றிவந்த பெயரன்று; தொழில்பற்றி வந்த பெயராம் என்பது உறுதி செய்யப்படும்.

இவ்வாறு, உழவுத்தொழில் மேற்கொண்டுயர்ந்து, உலகாளும் அரசர்களாலும், பிறராலும் சிறப்பிக்கப் பெற்று, அவர் பாராட்டி வழங்கிய "கிழார்" என்ற பட்டத்தையும் மேற்கொண்டு வாழ்ந்த மக்கள் பலருள், புலமையிற் சிறந்து புகழ்பெற்றவர் எனச் சங்கநூல்களால் அறியப் பெற்றவர் நாற்பத்தொருவராவர்; அவர்கள் வரலாற்றினை அவர்கள் பாடிய பாக்கள் துணைகொண்டு ஒருவாறு வகுத்துரைப்பதே இச்சிறுநூல்.

க. அரிசில்கிழார்

தமிழகத்து ஊர்கள் ஒவ்வொன்றும் பெரும்பாலும் யாதோ ஒரு காரணம்பற்றியே பெயர் பெற்றிருக்கும். பொதுவாகத் தம்மைச் சார்ந்துள்ள மலைகள், காடுகள், ஆறுகள் இவற்றின் பெயர் பெற்றிருப்பது பெருவழக்காம். வெண்குன்றம், நெடுங்குன்றம், பரங்குன்றம் என்பன, மலைகளால் பெயர்பெற்ற ஊர்கள்; திருப்பனங்காடு, திருவாலங்காடு என்பன காடுகளால் பெயர்பெற்ற ஊர்கள்; குமரிக்கோடு, குமரிமலை என்பன குமரியாற்றை அடுத்திருப்பதால் பெயர் பெற்றன; வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் ஓடும் சேயாற்றின் கரைக்கண் அமைந்த திருவோத்தூர், சேயாறு எனவும் வழங்கப்பெறுதல் ஆற்றின் பெயரைத் தன் பெயராக் கொண்ட ஊருக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாம். இவ்வாறு தம்மை அடுத்துப் பாயும் ஆற்றின் பெயரே பெயரெனக் கொண்ட பேரூர்களுள் அரிசில் என்பதும் ஒன்று.

தமிழகத்தின் பேராறுகளில் தலைமைக்கண் நிற்கும் தகுதிவாய்ந்த ஆறு காவிரி. அவ் யாற்றோடு வந்து கலக்கும் ஆறுகளும், அதினின்றும் பிரிந்து பாயும் ஆறுகளும் பல. அவ்வாறு பிரிந்து பாயும் ஆறுகளுள் அரிசிலாறு என்பதும் ஒன்று. இவ்வரிசிலாற்றங்கரையில், அரிசில் என்ற அவ்யாற்றின் பெயர் தாங்கிய ஓர் ஊர் பண்டு இருந்தது எனப் பழந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பகருகின்றன.

ஆறுகள், என்றும் ஒருவழியே மேற்கொண்டு ஓடும் என எதிர்பார்த்தல் இயலாது; காலம் செல்லச் செல்ல, அவை இடம் மாறி ஓடுதலும் உண்டு. ஆனால் ஆறுகள் இடம் மாறுவதேபோல், அவ் யாறுகளின் கரைக்கண் அமைந்த ஊர்கள் இடம் மாறுவது இயல்பன்று. இதனால் ஒரு காலத்தில், ஆற்றின் கரைக்கண் அமைந்து, அவ் யாற்றின் பெயர்பெற்றிருந்த ஓர் ஊர், பிற்காலத்தே அவ் ஆற்றிற்கு மிகச் சேய்மைக் கண்ணதாய், அவ் ஆற்றுத் தொடர்பற்றுத் தோன்றுதலும் உண்டு. இந்தக் காரணங்

களால், அவ்வூர்களின் இருப்பிடத்தை உள்ளவாறு அறிந்துகொள்வதிலும், அவ்வூர்ப் பெயர்களுக்கான காரணங்களை அறிந்துகொள்வதிலும், பிற்காலத்தார்க்கு ஐயங்கள் பல தோன்றும். அத்தகைய ஊர்களுள் இவ் அரிசிலாறும் ஒன்று.

அரிசிலாறு எது என்பதை அறியமாட்டாது இக்கால அறிஞர் பலரும் மயங்குகின்றனர். அயல், அசல் என்ற சொற்களில், சகரமும் யகரமும் மயங்குவதைப்போல், அரியில் என மாறி வழங்கியிருத்தலும் கூடும், என உட்கொண்டு திருச்சி மாவட்டத்தில் கொள்ளிடத்தின் வடபால் உள்ள அரியில் அல்லது அரியிலூரே அரிசிலூராம் என்பர் சிலர்; மைசூர் நாட்டில் உள்ள அரிசிற்கரை என்ற ஊரே அரிசிலூராம் என்பர் வேறு சிலர்; தஞ்சை மாவட்டத்தில் கும்பகோணத்திற் கணித்தேயுள்ள கல்வெட்டொன்று, அரிசிலூரைக் குறித்துக் கூறுகின்றது (Annual Report on Madras Epigraphy. No. 255 of 1911). ஆகவே, அரிசிலூர் சோழநாட்டுக் குடந்தை நகர்க்கு அண்மையில் இருந்த ஓர் ஊராம் என்று கூறுவாரும் உளர்.

இவ்வாறு, இடம் அறியப்பெறுமல், பாக்களில் இடம் பெற்றுப் பெருமைவாய்ந்த அரிசிலூரிற் பிறந்து, வேளாண்மைத்தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வளமார் புகழ் பெற்றுவிளங்கி, அக்காரணத்திஞலேயே, இருமுது குரவர் இட்ட இயற்பெயர் மறைய, ஊர்ப்பெயரும், சிறப்புப் பெயரும் ஒருங்கே இணைய அரிசில்கிழார் என்ற பெயர்கொண்டு வாழ்ந்த புலவர், பழம்பெரும் புலவர்கள் வரிசையில் வைத்துப் பாராட்டத்தக்க பண்புவாய்ந்தவராவர்.

அரிசில்கிழார், அரிசில் என்ற ஊரிற் பிறந்து, அரசர்கள் அளித்த கிழார் என்ற சிறப்புப்பெயர் பெற்று விளங்கிய பெரும்புலவராவர் என்பதல்லது, அவர் வரலாறுகளில் வேறு எதுவும் விளங்கவில்லை. அவர் பாடிய பாக்களுள் சில, அவர் அக்கால அரசர் சிலரோடு கொண்டிருந்த

தொடர்புகள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன. சோழ நாட்டு ஊர்களுள் ஒன்றாகிய அரிசிலை வாழ்விடமாகக் கொண்டவர் எனக் கூறப்பெறும் அரிசில்கிழார், சோழ நாட்டில் வாழ்ந்ததாகவோ, அச் சோணாட்டு அரசர்களைப் பாராட்டியதாகவோ அவர் பாக்கள் அறிவித்தில; அரிசில் கிழார், பாண்டி நாட்டுத் தலைவர்களுள் ஒருவராகிய பேகனையும், சேரநாட்டுத் தலைவர்களாகிய தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, அதியமான் நெடுமானஞ்சி போன்றார்களையும் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார் என அவர் பாக்கள் அறிவித்தலின், அவர், பாண்டியநாட்டிலும், சேர நாட்டிலும் பயில வாழ்ந்தவராவர் என்று கொள்ளுதல் கூடும்.

அரிசில் கிழார் பாக்களால் பாராட்டப்பெறும் பெருமைவாய்ந்தோர்; வையாவிக் கோப்பெரும் பேகனும், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையும், அவன் பகைவர்களாகிய அதியமானெடுமான் அஞ்சியும், ஆயர் தலைவன் கழுவுளும் ஆவர்.

வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன், கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாவன். இவன், கொடைவள்ளல் குமணனுக்கும், சிறுபாணாற்றுப்படைத் தலைவனாகிய ஒய்மானாட்டு நல்லியக்கோடனுக்கும் காலத்தால் முற்பட்டவன் என்று பெருஞ்சித்திரனார் பாட்டும், இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாட்டும் அறிவிக்கின்றன. பேகன், பொதினி மலை என வழங்கப்பெறும் பழனிமலைக்கும், அம்மலையைச் சூழ உள்ள சிறு நாட்டிற்கும் தலைவனாவன். பழனிமலையில் உள்ள ஒரு நீர்நிலை, வையாவிக்குளம் என இவன் பெயரையே இன்றும் கொண்டிருப்பது, இவனுக்கும், இம் மலைக்கும் உள்ள தொடர்பை உறுதிசெய்தல் காண்க. பொதினி மலையை ஆண்ட ஆவியர் என்பார் குடியில் வந்தார் பலருள், பேகன் புலவர் பாராட்டும் பெருமை வாய்ந்தவனாவன்.

பேகன் பெரிய கொடையாளி; ஒருநாள் சோலையில் உலாவிவரச்சென்ற பேகன், அங்கே கார்முகில் வரக்கண்டு

களித்து, தோகைவிரித்து ஆடும் மயில் ஒன்றைக்கண்டான்; அதன் ஆடலைக்கண்டு மகிழ்ந்த அவன், தன்னைப்போன்றே அதுவும் குளிரால் நடுங்குகிறது; ஆகவேதான் அவ்வாறு ஆடுகிறது என்று எண்ணினான்; உடனே தான் அணிந்து வந்திருந்த விலைமதிக்க ஒண்ணா அழகிய போர்வையை அதன்மீது போர்த்திவிட்டு அரண்மனை சென்றான்; பேகனின் அருள் உள்ளத்தையும், அவன் கொடைச் சிறப்பையும் விளக்கும் இச்செயலை அக்கால மக்கள் அனைவரும் அறிந்து மகிழ்ந்து பாராட்டினர்.

கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் சிறந்த பேகன்பால் தீயொழுக்கம் ஒன்றும் குடிகொண்டிருந்தது; பேகன், அழகே உருவெனவந்த, கற்பே காரிகையர்க்குப் பொற்புடை அணியாம் எனக் கருதும் கண்ணகி என்பாளை மனைவியாகப் பெற்றிருந்தும், அவள் உண்ணுதும், உறங்காதும், நல்லன உடாதும் இருந்து ஓயாது அழுது நிற்குமாறு அவளைக் கைவிட்டு, நல்லூரில் வாழ்ந்த பரத்தையொருத்தியோடு உறவுகொண்டு, அவளோடு, அவள் ஊரில் வாழ்வதை விரும்பி மேற்கொண்டிருந்தான்.

பேகனின் கொடையும், கொற்றமும்கண்டு பாராட்டிய புலவர்கள், அவன் தீயொழுக்கம் உடையான் என்பது கண்டு அவன்பால் வெறுப்பும், அவன் தீச்செயலால் வருந்தி வாடும் அவன் மனைவிபால் இரக்கமும் கொண்டனர்; பேகன் தவறினான் எனினும், திருத்தி நல்வழிப் படுத்தல்கூடும் என்று நம்பினர்; உடனே, பேகன் வாழும் நல்லூர் சென்றனர்; அவனுக்கு அறிவுரை பல கூறினர்; புலவர்கள் அறிவுரை கேட்டும், அவர்வழி நடவாது மறுக்கும் மதியிலான் அல்லன் பேகன்; தேர் ஏறித் தன் வீடடைந்தான். வழுக்கிவீழ்ந்த வையாவிக்கோவை வாழ வைத்த புலவர்களுள், அரிசில்கிழாரும் ஒருவராவர்; அவர் அவனுக்குக்கூறிய அறிவுரை அடங்கிய அழகிய பாட்டொன்று புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுளது.

“நின்நாடு நோக்கி வந்து, செவ்வழிப்பண் இசைத்து, நின்னையும், நின் நாட்டையும் பாடிநிற்க, அதுகேட்டு

மகிழ்ந்து நீ அளிக்கும் பரிசாக, அரிய அணிகலன்களை அன்று யான் விரும்புவது ; அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் சிறுமையுடையேனல்லன் ; உண்மையில் என்னைப் பாராட்டிப் பரிசளிக்க நீ விரும்புவையாயின், நின் அன்பைப் பெற மாட்டாது, மிகமிக வருந்தி வாடித் துயருறும் நின் அரும் பெறல் மனைவி, நின்னை அடையப்பெற்ற மகிழ்ச்சியால், இதுகாறும் முடிக்காதிருந்த தன் கூந்தற்கு அரிய மணம் ஊட்டி, அழகாகச் சீவிமுடித்து, மலர்சூடி மகிழுமாறு இன்றே தேர்ஏறி நின்னூர் செல்க. அதுவே நீ மகிழ்ந்தளிக்கும் பரிசாக அமைதல்வேண்டும்,'' இதுவே, அரிசில் கிழார் கூறிய அறவுரை.

"அன்னவாக நின் அருங்கல வெறுக்கை;
அவைபெறல் வேண்டேம் ; அடுபோர்ப் பேக!
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி, நின் வன்புல
நன்னாடு பாட, என்னை நயந்து
பரிசில் நல்குவையாயின், குரிசில்! நீ
நல்காமையின் நைவரச் சாஅய்,
அருந்துயர் உழக்கும் நின் திருந்திழை அரிவை
கலிமயில் கலாவம் கால்குவித் தன்ன
ஒலிமென் கூந்தல் கமழ்புகை கொளீஇத்,
தண்கமழ் கோதை புனைய,
வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே.'' (புறம்: ககசு)

சேரமரபினருள் இரும்பொறை என்றபெயர் தாங்கிய ஒரு கிளையினர் இருந்தனர்; அவர்களுள் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்பானொருவன் இருந்தான் ; அவன் சேர வேந்தருள் சிறந்தோனாகிய செங்குட்டுவன் சிற்றன்னை யாகிய வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவியாரின் உடன் பிறந்தாளை மனைவியாகப் பெற்றிருந்தான். அவனுக்குப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்ற பெயருடைய மகனொருவன் இருந்தான். பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, கொடை, கொற்றம், குணம் ஆகிய எல்லாத்துறையாலும் சிறந்த நல்லோனாவன் ; அவன் உயரிய பண்புகளைப் பலர் உரைக்க உணர்ந்த புலவர் அரிசில்கிழார், அவன் அவையடைந்து,

அவன் சிறப்பெலாந்தோன்றப் பாக்கள் பல பாடிப் பாராட்டி வாழ்வாராயினர்.

ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் ஒன்று முற்றும் அறிந்தவராகவோ, அன்றி முற்றும் அறியாதாராகவோ இருத்தல் இயல்பன்று; ஒரு சிலநாட்டில் ஒரு சிலர் அறிந்தாராக, ஏனையோர் அறியாதாராக இருப்பதும், வேறு சிலநாட்டில், மிகப் பலர் அறிந்தாராக, எஞ்சியோர் அறியாதாராக இருப்பதும் உலகியற்கை; உலகியலின் இவ்வியல்புணர்ந்து, மக்கள்தம் அறிவும், அறியாமையும் எண்ணிப்பார்த்து, அறிவுடையாரைத் தழுவிக்கொண்டு அவர்வழி ஆட்சி மேற்கொள்வதையும், அறியாதார் அறிவு திருந்த ஆவன மேற்கொள்வதையும் அரசர்கள் தம் கடனாகக்கொள்ளுதல் வேண்டும். நல்லரசின் பண்பு இது. இந்தப்பண்பு, பெருஞ்சேரலாதன்பால் சிறந்து விளங்கும்; அவன்மாட்டு இந்தப் பண்புநிலை பெற்றிருப்பதாலேயே, அவன் கீழ்வாழ் உலகம் நின்று நிலைபெறுகிறது என்று பாராட்டினார்:

"உரவரும் மடவரும் அறிவுதெரிந் தெண்ணி
அறிந்தனை அருளா யாயின்
யாரிவண் நெடுந்தகை வாழுமோரே?" (பதிற்றுப்: எக)

'சுடர்விளக்காயினும் நன்றாய் விளங்கிடத் தூண்டு கோல் ஒன்று வேண்டும்' என்ப. நற்குடிப்பிறப்பும், நாடாள் அறிவும் நன்கு வாய்க்கப்பெற்று,

"பழுதெண்ணும் மந்திரியின் பக்கத்துள் தெவ்வோர்
எழுபது கோடி யுறும்" (குறள்: ருஙக)

என்பவாதலின், அரசர்க்கு என்றும் நல்லனவே எண்ணும் பண்பு கொண்டுவிளங்கும் அமைச்சர்களைப் பெற்றிருத்தல் நல்லாட்சிக்கு நற்றுணையாம்; அந்நாடாட்சி நன்கு நீளும். அரசன் நல்ல அமைச்சர்களைப் பெற்றிருக்கவே நலமெலாம் பெருகும் எனின், அவ்வமைச்சர்பால் அமைந்திருக்கும் அருங்குணங்கள் அனைத்தும், அவ்வரசனிடத்தி

லேயே அமைந்துவிடின், அவ்வரசின் பெருமையை அளவிடற்கரிதாம்; பெருஞ்சேரலாதனும் அரசர்க்கு என்றும் நல்லனவே எண்ணும் உள்ளம்கொண்ட உயர்ந்த அமைச்சர்பால் அமைந்த பண்புகள் எல்லாவற்றையும் தானும் பெற்றுப் பேரரசாய்த் திகழ்ந்த சிறப்பையும் பாராட்டினர்:

"நின், முன் திணைமுதல்வர்க்கு ஓம்பினர் உறைந்து
மன்பதை காப்ப அறிவு வலியுறுத்து
நன்றறி உள்ளத்துச் சான்றோர் அன்னநின் பண்பு"
(பதிற்: எஉ)

அரசர் பகைவர் எதிர்த்தவழி, இரக்கமற்ற அரக்கரே போன்று அழிவுத்தொழில் மேற்கொள்வர் எனினும், தம்மைச் சேர்ந்துவாழ்வார் அனைவரும் எல்லையற்றதோர் இன்பவெள்ளத்தில் இருந்து மகிழும்வண்ணம் இனிய பலவாற்றல் அறிவும், அறமும், அழகுமாம். சேரலாதன் பகையொழிந்து வாழும்காலத்தில், தன் நாட்டுமக்கள் பெருவிழாக் காணச் சென்றோர் எத்துணைப் பேரின்பம் கொள்வரோ அத்துணைப் பேரின்பத்தை அடையுமாறு அவர் உவப்பன ஆற்றி மகிழ்விக்கும் மாண்புடையான் என்று பாராட்டியுள்ளார்:

"அம்சாறுபுரையும் நின் தொழில்" (பதிற்: எஉ)

கற்கத்தொடங்கிய ஒருவர் எல்லா நூல்களையும் கற்றல் இயலாது; கல்வி கரையில; கற்பவர் நாள்சில; மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல; ஆதலின் ஆராய்ந்து அமைவுடையனவற்றையே கற்றல்வேண்டும்; ஆதலின், ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு துறையிலேயே வல்லராதல் இயலும்; ஆதலின், ஒருவர் இயன்ற அளவு கற்பதோடு, ஒவ்வொரு துறையில்வல்லார், அவ்வத்துறையில் தாம் அறிந்த அரிய உண்மைகளை உரைக்க, அவற்றைக் கேட்பதைக் கடமையாக மேற்கோடல்வேண்டும்; இதனாலேயே,

"கற்றிலனாயினும் கேட்க,"

என்றும்,

"கற்றலில் கேட்டலே நன்று"

என்றும்,

"செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்"

என்றும் பெரியோர்கள் உரைத்துச் சென்றனர். ஒருவர், இவ்வாறு கற்பதாலும், கேட்பதாலுமே அவர் கடமை தீர்ந்துவிடாது; கற்றவழியும் கேட்டவழியும் ஒழுகுதல் வேண்டும்; அவை கூறிய கடமைகளை மேற்கொண்டு செயலாற்றுதல்வேண்டும்; இதுவே, உயர்ந்தோர் பண்பு என உரைக்கப்பெறும்; "கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக" என்றன்ருே வள்ளுவரும் கூறிச்சென்றுளார்? பெருஞ் சேரலாதன்பால் இப்பண்பு பொருந்தியிருக்கக் கண்டு,

"கேள்விகேட்டுப் படிவம் ஒடியாது
வேள்வி வேட்டனை உயர்ந்தோர் உவப்ப" (பதிற்: எச)

என்று பாராட்டினர் அரிசில்கிழார்.

ஒருவர் திருந்திய வாழ்க்கை மேற்கொண்டு வாழ்வது சிறந்தது; அவ்வாழ்க்கையினைத் தாம் மேற்கொண்டு வாழ்வதோ, பிறரையும் திருத்தி அவ்வாழ்வு மேற்கொள்ளச் செய்வது அதனினும் சிறந்தது; பெருஞ்சேரலாதன் இத்தகைய சிறந்த வாழ்வுடையான் என்பது மட்டுமன்று; இவற்றினும் மேலாயதொரு சிறப்பு அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது; சேரலாதன் அரசவையில் அறமுரைக்கும் நல்லோன் ஒருவன் இருந்தான்; அரசற்கு அறமுரைத்தோனும் அவனே; நரைதோன்றுமளவு ஆண்டாலும் நிறைந்தவன். இவ்வாறு அறிவாலும், ஆண்டாலும் நிறைந்திருந்தும், உலக வாழ்வில் ஒரு சிறிதும் பற்றுக் குறையாதவனய், உலகின்பமே உயர்ந்த இன்பம் எனக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான்.

"காமம் சான்ற கடைக் கோட்காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே" (தொல். கற்பு: ருக.)

இது தொல்காப்பியர் கண்ட அறநெறி; இவ்வற நெறியை மறந்துவிட்ட அறிவுடையோன் செயல், சேரலாதனுக்கு வியப்பளித்தது; அறவோன், உலகில், கொடை, புகழ், செல்வம், மகப்பேறு இவற்றால் உண்டாம் இன்பத்தில் திளைத்து இவற்றினின்றும் செல்லமாட்டா உள்ளத்தனாய் விளங்குகின்றான்; அதனாலேயே, துறந்து செல்லும் துணிவு அவனுக்குத் தோன்றவில்லை என உணர்ந்து, அவனை அணுகி, "ஆசிரியப் பெருந்தகையீர்! கொடை, புகழ் இவற்றால் உண்டாம் இன்பம் நிறைந்த வாழ்வே சிறப்புடைத்து என்று எண்ணி மயங்கும் நின் அறிவுடைமை என்னே! உலகிற்குச் சிறப்பளிக்கும், இக் கொடை, புகழ் எல்லாம் தவமுடையார்க்கு எளிதில் எய்தும்; அஃதுடையார்க்கே இவையெல்லாம் உண்டாம் என்பதை அறிய மறந்தது ஏனோ?" எனத் தவத்தின் அருமையினை எடுத்துக்கூறி அறிவூட்டி, அவன் துறவறம் மேற்கொள்ளத் துணைபுரிந்தான். இவ்வாறு தனக்கு அறிவுறுத்திய தன் ஆசிரியன் அறியாமையையும் போக்கவல்ல அறிவுத் தெளிவுடையான் பெருஞ்சேரலாதன் எனப் புலவர் பாராட்டுகின்றார்:

"முழுதுணர்ந் தொழுக்கும் நரைமூதாளனை
'வண்மையும், மாண்பும், வளனும், எச்சமும்,
தெய்வமும் யாவது தவமுடையோர்க்கு' என
வேறுபடு நனந்தலைப் பெயரக்
கூறினை பெரும! நின்படிமையானே" (பதிற்: எ௪.)

வந்தார்க்கு இலையும், வருவார்க்கு உலையும் வைத்து வழங்கிச் சிறந்தது தமிழகம் என்ப. இந்தக் கொடைக் குணம், சேரலாதன்பாலும் குடிகொண்டிருப்பதைப் புலவர் பாராட்டிப் புகழ்கின்றார். சேரலாதன், தன்பால்வந்து பொருள்வேண்டி இரந்து நிற்பார்க்குப் போரில் தான் கைப்பற்றிய யானைகளை, அவை போரில்பெற்ற புண்களை மருந்திட்டுப்போக்கிப் பரிசாக அளிப்பன்; மேலும் வந்து இரப்பாரை எதிர்நோக்கி, அவர் வேண்டுமளவு கொடுப்ப

தற்காகக் குதிரைகள் எண்ணற்றனவற்றை ஈட்டிவைத் திருப்பன் என்று கூறிப் பாராட்டுவதைக் காண்க.

"புண்ஒரீஇப்
பெருங்கைத் தொழுதியின் வன்துயர் கழிப்பி
இரந்தோர் வாழ நல்கி, இரப்போர்க்கு
ஈதல் தண்டா மா சிதறிருக்கை
கண்டனென் செல்கு வந்தனென்" (பதிற்: எசு.)

சேரலாதன், இவ்வாறு அறிவாலும் கொடையாலும் சிறந்து விளங்குவதைக் கண்ட புலவர், உலகில், அறிவுடையாரையும், கொடுக்கும் தொழிலில், இவர்க்கு இது கொடுக்கலாம், இவர்க்கு இது கொடுக்கலாகாது என எண்ணிப் பார்க்கும் அறிவின்றி, எவர்க்கும் எதையும் அளிக்கும் அறிவுமடம் பட்ட கொடைத் தொழிலுடையாரையும் நோக்கிய வழி, அவர்க்கு இவனை உவமையாக எடுத்துக் காட்டிக் கூறவேண்டியுளதே யன்றி, இவனுக்கு நிகராகக் கூறவல்லார் உலகில் ஒருவரும் இலர் என்று அவன் அறிவையும், கொடையையும் ஒருங்கே பாடிப் புகழ்ந்துள்ளார் புலவர் :

"உரவோர் எண்ணினும் மடவோர் எண்ணினும்
பிறர்க்கு நீவாயினல்லது ! நினக்குப்
பிறருவம மாகா வொருபெரு வேந்தே !" (பதிற் : எஙு.)

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை, அறிவறிந்த
மக்கட் பேறல்ல பிற" (குறள் : சுக.)

என்றும்,

"எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா, பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்" (குறள் : சுஉ.)

என்றும் மக்கட் பேற்றின் மாண்பினைப் பாராட்டுவர் பெரியோர். மக்கட்பேறு பெறுதாரும், சிறப்பிலா மக்களைப் பெற்றாரும், பிற பேறுகளை எவ்வளவு சிறக்கப் பெற்றிருப்பினும், அப்பேறுகளால் பயன் இன்றாம்; ஆதலின்,

மக்களைப் பெறுவதையும், பிறந்த மக்கள் மாண்புடைய ராதலையும், பெறற்கரிய பேறுகள் அனைத்தினும் சிறந்த பேறுகளாக மதிப்பர். பெருஞ்சேரலாதன் இதிலும் குறையுடையானல்லன்; இயற்கையறிவோடு கூடிய செயற்கையறிவும், சால்பு, செம்மை என்று சொல்லப்பெற்ற, சான்றோர்பால் இருக்கவேண்டிய குணங்களும் நிறைந்து, நாடாளும் நல்லறிவும் நன்கு வாய்க்கப் பெற்ற நன்மகனைப் பெற்றவன் பெருஞ்சேரலாதன்; அவன் புகழைப் புலவர் பாடி மகிழ்வதில் வியப்புண்டோ?

> "ஈரறிவு புரிந்து
> சால்பும், செம்மையும் உளப்படப் பிறவும்
> காவற் கமைந்த அரசுதுறை போகிய
> வீறுசால் புதல்வற் பெற்றனை" (பதிற்றுப் பத்து: எசு.)

குணங்களால் நிறைந்த குன்றென நின்ற பெருஞ்சேரலாதன், போர் அறிவும், அதற்கேற்ற பேராண்மையும் நன்கு வாய்க்கப்பெற்று விளங்கினான்; அவன் படையின் பெருமையினையும், அதன் அருமையினையும், அப்படைத் துணைகொண்ட அவன் பேராண்மையினையும், அதனால் அவன் பெற்ற வெற்றிச் சிறப்புக்களையும், அவன் ஆற்றல் அறியாது எதிர்த்த அவன் பகைவர் பட்ட பாட்டினையும் புலவர் பலவாறு பாராட்டி மகிழ்ந்துள்ளார்.

சேரலாதன் படையில் உள்ள தேர் எத்தனை? குதிரை எத்தனை? வீரர் எத்தனை? என்பார்க்கு விடையாகப் புலவர் அரிசில்கிழார், அவற்றை எண்ணிக் கணக்கிட்டுக் கூறல் எவர்க்கும் இயலாது; ஆதலின், அவற்றை யானும் எண்ணிப் பார்த்தேனல்லன்; ஆயினும் ஒன்று கூறுகின்றேன்; அதைக்கொண்டு அவன் படையின் பெருமையினை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளுதல் கூடும்; அவன் நாட்டில், மாடுமேய்த்தல் தொழில் மேற்கொண்ட கொங்கர் என்பார் ஒரு இனத்தாருளர்; அவர்களிடத்தில் பெருந்திரளான மாடுகள் உள. அக் கொங்கர்பலரும், தங்கள் மாடுகளை ஒன்றுசேர்த்து மேய விடுதல் வழக்கம்; அக்காலை

அம்மாடுகளின் எண்ணிக்கையினை எண்ணிக்காணல் எவர்க்கும் இயலாது; சேரலாதன் நால்வகைப் படைகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் செல்லும்பொழுது, அவற்றின் இடையே செல்லும் யானைப் படையினை நோக்கினாக்கு, அக்காட்சி, அவன் நாட்டுக் கொங்கர்களின் ஆனிரைக் காட்சியினையே நினைப்பூட்டும்; அவ்வளவு பெருந்திரளாகச் செல்லும் அவன் படையைச் சேர்ந்த யானைகள்; யானைப் படையே இத்துணைப் பெரிதாயின், அவன், தேர், குதிரை, வீரர் படைகளின் பெருமை எத்துணைப் பெரிதாம் என்பதை நீங்களே உய்த்துணர்ந்து கொள்வீராக; மேலும், யானைப்படை அவன் நாட்டு ஆனிரைகளை நினைப்பூட்டும் என்றால், அவன் குதிரைப்படை, ஆனிரைகளினும்மிக்குத் தோன்றும் ஆட்டுமந்தைகளை நினைப்பூட்டும்; அத்துணைப் பெருமையுடையது அவன் குதிரைப்படையும். இவ்வாறு தான் அவன் படையின் பெருமையினை மதிப்பிடலாகுமே யன்றி, அதை எண்ணிக்காணல் இயலாது" என்று கூறுகின்றார்:

"சேண்பரல் முரம்பின் ஈர்ம்படைக் கொங்கர்
ஆபரந்தன்னபல் செலவின்
யானைகாண்பல் அவன்தானையானே"

"தம் நாட்டு
யாடுபரந்தன்ன மாவின்
ஆபரந்தன்ன யானையோன் குன்றே"

(பதிற்றுப்பத்து: எஎஅ.)

பெரும்படையும், பேராற்றலும் பெற்ற பெருஞ்சேரலாதன் புகார், பூழி, கொல்லி முதலாய இடங்களை வென்று உரிமையாக்கினான்; ஆயர்களுக்குத் தலைவனாகிய கழுவுள் என்பானோடு போரிட்டு அவன் ஆனிரைகளைக் கைப்பற்றினான்; நாள்பல ஆகியும், தங்கள் தலைவன், தம் ஆனிரைகளை மீட்டுத் தாராமை யுணர்ந்த ஆயர்கள், தங்கள் தலைவனை அறியாதே பெருஞ்சேரலாதன் படைத்தலைவர் முன்வந்து அவர் விரும்பும் ஏறுகளும், கன்றுகளும் நிறைந்த நிரைகள் சில அளிப்ப, படைத்தலைவர்களும் அவர்

அளித்தன ஏற்றுத் தாம் கைப்பற்றிய அவர் நிரைகளை விடுத்தனர்; தம் இனத்தார் செயலறிந்த ஆயர் தலைவன் கழுவுள், செய்வதறியாது திகைத்து, பலர் அறியப் பணியவும் நாணி, எவரும் எழுந்து நடமாடா இருள் சூழ்ந்த விடியற்காலையில் வந்து, சேரலாதனைப் பணிந்து பகை யொழிந்து வாழ்ந்தான்.

> " ஏறுடை, கன்றுடையாயம் தரீஇப், புகல்சிறந்து
> புலவுவில் இளையர் அங்கைவிடுப்ப
> மத்துக்கயிறு டாவைகற்பொழுது நினையூஉ
> ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவுள் தலைமடங்க " (பதிற்று : எக.)

தர்மபுரி என இக்காலத்தே வழங்கப் பெறும் தகடூரில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்தோனும், ஔவையார்க்கு அரிய நெல்லிக்கனி அளித்துச் சிறப்புற்றோனுமாகிய அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி மீது பெருஞ்சேரலாதனுக்கு ஏனோ பகை வளர்ந்து விட்டது; பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, படையுடன் தகடூர் சென்று, தகடூர்க் கோட்டையை முற்றி நின்றான்; அதியமானுக்குத் துணையாகச் சோழபாண்டிய ராகிய இருபெரு வேந்தரும், சில வேளிர்களும் வந்திருந் தனர்; இருந்தும், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பெரும் படையை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல் இழந்து தகடூர்க்கோட்டையும் அழிவுற்றது; அதியமானும் இறந்து விட்டான். தகடூரில் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை பெற்ற வெற்றியை, அரிசில் கிழாரேயன்றி வேறு பல புலவர் களும் வியந்து பாராட்டினர்; அவனும் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றான்.

இவ்வாறு பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைபால் தாம் கண்ட சிறப்புக்களை, ஏற்ற இடந்தோறும் எடுத்துப் பாராட்டியும் அமையாத அரிசில்கிழார், அவன் சிறப்புக்களை யெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டி, ஓரிடத்தே வைத்துப் பாராட்டி மகிழ்வாராயினர்:

> " உயிர் போற்றலையே செருவத் தானே;
> கொடை போற்றலையே இரவலர் நடுவண்;

பெரியோர்ப் பேணிச் சிறியோரை அளித்தி;
நின்வயிற் பிரிந்த நல்லிசை கனவினும்
பிறர்நசை யறியா ; வயங்கு செந்நாவின்
படியோர்த் தேய்த்த வாண்மைத், தொடியோர்
தோளிடைக் குழைந்த கோதை மார்ப !
அனைய அளப்பருங் குரையை." (பதிற்று: எக.)

பாக்கள்பல புனைந்து, தன் புகழ்பாடிய புலவர் அரிசில் கிழாரின் அறிவுநலம் கண்டு வியந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, அவர்க்கு ஒன்பது நூறாயிரம் காணம் நல்கியதோடு அமையாது, அரசமாதேவியாரோடும், அரண்மனை விட்டு வெளியேறி நின்று, புலவரை அழைத்து, இவ்வரண்மனையும், ஆட்சிப்பொறுப்பும் இனி நின்னுடைமையாம் ஏற்றருள்க என வேண்டி நின்றான்; அரசன் அன்புள்ளத்தை அறிந்த புலவர் பெருந்தகையாரும், அவன் விரும்பியாங்கே, அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு அடுத்த கணமே, "அரசே! என் உடைமையாகிய இவ்வாட்சியினை நினக்கு யான் அளிக்கின்றேன்; ஏற்றருள்க," என, வேண்டி அளித்து அகமகிழ்ந்தார் ; அரசனும், புலவனும் வளர்த்த அன்புத் தொடர்பின் சிறப்பே சிறப்பு!

அதியமான் தகடூரை அழித்து வெற்றிபெற்ற சேர வேந்தன் அவைக்களப்புலவராய அரிசில் கிழார், அவன் பகைவனும் அத்தகடூர்ப்போரில் அவனால் அழிவுற்றோனும் ஆய எழினியின் பிரிவு கண்டு மனம்மிக இரங்கி அழுது பாராட்டியுள்ளார். அவர், அவன் ஆண்ட தகடூர், அத்தகடூரில் அவன் மேற்கொண்டிருந்த ஆட்சி, அவன் பிரிவு கண்டு பொறாது பொருமிஅழும் அவன் குடிகள் அவன் மாட்டுக் கொண்டுள்ள அன்பு, அவன் ஆண்மை ஆய பலவற்றையும் அழகாகப் பாடியுள்ளார் :

"வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பயன்கள் முற்றும் நிறைந்த ஊர்கள் பல நிறைந்தது அவன் நாடு ; வெற்றியல்லது தோல்விகண்டறியா ஆண்மை நிறைந்தவீரர், போரில் தாம் பெறும் வெற்றிப் புகழ் அல்லது அதற்குக் கைம்மாறாகப்

பெறும் கூலியை எண்ணிப் பாராமல் காத்து நிற்கும் காவற்காட்டையுடையது அவன் தகடூர்," எனத் தகடூரின் கவினும், காவலும் விளங்கப் பாராட்டினார் :

"பல்பயன் நிலைஇய கடறுடை வைப்பின்
வெல்போராயவர் மறம் புரிந்து காக்கும்
வில்பயில் இரும்பின் தகடூர்" (பதிற்று : எஅ)

காட்டிற் சென்று மேயும் ஆனிரைகள், அங்கே தமக்கு ஊறு செய்யும் பகைவிலங்குகள் இல்லாமையால், மேய்ந்து மாலைவந்ததும், வீடுநோக்கி வருவதொழிந்து தம் கன்றுகளோடு அக் காட்டிலேயே தங்கும்; நடந்து நடந்து வெந்த காலுடைய வழிப்போவார், வழி ஆறலை கள்வர் அற்றது ஆதலின், அவர் அலைப்பரே என அஞ்சி அரண் அமைந்த இடம் தேடி ஓடி ஒளியாமல், தாம் விரும்பும் இடங்களிலே இருந்து இளைப்பாறுவர்; களத்தில் குவித்த நெல் முதலாம் குவியல்கள், நாடு கள்வர் அற்றது ஆதலின், காப்பார் எவரையும் பெறுமல் தனித்தே கிடக்கும்; என அகப்புறப் பகைகளைக் கடிந்து ஆளும் அவன் ஆட்சிச் சிறப்பைப் பாராட்டினார் :

"கன்றமர் ஆயம் கானத்து அல்கவும்,
வெங்கால் வம்பலர் வேண்டுபுலத்து உறையவும்,
களமலி குப்பை காப்பில வைகவும்
விலங்குபகை கடிந்த கலங்காச்செங்கோல்" (புறம்:உ௩0)

எழினி இறந்தான் என்று கேட்ட அவன் நாட்டு மக்கள், பெற்றுப் பாலூட்டி வளர்க்கும் தாயை இழந்த சேய் எவ்வாறு ஏங்கித் துன்புற்று அழுமோ, அதைப் போல் அழுது அரற்றினர் என்று அவனுக்கும், அவன் குடிகட்கும் உள்ள அன்பின் தொடர்பினைப் பாராட்டினார் :

"பொய்யா எழினி பொருதுகளம்சேர
ஈன்றோள் நீத்த குழவிபோலத்
தன்னமர் ஆற்றம் தலைத்தலை இனைய" (புறம் : உ௩0.)

"எழினியின் உயிர்குடித்த கூற்றமே! நீ சிறிதும் அறிவற்றவன் ஆயினை; உழவன் பசித்துயர் வந்துற்ற காலையும், நிலத்தில் விதைக்க வைத்திருக்கும் விதையினை உண்ணாது வைத்துப் பேணி, பின்னர் விதைத்து, அவ் விதையினும் பன்மடங்கு, பெற்று மகிழ்வதேபோல், நீ எழினியின் ஓர் உயிரைமட்டும் உண்ணாது விட்டிருப்பை யாயின், இவனைத் துணையாகக் கொண்டு இவன் பகைவர்க ளின் பல உயிர்களை அவன் கொண்டுதரப்பெற்று உண்டு பசியாறியிருப்பை பன்னாள்; ஆனால், அந்தோ! அப்பேற் றினை இழந்துவிட்டனையே; இவனைக் கொன்றதால் பெரு நட்டம் உற்றோன் நீ ஒருவனே யன்றோ? என்னே நின் பேதைமை!" என்று கூறி எழினியின் ஆற்றலை எடுத்துக் காட்டி அழுது பாடியுள்ளார்:

"நோய் உழந்து வைகிய உலகினும் மிகநனி
நீயிழந்தனையே அறனில் கூற்றம்!
வாழ்தலின் வரூஉம் வயல்வளன் அறியான்
வீழ்குடி உழவன் வித்துண் டாஅங்கு
ஒருவன் ஆருயிர் உண்ணா யாயின்
நேரார் பல்லுயிர் பருகி
ஆர்குவை மன்னோ அவன் அமரடு களத்தே" (புறம்:உ௩0.)

அரிய அழகிய பாக்கள்பல புனையும் பண்புவாய்ந்த அரிசில் கிழார்பால் பாராட்டத்தக்க பண்புகள் பலவும் பொருந்தியிருந்தன; அரிசில் கிழார், அரசரை அடைந்து, அவர் புகழ்பாடி, அவர் அளிப்பன ஏற்று வாழ்வதொன்றே புலவர் கடன் என எண்ணும் குறுகிய உள்ளமுடையவ ரல்லர்; அவர் தம்மால் பாராட்டப்பெறும் தலைவர்கள் போற்றத்தக்க பண்புடையராதல் வேண்டும் என்று எண் ணும் பேருள்ளமுடையவராதலின், அத்தகைய தலைவர் கள் தவறிய வாழ்க்கையினராயின், அவர்பால் அமைந்து கிடக்கும் அத்தவற்றினை எடுத்துக் காட்டித் திருத்தி அவர் நல்வாழ்வு வாழச் செய்வது புலவர்தம் கடனும் என்று எண்ணும் இயல்பினராய்க் காட்சியளிக்கின்றார்; அரிசில்கிழார்பால் அமைந்து கிடக்கும் இப்பண்பு, அவர்

பேகனைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்திய செயலால் நன்கு புலனாதல் காண்க.

அரிசில்கிழார் உயிர்களிடத்தே பேரன்புகொண்டவர்; நாட்டில் வாழும் மக்கள் நல்வாழ்வு வாழவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் உடையவர்; நல்வாழ்வுபெற்ற மக்கள் வாழ் நாட்டையும், அந் நாடாள் அரசனையும் போற்றும் பண்புடையவர்; அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் நாட்டில், 'பல் குழுவும், பாழ்செய்யும் உட்பகையும், வேந்தலைக்கும் கொல்குறும்பும்' இல்லாமையினை, அந்நாட்டுக் காடுகள், கொல்லும் கொடுவிலங்கின்றிக்கிடப்பதால், ஆனினங்கள் ஆரமேய்ந்து, அச்சமின்றி அக்காடுகளிலேயே துயிலும்; அந்நாட்டு வழிகளில் ஆறலைகள்வர் இல்லாமையால், அவ் வழிச்செல்வோர், தாம் வேண்டுமிடத்தே விரும்பி உறைவர்; அவன்நாடு கள்வர் அற்றது ஆதலின், அந் நாட்டார், தங்கள் பொருள்களை அரண் அமைந்த இடத்தே வைத்துக் காக்க எண்ணார் என்றெல்லாம் பாராட்டி யுள்ளார்.

நாட்டின் நல்வாழ்வுகண்டு மகிழ்ந்து பாடும் அரிசில் கிழார், நாட்டிற்குக் கேடு உண்டாம் என்பதறியின் எரியின் இழுதாய் இரங்கித் துடிப்பர்; துடிப்பதோடு அமைந்து விடாது, அத்துயர் தடுக்கத் தம்மாலாவன எல்லாம் முயன்று பார்ப்பர்; தம்மால் ஆகாது எனக் கண்டவழி, கையற்று நின்றுவிடார்; தம்மினும்வல்லார் துணைகொண்டு அதைப்போக்கத் துணிவர்; பெருஞ்சேரலிரும்பொறை பெரும்படையும், பேராற்றலும் உடையவன்; அத்தகையா னோடு ஒரு சில அரசர்கள் பகைத்தனர்; அதுகண்ட அரிசில்கிழார், பெரிதும் வருந்தினார்: இவனோடு பகைக் கின்றனரே; இவன் பெரும்படையால் அவர் நாடு அழிந்து விடுமே; இதற்கு என்செய்வேன்? இதை எவ்வாறு தடுப் பேன்? அவர்க்கு இவன் படைவன்மையினை விளங்கக் கூறியும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றனரே; என்சொல் மறுக்கும் இவர்கள், சான்றோர் பிறர் உரை

கேட்டாவது தம்பகை ஒழியாரோ? அவர் கேட்குமாறு உரைக்கவல்ல சான்றோர் எவரும் இலரோ?—

"பன்னாள்
யான் சென்றுரைப்பவும் தேறார் பிறரும்
சான்றோர் உரைப்பத் தெளிகுவர் கொல்!" (பதிற்று: எ௩)

என்றெல்லாம் எண்ணி எண்ணி வருந்தினார்.

வருந்துவதோடு அமைந்தாரல்லர்; பகைவர்க்கு உரைத்தல் இயலாது என உணர்ந்த அரிசில்கிழார், பெருஞ் சேரல் இரும்பொறைபால் சென்றார்; "அரசே! நின்னொடு பொர வந்திருக்கும் இவர்களோடு போரிடுதல் நினக்கு அழகன்று; இவர்கள் நின் ஆற்றல் அறிந்து வந்தவரன்று; அவர்கள் நின்பால் பெரும்பகை கொண்டிருக்கின்றனர்; ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு என்ப. அதனால் அவர்கள் அறிவிற்கு நின்படையின் பெருமை புலப்பட்டிலது; பகை மிக்கதனால், அவர்கள், தம் உள்ள அறிவினையும் இழந்துவிட்டனர்; ஆகவே, பகைத்தற்குரிய பண்புடையானல்லன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை; பழகற்கினியன் என உணராராயினர்; ஆதலினாலேயே நின்னைப் பகைத்து வந்துள்ளனர்; அறியாது வந்தாரை எதிர்த்து அழித்தல் நினக்கு அழகன்று; அறிந்தார், அறியாதார் இருவர் இயல்புகளையும் உள்ளவாறுணர்ந்து அதற்கேற்ப நடத்தலன்றோ நின்னொத்த பேரரசர்க்கு அழகு! அரசர்கள் அவ்வாறு ஆராய்ந்து ஆட்சிபுரிவதாலன்றோ உலகம் நடைபெறுகிறது? அவர்கள்மாட்டு அவ்வறிவு இன்றாயின், உலகில் உயிர்வாழ்வோர் ஒருவரும் இலராவரன்றோ?"

"இகல்பெருமையின் படைகோள் அஞ்சார் . . .
நன்றறி உள்ளத்துச் சான்றோர் அன்னநின்
பண்புநன் கறியார் மடம் பெருமையின்" (பதிற்று: எ௨)

"உரவரும், மடவரும் அறிவு தெரிந்தெண்ணி
அறிந்தனை அருளாயாயின்
யாரிவண் நெடுந்தகை! வாழுமோரே" (பதிற்று: எ௩

என்றெல்லாம் கூறி, அவன் உள்ளத்தே பகையுணர்வு ஒழியும்வண்ணம் உரைத்தார்.

அரிசில்கிழார், அக்கால மக்களால் பெரிதும் விரும்பி மேற்கொள்ளப்பெற்ற உழவுத்தொழில் நுட்பங்களை நனித் தறிந்திருந்தவராவர் என்பதற்கான சான்றுகள் அவர்பாக் களில் பல உள. உழவனுக்கு விதையே முதல்; அவன் உண்ண உணவின்றி உயிர்விடும்போதும் தன்பால் உள்ள விதையினை எடுத்துண்ண எண்ணான்; மாறாக அவ் விதையை உண்பவன், உண்மையில் உழவனாகான்; உழ வால் அவன் உயர்வடையான்; அத்தகையான் அழிந்து போகவே தகுதியுடையவனாவன்; இந்த உண்மையினை ஓரிடத்தே கூறியுள்ளார். தமிழகத்தில் நீர் வளம் குறைவு; உழவர் நீர்வளத்திற்கு வானையே எதிர் நோக்கி நிற்பர்; அவ்வானம் எப்போது வாய்க்கும் என்பதை எவரும் முன் கூட்டி உணரார்; ஆதலின், அது வாய்க்கும்போது தம் தொழிலை மேற்கொள்ளத் தகுதியோடு என்றும் வாழ்தல் வேண்டும் இத்தகைய நிலை உள்ள நம்நாட்டில், நிலத்தை மிகுதியாகப் பெற்று, அவற்றை உழுதற்காம் ஏரைக் குறை வாகப் பெற்றவர் நல்ல உழவராகார்; இந்த உண்மையினை மற்றோர் இடத்தே எடுத்துக் கூறியுள்ளார்,

"வாழ்தலின் வரூஉம் வயல்வளன் அறியான்:
வீழ்குடி உழவன் வித்துண் டாங்கு" (புறம்: உ௩௦.)

"கருவி வானம் தண்துளி சொரிந்தெனப்
பல்விதை உழவின் சில்லே ராளர்" (பதிற்று: எ௬.)

அரிசில் கிழார்பால் அமைந்துள்ள அருங்குணங்களை இவ்வாறே கூறிச் செல்லின் ஏடு விரியும்.

அரிசில்கிழார் பாக்களில் அழகிய உவமைகள்பல ஆங் காங்கே அமைந்து அணி செய்கின்றன; தேனடையைச் சூழத் தேனீக்கள் மொய்த்திருக்கும் காட்சிக்கு, அடித்துக் குவித்த நெற்குவியலில், அந்நெல்லை அளக்க ஆளும் மரக் கால்கள் பலவற்றைச் செருகிவைத்திருக்கும் காட்சியை யும்,

"நெல்லின்
அம்பண அளவை உறைகுவித் தாங்குக்
கடுந்தேறு உறுகிளை மொசிந்தன துஞ்சும்
செழுங்கூடு" (பதிற்று: எக.)

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பேராற்றல் அறியாது பகைத்துவந்து போரிட்டு, அவனால் துன்புற்றுத் தோற்றோடும் பகைவர்க்கு, தம் இளமையால் அறியாது, தேன்கூட்டினை அழிக்கச் சென்று, அக்கூட்டில் வாழ் தேனீக்கள் எழுந்து கொட்டத் தொடங்கியதும் துன்புற்று ஓடும் இளஞ் சிறார்களையும்,

"செழுங்கூடு கிளைத்த இளந்துணை மகாஅரின்
அலந்தனர் பெரும! நின் உடற்றி யோரே" (பதிற்று: எக.)

பகைவர் நாட்டின்மீது படைகொண்டு சென்று, அவர் நாட்டைப் பாழ் செய்வது கண்ட பகைவர், பணிந்து திறை தந்தாராக, அதை ஏற்றுக்கொண்டு அவரை அழிக்காது விடுத்து மீளும் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு, மக்களைப் பிடித்துத் துன்புறுத்தி, அம்மக்கள் தம் நோய் நீங்கப் பலி கொடுத்தாராக, அவர் அளித்த பலியினை ஏற்றுக்கொண்டு அவர் உயிர்க்கு ஏதம் விளைக்காது விட்டுச் செல்லும் பேயினையும்,

"பலிகொண்டு பெயரும் பாசம்போலத்
திறை கொண்டு பெயர்தி" (பதிற்று: எக.)

கோபத்தால் சிவந்து சுழலும் வீரன் ஒருவன் கண்ணிற்கு, ஓர் அகலில் இடப்பெற்று ஓயாது சுழலும் குன்றிமணியினையும்,

"அகற்பெய் குன்றியிற் சுழலும கண்ணன்" (புறம்: ௩00.)

உவமைகளாகக் கூறியுள்ள அவர் புலமை நலத்தைப் போற்றுவோமாக.

அரிசில்கிழார் பாடிய பாக்களுள், அகத்துறைப் பொருள் தழுவிய பாடல் ஒன்றே உளது; அவ்வொரு

பாட்டிலேயே, அவர் அக்காலத் தமிழ்மகளிரின் மாண்புகளைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்; காலம் முழுதும் கணவன் தன் அண்மையில் இருந்துகொண்டே, தனக்கு வேண்டுவன எல்லாவற்றையும் அளித்தல் வேண்டும் என எண்ணும் இக்கால மகளிரைப்போலல்லாமல், கணவன் எப்போதோ செய்த ஓர் உதவியை உள்ளத்தில் என்றும் எண்ணி மகிழ்ந்து அமையும் அருங்குணமுடையவள் பழந் தமிழ்மகள் எனப் பாராட்டியுள்ளார். பழந்தமிழ்ப் பெண்ணொருத்தி மணந்து கணவன் வீடுசென்று வாழ்கின்றாள்; அவளைக் காணவந்தாள் அவள் தோழி; ஆங்கு, அவள் பெருநலம் சிறிதும் குறையாதே இருப்பதுகண்டு வியந்து நின்றாள்; தோழியின் வியப்புணர்ந்த அவள், "தோழி! தலைவர் முன்னொருநாள் செய்த தலையளியே இன்றும் எனக்கு இன்பமளிக்கிறது; பண்டொரு முழுநிலா நாளன்று, தலைவர் அன்புசெய்து சென்றனரன்றோ? அன்று என்தோள் பெற்ற மணம் இன்றும் மங்காது மணக்கிறது," என்று கூறினாள் எனப் பாடியுள்ளார்:

> "நாடன், தொல்லைத்திங்கள் நெடுவெண் நிலவின்
> மணந்தனன் மன்நெடுந் தோளே;
> இன்றும் முல்லை முகை நாறும்மே" (குறுந்: ௧௯௩)

புறநானூற்றில் காணப்படும், மகட்பாற்காஞ்சி, தொடாக்காஞ்சி, தானைமறம், குதிரைமறம் முதலாய துறை தழுவிவந்த அரசில்கிழார் பாடல்கள், அரிய நயம் பல செறிந்து அவர் புலமையின் சிறப்பிற்குச் சான்று பகர்ந்து நிற்கின்றன.

உ. ஆர்க்காடுகிழார் மகனார் வெள்ளைக்கண்ணத்தனார்

வடார்க்காடு மாவட்டத் தலைநகராகிய வேலூர்க்குக் கிழக்கே பாலாற்றங்கரையில், ஆர்க்காடு என்ற பெயருடையதோர் ஊர் உளது; அதன்பெயரை, ஆர் + காடு எனப்பிரித்து, ஆத்திமரங்கள் நிறைந்தமையால் இது ஆர்க்காடு எனப் பெயர்பெற்றது என்பர் சிலர்; ஆறு + காடு எனப்பிரித்து, ஆறு காடுகளைக்கொண்டு விளங்கியமையால் இது ஆற்காடு எனப் பெயர்பெற்றது, இப்பெயர் வடமொழியில் ஷடாரண்யம் என வழங்கப்பெறும் என்பர் வேறு சிலர்; ஆல் + காடு எனப்பிரித்து, ஆலமரங்கள் நிறைந்தமையால் இது ஆற்காடு என அழைக்கப்பெற்றது போலும் என்பர் மற்றும் சிலர்; தமிழ் நூல்களிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் ஆர்க்காடு என்ற படிவமே வழங்கப்பெற்றுள்ளது; ஆர்க்காடு, சேந்தன் என்பானொருவனுடைய தந்தையாகிய அழிசி என்பானுக்கு உரியது; அது நெல் விளையும் நிலங்களைச் சூழக்கொண்டது என்று பழந்தமிழ் நூல்கள் பகர்கின்றன :

"சேந்தன் தந்தை
அரியலம் புகவின் அந்தோட்டு வேட்டை
நிரைய ஒள்வாள் இளையர் பெருமகன்
அழிசி ஆர்க்காடு" (குறுந்: உருஅ)

"சேந்தன் தந்தை
தேங்கமழ் விரிதார் இயல்தேர் அழிசி
வண்டுமூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்
அரியலம் கழனி ஆர்க்காடு" (நற்: ககO)

இவ்வாறு இலக்கியச் சிறப்புற்று விளங்கும் ஆர்க்காட்டில் பிறந்து, அரசர்கள் பாராட்டி அளித்த கிழார் என்ற சிறப்புப்பெயர் பெற்றுப் பெருமையுற்ற பெரியார் ஒருவருக்கு மகனாய்ப் பிறந்த பேறுடையவராவர், நம் புலவர் வெள்ளைக்கண்ணத்தனார். இத்துணையே இவர்

வரலாறுபற்றி அறியத்தகும். இவர் பெயரால் காணப்பெறும் பாடல் ஒன்றே; அது தலைவியைப் பிரிந்து வினைமேற்சென்று, அவ்வினை முடித்துநின்ற தலைமகன் ஒருவன், தன் பாகனை நோக்கி, விரைந்து வீடுசெல்லுதல் வேண்டும்; அதற்கேற்ற குதிரைகளைப் பூட்டுக; அதற்கேற்ற ஓட்டந் தெரிக எனக்கூறும் துறைமேற் கொண்டுளது. அப்பாட்டில், தலைவியைக் காணத்துடிக்கும் அத்தலைமகன் கண்முன், மாலையில், பசுவோடு இணைபிரியாது கலந்து ஊர் திரும்பும் காளைகளைக்கொண்டு நிறுத்தும் புலவரின் புலமைத்திறம் போற்றத்தக்கதாம் :

“ களையும் இடனால் பாக உளை அணி
உலகுகடப் பன்ன புள்ளியற் கலிமா
வகையமை வனப்பின் வள்புநீ தெரியத்
தளவுப்பிணி அவிழ்ந்த தண்பதம் பெருவழி
ஐதிலங் ககலிலை நெய்கனி நோன்காழ்
வென்வேல் இளையர் வீங்குபரி முடுகச்
செலவுநாம் அயர்ந்தன மாயின் பெயல
கடுநீர் வரித்த செந்நில மருங்கின்
விடுநெறி ஈர்மணல் வாரணஞ் சிதரப்
பாம்புறை புற்றத் தீர்ம்புறங் குத்தி
மண்ணுடைக் கோட்ட அண்ணல் ஏஎறு
உடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ
ஊர்வயின் பெயரும் பொழுதில் சேர்புடன்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரும்
ஆபூண் தெண்மணி ஐதியம் பின்னிசை
புலம்புகொள் மாலை கேட்டொறுங்
கலங்கினள் உறைவோள் கையறு நிலையே.” (அகம்: ௬௪)

௩. ஆலத்தூர் கிழார்

ஆலத்தூர் என்ற பெயருடைய ஊர்கள், தமிழகத்தில் பல உள. பாண்டிநாட்டில், மதுரோதய வளநாட்டில் ஓர் ஆலத்தூரும், தொண்டைநாட்டில், புலியூர்க்கோட்டத்தில் ஓர் ஆலத்தூரும், பல்குன்றக்கோட்டத்தில் ஓர் ஆலத்தூரும், சோழநாட்டில் ஓர் ஆலத்தூரும் இருக்கின்றன. ஆலத்தூர்கிழார் என்ற இப்புலவர், சோழநாட்டு அரசர்களையே பாடியுள்ளமையால், இவர் பிறந்த ஆலத்தூர், சோழநாட்டில், காவிரியாற்றின் தென்கரைக்கண் உள்ள ஆலத்தூராம் என்று கொள்ளலாம்; இந்த ஆலத்தூர், ஆவூர்க்கூற்றத்து விக்கிரமசோழன் பேராலத்தூர் என்றும், தென்கரை நித்த விநோத வளநாட்டு ஆலத்தூர் என்றும், நித்தவிநோத வளநாட்டு ஆவூர்க்கூற்றத்து ஆலத்தூர் என்றும் கல்வெட்டுக்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆலத்தூர்கிழார், ஆலத்தூரில் பிறந்த ஒரு பெருநிலக்கிழவராவர் என அவர் பெயர் அறிவிக்கும் வரலாறும், ஆலத்தூர்கிழார், குளமுற்றத்துத் துஞ்சியகிள்ளிவளவன், நலங்கிள்ளி ஆகிய இரு சோழ அரசர்களையும், பேர் அறியாப் போர்வீரன் ஒருவனையும் பாராட்டியுள்ளார் என அவர் பாக்கள் அறிவிக்கும் வரலாறும் தவிர, அவர்பற்றிய பிறவரலாறு எதையும் விளங்க உணர்தற்கில்லை.

திருமாவளவன் ஆட்சிக்குப் பின்னர், சோழநாடு இரு கூறுகளாகப் பிரிவுண்டு, சோழர்மரபைச் சேர்ந்த இருகிளையினரால் ஆளப்படலாயிற்று; புகார் என வழங்கப் பெறும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு கடலைச் சார்ந்திருந்த நாட்டை ஒரு கிளையினரும், உறையூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு, உள்நாட்டிலிருந்த நாட்டை மற்றொரு கிளையினரும் ஆளலாயினர்; உறையூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்ட சோழர்களுள் கிள்ளிவளவன் சிறப்புடையவனாவன்; கிள்ளிவளவன் என்ற பெயருடையார் பலர் இருந்தமையாலும், இவன் தன் வாழ்வின் இறுதிக் காலத்தே, குளமுற்றம் என்ற இடத்தே இருந்து உயிர்

விட்டானாதலினாலும், இவனைக் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்று அழைப்பாராயினர்.

கிள்ளிவளவன் நல்லபல பண்பாடுகள் பெற்று விளங்கினான். அவன் புலவர் பாராட்டும் பெருமை வாய்ந்தவன்; "தாங்கள் யாண்டுள்ளீர்? எந்நாட்டுறைகின்றீர்?" என்று வினவிய வளவனுக்கு, "நாங்கள் நின்பகைவர் தேயத்தே வாழினும், அப்பகைவர் நாடெல்லாம் நின் நாடே எனக்கருதும் உள்ள முடையேமாதலின். நின்னையே எண்ணி வாழ்வேம்; ஆதலின், நாங்கள் எந்நாட்டினராயினென்?" என்று ஒரு புலவர் விடை கூறுகின்றார் எனின், புலவர் மாட்டு அவன் கொண்டிருந்த அன்புத் தொடர்பு எத்துணை ஆற்றல்வாய்ந்தது என்பதை உணருங்கள். தன் நிலத்திற்கு அரசிறையாகத் தரவேண்டிய பொருளைத் தர இயலாமை உண்டாய காலத்தே, அரசவை வந்து, இயலா நிலையினை எடுத்துக்கூறி வருந்திய புலவர் ஒருவர்க்கு, அவர் தரவேண்டிய நிலவரியை நீக்கியதோடு, பெரும் பொருட்கொடையும் கொடுத்தளித்தான் கிள்ளிவளவன் எனின், 'கிள்ளிவளவன் காட்சிக்கெளியன்; கருணை உள்ளத்தன்' எனக் கூறுவதில் தவறுண்டோ? குலப்பகையாய் வாழ்வோன் குடியை முற்றும் அழிப்பதே தம்குடிக் கடனாகக் கொண்டு வாழ்ந்த அரசர் மரபிலே வந்த கிள்ளிவளவன், புலவர் ஒருவர் வேண்டினார் என்பதற்காகவே, கொல்லவேண்டித் தன் யானையின் காற்கீழ் இட்ட, தன் பகையரசன் ஒருவனின் இரு மக்களையும் உயிரோடு போக விடுத்தான் எனின், அவன் புலவர் சொற்கு எத்துணைப் பெருமதிப்புத் தரும் பேருள்ளங்கொண்டு விளங்கினான் என்பதைக் காணுங்கள்; கிள்ளிவளவன், புலவர்களிடத்தில் இத்துணைப் பெருநட்பும், பெருமதிப்பும் கொண்டிருந்தமையாலன்றோ ஆடுதுறை மாசாத்தனார், ஆலத்தூர்கிழார், ஆவூர் மூலங்கிழார், எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார், ஐயூர் முடவனார், ஔவையார், கோவூர் கிழார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், வெள்ளைக்குடி நாகனார் முதலாய புலவர் பெருமக்கள் பெருந்திரளாய்க்கூடி நின்று

அவனைப் பாராட்டினர். கிள்ளிவளவன் புலவர் பலர் பாராட்ட வாய்ந்தவன் என்பதோடு அவனும் ஒரு புலவனாவன்; தன் உயிர்த் துணைவனாய், உயர்ந்த படைத் தலைவனாய் விளங்கிய சிறுகுடிகிழான் பண்ணன் என்பானின் பெருங் கொடைவளம் விளங்க அவன் பாராட்டிய பாட்டொன்று, புறநானூற்றில் பெரும் புலவர் பாக்களோடு ஒப்பவைத்துப் பாராட்டப் பெற்றுள்ளது.

கிள்ளிவளவன் புலமையும் பெருமையும் பிறர் உரைக்க உணர்ந்த புலவர் ஆலத்தூர் கிழார், அவனைச் சென்று பாராட்டிப் பரிசுபெறுதல் அவனுக்கேயல்லாமல் தமக்கும் பெருமைதரு செயலாம் என்று எண்ணினர்; அவன் அரசிருக்கையாம் உறையூர் சென்றார்; ஆங்கே, பகைவர் யானைப் படைகளை அழிப்புழிப் பெற்ற புண்ணால் பெருமை கொள்ளும் அவன் வீரர்கள் வாழும் பாசறைப் பெருமையினையும், பகைவர் நாட்டைப் பாழ்செய்து பெறும் வெற்றி விரும்பிக் கொள்ளும் அவன் போர்க் கோலக் காட்சியினையும், போர் நோக்கிப் புறப்படும் அக் காலத்திலும் தன்வாயில் நின்று வறுமை உரைத்தார்க்குத் தேர்பல வழங்கும் அவன் வள்ளன்மையினையும் கண்டார்; கண்டுகளித்த அவன் வெற்றிச் சிறப்பையும், வண்மையின் ஒண்மையினையும் ஒருங்கே பாராட்டிப் பாட்டொன்று அமைத்தார்; அப்பாட்டிலேயே தம் வறுமையின் கொடுமையினையும் எடுத்துக்கூற எண்ணினர்; ஆனால், 'என் வறுமையின் கொடுமையிது; இதுபோகப் பொருள் தர வேண்டுகின்றேன்' எனல் தம்பெருமைக்கு இழுக்காம் என உணர்ந்தார்; உடனே, கையில் யாழும், அரையில் வேற்று நூல் கொண்டு தைக்கப்பெற்ற கிழிந்து நைந்துபோன ஆடையும் கொண்ட பாணன் ஒருவன், பசித்துயர் வருத்த வந்து, 'வறுமையால் வாடும் எம் சுற்றத்தின் துயர்போக வழங்குவார் எவரும் இவ்வுலகில் இலரோ?' எனத் தன்னை வினவியதுபோலவும், வினவிய பாணனுக்கு, வளவன்வாயில் வந்து இரப்போர் ஆண்டு நெடிது நிற்றலும், தம் வறுமையினை வாயால் கூறி வருந்தலும் வேண்டுவதின்று;

அவர்களைத் தன் வாயில் கண்ட அப்போதே, அவன் அவர்க்கு வேண்டுவ பலவும் அளிப்பதோடு, அவர்க்குப் பொற்றாமரைப் பூச்சூட்டிச் சிறப்பிக்கவும் செய்வன் என வளவன் பீடும் பெருமையும் கூறி அவன்பால் போக விடுவார் போலவும் கற்பனை ஒன்றை அமைத்து, அக்கற்பனை வழியே, தன் வறுமையின் கொடுமையினையும், அதைப் போக்கவேண்டிய அவன் கடமையினையும் எடுத்துக் கூறினார் :

" கையது கடனிறை யாழே ; மெய்யது
புரவலர் இன்மையின் பசியே ; அரையது
வேற்றிழை நுழைந்த வேர்நனை சிதாஅர் ;
ஓம்பி உடுத்த உயவற் பாண !
பூட்கையில்லோன் யாக்கை போலப்
பெரும்புல்லென்ற இரும்பே ரொக்கலை ;
வையகம் முழுதுடன் வளைஇப் பையென
என்னை வினவுதி யாயின், மன்னர்
அடுகளிறு உயவும் கொடிகொள் பாசறைக்
குருதிப் பரப்பிற் கோட்டுமா தொலைச்சிப்
புலாக்களம் செய்த கலாஅத் தானையன் ;
பிறங்குநிலை மாடத்து உறந்தை யோனே ;
பொருநர்க் கோக்கிய வேலன் ; ஒருநிலைப்
பகைப்புலம் படர்தலும் உரியன் ; தகைத்தார்
ஒள்ளெரி புரையும் உருகெழு பசும்பூண்
கிள்ளி வளவற் படர்குவை யாயின்,
நெடுங்கடை நிற்றலும் இலையே ; கடும்பகல்
தேர் வீசிருக்கை ஆர நோக்கி
நீ அவற்கண்ட பின்றைப் பூவின்
ஆடும் வண்டு இமிராத் தாமரை
சூடா யாதல் அதனினும் இலையே. (புறம் : ௬௯.)

ஆலத்தூராரின் அரிய பாடல் கேட்ட வளவன், அவர் புலமை நலம் அறிந்து மகிழ்ந்து, அவர் உள்ளம் மகிழு மாறு, பால் உலையிட்டு ஆக்கித் தேனொடு கலந்த வரகரிசிச் சோற்றினையும், குறுமுயலின் வளம் நிறைந்த இறைச்சி

யினையும், காலை மாலை இரு வேளைகளிலும் ஊட்டியும், உள்ளத்தொடு கலந்து வெளியாம் நல்லுரை பல கூறியும், என்றும் குறைதலில்லாப் பெருஞ்செல்வம் பல அளித்தும் சிறப்பித்தான்; வளவன் வழங்கிய வளம் கண்டு மகிழ்ந்த புலவர், "இத்தகையானை வாழ்த்தாதார் வாழும்வகை அறியாதாராவர்; செய்ந்நன்றி கொன்ற கொடியராவர்; அத்தகையார் உலகில் வாழவும் உரிமையிலராவர்; அவர்களை இவ்வுலகம் தாங்குவதும் செய்யாது; அவர்கள் வாழும் உலகில், உலகிருள் போக்கும் ஞாயிறு தோன்றவும் அஞ்சும் ஆதலின், வளவன் வாழ்க! இமயத்துச்சியில் இன்குரல் எழுப்பிப் பெய்யும் பெருமழைத் துளிகளின் எண்ணிக்கையினும் பல்லாண்டு வாழ்க!" என வாழ்த்துரை வழங்கி, அவன் அரசவையில் வாழ்ந்திருந்தார்.

வளவன் வெற்றிச்சிறப்பு விரும்பும் வேந்தனவன்; பெருவேந்தனாய் விளங்கும் தன்முன், பிறர் பெருநாடொன்றின் அரசராய் வாழ்வதைப் பொறாது அவன் உள்ளம்; இத்தகு உள்ள ஊக்கமுடையோனாய வளவன் தன் நாட்டை அடுத்துள்ள சேரநாட்டை வேந்தனொருவன் சிறக்க ஆண்டிருப்பதைக் கண்டு வெகுண்டான்; அவன் தலைநகர்க் கருவூரை அழித்து, அவன் தன் அடிபணிதலைக் காண விரும்பினான்; உடனே சோழர், பெரும் படையொன்று கருவூர் அடைந்து கோட்டையினை வளைத்துக் கொண்டது; சோழன் வரவுணர்ந்த சேரன் நெடுநாள் முற்றுகைக்கு வேண்டும் பொருளோடு கோட்டையை அடைத்துக்கொண்டு உள்ளிருக்கலாயினன்; முற்றுகை நெடிதுநாள் நீளலாயிற்று; சேரன் வெளிப்போந்து போரிடுவதோ, அன்றிப் பணிவதோ செய்யாது அடங்கி இருப்பானாயினன்; சேரன் செயல் கண்டு சினந்த சோழர் படை, கோட்டையைச் சூழ உள்ள காவற்காட்டினுட் புகுந்து மரங்களை வெட்டிவீழ்த்தி அழிக்கலாயிற்று. அழிக்கும் அந்நிலையிலும் சேரன் சினந்து வெளிவந்தானல்லன்; சேரன் செயலறிந்து வளவனும் முற்றுகையினை விட்டானல்லன்; வேந்தர் இருவரின் இச் செயலினை, வள்

வன் அரசவையில் வாழ்ந்துவரும் ஆலத்தூர்கிழார் உணர்ந்தார்; ஆலத்தூர்கிழார், கருவூர்க் கோட்டையின் சிறப்பையும், அக்கருவூரைச் சூழ்ந்தோடும் ஆன்பொருநை ஆற்றின் தூய வெண்மணல் பரந்துவிளங்கும் அழகையும், அவ்வாற்று மணலில் காலில் சிலம்பொலிக்க ஓடிவந்தமர்ந்து, பொன்னாலாய கழங்கினைக் கைவளை ஒலிக்க ஆடி மகிழும் கருவூர்ப் பெண்களின் கவினையும் கண்டுகண்டு களித்தவர்; அக் காட்சிகளைக் கண்டுகளித்த அவர்க்கு, கருவூர் முற்றுகையால் அந்நாட்டு மக்கள் படும் துன்பமும், அக் கருவூர்க் கோட்டையும், அதைச் சூழ்ந்தோடும் ஆன்பொருநையும் அழகிழந்து அழிவதும் பெருந்துயர் தருவவாயின; அவ்வழிவினைத் தடுக்க விரும்பிற்று அவர் உள்ளம்; அவ்வழிவைத் தருவதோ, அதைத் தடுப்பதோ உள்ளிருக்கும் சேரவேந்தனால் இயலாது என்பதைப் புலவர் அறிவாராதலின், அவர் அவனிடம் செல்ல விரும்பினாரல்லர்; தன் மாட்டுப் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் கொண்டு விளங்கும் கிள்ளிவளவன்பால் சென்றார்; அவனோ கருவூர் அழிவு கண்டு மகிழும் ஆர்வம் நிறைந்து நிற்கின்றான்; அந்நிலையில், கருவூர் அழிவுகுறித்து வருந்தித் தடுத்தல் இயலாது; அவன் உள்ளம் உவப்பன உரைத்தலே உறுபயன் பெறும் வழியாம்; அரசர், பகை அரசரைத் தம்முன் பிறர் பழித்துரைப்பக் கேட்டு மகிழ்ந்து, அவ்வாறு பழித்துரைப்பார்க்குப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்வர்; அரசர்தம் இம் மனவியல்புணர்ந்த ஆலத்தூர்கிழார், வளவனை நோக்கி, "அரசே! ஓர் அரசன், தன்னொத்த ஆற்றல்வாய்ந்த அரசனோடு போர்புரிவதையே விரும்புவன்; அதுவே அவன் வீரத்திற்கும் அழகாம்; தனக்கு நிகரல்லாதானோடு போரிடுதல் அரசர்க்கு இழுக்காம்; இவ்வுண்மை நீ அறியாததொன்றன்று; ஆனால், இன்று நீ அவ்வறிவிழந்து நிற்பது காண வருந்துகின்றேன்; நின் பெரும்படையால் வளைக்கப்பெற்ற கருவூர்க் கோட்டையினுள் வாழ்வோன் இயல்பினைச் சிறிதும் எண்ணிப் பார்த்திலைபோலும்; பகைவர்படை பல நாளாகச் சூழ்ந்திருப்பதே பழியெனக் கருதுவர் சிறந்த வீரர்; நின்படை இக்கோட்டையினை இது

இவ்வளவு நாட்கள் சூழ்ந்திருப்பது கண்டும், சேரன் வெகுண்டு வெளிவந்தானல்லன்; அம்மட்டோ! நின் படை, கோட்டையை வறிதே சூழ்ந்து கிடக்கவும் இல்லை; காவற்காட்டு மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தி அழித்துக் கொண்டுமிருக்கிறது; இவ்வாறு மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தும் ஓசை, உள்ளிருப்போன் காதுகளிற் சென்றும் நுழைகிறது; அது கேட்டும் அவன் வெளிவந்தானல்லன்; அத்துணை அச்சமுடையோனுவன் அவன்; அத்தகையா ணொடு போரிடல், ஆற்றல் வாய்ந்த பெரு வீரனுய நினக் கும் பெருமை தரும் செயலாகாது; இம்முற்றுகையால் நின் பெருமை குன்றுவது காண வருந்துகின்றேன்; என் உள்ளம் உணர்ந்தவற்றை உணர்த்திவிட்டேன் நான்; இனி, மேலும் விடாது முற்றி அழிப்பதே மேற்கொண்டு பழி மேற்கொள்வதோ, முற்றுகை ஒழித்துப் புகழ் மேற் கொள்வதோ நின் செயலாம்,” என்று நயம்படக்கூறி அறிவுறுத்தினர்:

“அடுநை யாயினும், விடுநை யாயினும்,
நீஅளந் தறிதி நின் புரைமை; வார் கோல்,
செறியரிச் சிலம்பின், குறுந்தொடி மகளிர்
பொலஞ்செய் கழங்கின் தெற்றி யாடும்
தண்ணான் பொருநை வெண்மணல் சிதையக்
கருங்கைக் கொல்லன் அரஞ்செய் யவ்வாய்
நெடுங்கை நவியம் பாய்தலின் நிலையழிந்து
வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறும்
கடிமரம் தடியும் ஓசை தன்னூர்
நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப
ஆங்கினி திருந்த வேந்தனொடு ஈங்குநின்
சிலைத்தார் முரசங் கறங்க
மலைத்தனை யென்பது நாணுத்தக வுடைத்தே”

(புறம்: ௩௬)

பதியெழுவறியாப் பழங்குடி கெழீஇய பொதுவறு சிறப்பின் புகார் எனப் போற்றப்படும் காவிரிப்பூம் பட்டினமாய கடற்கரை நகரை அரசிருக்கையாகக்கொண்டு

ஆண்ட அரசர்களுள் நலங்கிள்ளி சிறப்புடையோனுவன்; நலங்கிள்ளி நல்லிசைப்புலமை வாய்ந்த நல்லோனுவன்; முன்னோர் பேணித்தந்த பெரும்பொருளே அரும்பொருளாம் என எண்ணுவோன் உள்ளம் இழந்தோன் உள்ளமாம்; தான் முயன்று ஈட்டும் பொருளே புகழ்மிகு பொருளாம் என எண்ணுவோன் உள்ளம் உயர்ந்தோன் உள்ளமாம்; இக்கருத்தமைய அவன் பாடிய பாட்டொன்று அவன் புலமைக்கும், ஊக்கமுடைமைக்கும் உரிய எடுத்துக்காட்டாய் விளங்குவது காண்க. நலங்கிள்ளி, நல்லிசைப்புலமையோடு நல்லொழுக்கமும் உடையனாக விளங்கினான்; "என்னை எதிர்த்த பகைவர்களைப் பாழ்செய்து வெற்றிகொள்ளேனாயின், காதல் கருதாது பொருள் ஒன்றே கருதி வாழும் பரத்தையரொழுக்கம் மேற்கொள்வார் பெறும் பெரும்பழியுடையேனாகுக," எனக்கூறும் வஞ்சினம் அமைந்த அவன் பாட்டு, அவன் ஒழுக்கமுடைமையினை உணர்த்தி நிற்றல் காண்க. அறிவும், ஒழுக்கமும் கொண்டு உயர்ந்து விளங்கிய நலங்கிள்ளி, ஆற்றல் வாய்ந்த பேரரசனாகவும் வாழ்ந்தான்; நலங்கிள்ளி எந்த நேரத்தில் தம்மீது போர் மேற்கொண்டுவந்துவிடுவனோ என்ற அச்சத்தால் வடநாட்டரசர்கள் உறங்குவதொழிந்து விழித்திருப்பர் எனின், அவன் ஆற்றலுக்கோர் எல்லைகூறல் இயலுமோ?

இத்தகைய பேரரசனாகிய நலங்கிள்ளி இறந்துவிட்டதறிந்த ஆலத்தூர் கிழார், அவன் படையின் பெருமையினையும், அப்படைத்துணைகொண்டு அவன் ஆற்றிய அரும் போர்களையும் எண்ணி எண்ணி வருந்துவாராயினர்.

நலங்கிள்ளியின் நால்வகைப்படை மிகமிகப் பெரிதாம்; அப்படைப் பெருமையினை விளக்கப் புலவர் ஆலத்தூர் கிழார், அழகிய ஒரு கற்பனையினை மேற்கொண்டுள்ளார். அவன் படை ஓரிடம் நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கி, ஒரு பனந்தோப்பினிடையே நுழைந்து செல்வதாயின், அப்படையின், முதற்கண் வருவோர் அத்தோப்பினுள் நுழையுங்கால் நுங்குக்காலமாம் ஆதலின்,

அவர்கள் நுங்குண்டு செல்வர்; படையின் இடையில் நிற்போர் ஆண்டுவருங்கால், நுங்குக்காலம் கழியப் பழக் காலம் வரும் ஆதலின், படையிடை வருவார், நுங்கு உண்ணல் இயலாது பழமே உண்பர்; படையின் இறுதி யில் நிற்போர் ஆண்டுவருங்கால் பழக்காலமும் பழங்கால மாய்க் கழிய, கிழங்கு தோன்றும் காலமாம் ஆதலின், அவர்கள் கிழங்கே உண்பர். இவ்வாறு, நுங்குக்காலத்தில் நுழைந்த ஒரு படையின் கடைப்பகுதி, கிழங்குக்காலம் தோன்றிய பின்னரே அவ்விடத்தைவிட்டுக் கழியும் எனின், அப்படை எத்துணைப் பெரிது என்பதைப்பாருங் கள். இத்துணைப் பெரும்படையுடையான் நலங்கிள்ளி என்று கூறும் புலவரின் புலமைநலத்தைப் போற்றுவோமாக.

வேந்தர்கள் தம் வெற்றிவிளங்க வலம்புரிச்சங்கு களை முழக்குவது பழந்தமிழ்ப் பண்பாடாம்; நலங்கிள்ளி யின் காலத்தே தமிழகத்தில் வேறு பல அரசர்களும் வாழ்ந்திருந்தனர் எனினும், அவர்கள் எல்லாம் அவனுக்கு அடங்கி ஆள்பவரே அன்றித் தனியரசு செலுத்தும் தகுதி யுடைவரல்லர்; அவர்களிடத்திலும் வலம்புரிச்சங்குகள் இருந்தன எனினும், அவற்றை முழக்கினால், அவ்வொலி கேட்டு நலங்கிள்ளி சினப்பன் என அஞ்சி அவற்றை முழக்காது, அரண்மனையின் ஒருபால் வறிதே தொங்கவிட் டிருந்தனர் என்று கூறி நலங்கிள்ளியின் ஆற்றலை விளக்கி வியந்தார் புலவர் ஆலத்தூரார்.

இவ்வாறு நலங்கிள்ளியின் படைப் பெருமையினையும், ஆண்மைச் சிறப்பினையும் அகமகிழ்ந்து பாராட்டும் புலவர், அவன் இறந்த பின்னர், இறந்தான் நலங்கிள்ளி எனக் கேட்டுத் தம் அச்சம் நீங்கிய தமிழரசர்கள், இதுகாறும் முழக்காது கிடந்த தம் வலம்புரிகளை முழக்கும் ஒலி கேட்டு, "அந்தோ! இவ்வொலி கேட்டு இறவாது உயிர் வாழவேண்டியுளதே! என்னே கொடுமை!" என்று கூறி வருந்துவாராயினர் :

"தலையோர் நுங்கின் தீஞ்சேறு மிசைய,
இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்
கடையோர், விடுவாய்ப் பிசிரொடு சுடுகிழங்கு நுகர,
நிலமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ
வேந்துபீடழித்த ஏந்துவேல் தானையொடு
ஆற்றல் என்பதன் தோற்றம் கேள்;இனிக்
கள்ளிபோகிய களரியம் பறந்தலை
முள்ளுடை வியன்காட்டதுவே; நன்றும்
சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி கேட்குவன் கொல்! என
இன்னிசைப் பறையொடு வென்றி நுவலத்
தூக்கணங் குரீஇத் தூங்கு கூடேய்ப்ப
ஒருசிறைக் கொளீஇய திரிவாய் வலம்புரி
ஞாலங் காவலர் கடைத்தலைக்
காலைத் தோன்றினும் நோகோ யானே." (புறம் : உ௨௫)

ஆலத்தூர் கிழார் பாடியனவாக இரண்டு பாக்கள் குறுந்தொகைக்கண் காணப்படுகின்றன; அவற்றுள் ஒன்று வரைவு நீட்டித்தவழி ஆற்றாத் தலைமகள் தன் ஆற்றாமையினைத் தோழிக்குரைக்கும் துறை அமைந்து வந்துளது.

நற்குடிவந்த பெண் ஒருத்தி; பெண்மைக்குரிய குணங்களில் ஒன்றும் குறைவின்றிப் பெற்றவள்; அத்தகையாள் தன் உள்ளம் விரும்பிய நல்லோன் ஒருவனைக் காதலித்துத் தம் காதல் வாழ்வினைத் தன் உற்றார் உறவினர் எவரும் அறியாவண்ணம் களவில் மேற்கொண்டு வாழ்கிறாள்; களவின்பமே பேரின்பமாய்த் தோன்றுதலினால் அவனும் அக்களவொழுக்கத்தினை மேலும் சில நாள் நுகர விரும்பி வரைந்து கொள்வதில் விரைவு காட்டானாயினன். இதனால் அவர்கள் களவுக் காலத்துக் காதல் வாழ்வு நீளவும், புறத்தார்க்குப் புலனாகவும் வழியாயிற்று; ஊரில் அலர் எழுந்தது; தலைமகள் உயர்குடிப் பிறப்புடையாள்; பிறர் கூறும் பழிச்சொல் அஞ்சும் பண்பினள்; தாயிற் சிறந்தது நாண்; நற்குடி வந்தார்க்கு நாணே நல்லுறுப்பாம் என எண்ணும் இயல்பினள்; ஆதலின், அலர்உரை கேட்க அவள் உள்ளம்

நடுங்கிற்று ; நாணழிய வாழும் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வாமா? என எண்ணித் துயருற்றாள்; நாணழிவு காணப்பொறாது, அந்நாணழிவுக் காரணமாய தன் காதலை மறந்துவிடலாம் எனிலோ, நாணினும் செயிர்தீர்கற்பே சேயிழையார்க்கு சிறந்தது ஆதலின், காதல் வாழ்வை—கற்புநெறியைக் கைவிடவும் இயலவில்லை. நாணும் அழியாமல், கற்பும் கெடாமல் வாழ்வதோ இயலாது ; ஒன்று நாணை இழத்தல் வேண்டும்; அல்லது கற்பைக்—காதலை—இழத்தல்வேண்டும்; இரண்டும் ஒருங்கே இருப்பது அரிது; ஒன்று நிற்கும் இடத்தில் மற்றொன்று நிற்பதில்லை :

"காமம் விடுவொன்றோ நாண்விடு நன்னெஞ்சே
யானோ பொறேன் இவ்விரண்டு" (திருக்: கஉ௬எ)

என்பது குறள்.

இவ்வாறு செய்வதறியாது வருந்தும் தன்பால் வந்த தன் உயிர்த்தோழியிடத்தில் தன் துயர்நிலை கூறி வருந்தலாயினள்; "தோழி! ஊரார் கூறும் பழிச்சொல் அஞ்சி, தலைவனோடு கலந்துறைவதை மறந்து வாழ்வேனாயின், என் காதல் மெலிவுறும்; பிறர் கூறும் பழிச்சொல் ஒழிக; என் காதலும் அழிக என எண்ணின், அதனால் பெரும்பயன் இன்றாம்; அவ்வாழ்வால் மிஞ்சுவது நாண் ஒன்றே; இழந்த என் நலனை முழுதும் பெறுதல் அரிது; தழை உணவு விரும்பிய யானை முறிக்க முறிந்த கிளை, ஓங்கி உயர்ந்திருந்த தன் பண்டைநிலையினை இழந்துவிட்டதாயினும், கிளையின் நார்ப்பகுதி அறாதிருந்தமையால் அடியோடு முறிந்து நிலத்தில் வீழ்ந்து பாழாகிவிடாமல், மரத்தினின்று தொங்கிக்கொண்டே இருத்தலே போல், தலைவனால் நுகரப்பெற்று அழிந்த என் நலன், அவன் விரைவில் வரைந்துகொள்வன் என்ற நம்பிக்கையால் சிறிது அளவே நிலைபெற்றுளது; ஆதலின் இந்நிலையில் செய்வதறியாது மயங்குவதல்லது வேறு என் செய்வேன்?" என்று கூறி வருந்தினள் :

"கௌவை அஞ்சின் காமம் எய்க்கும்;
எள்ளற விடினே உள்ளது நாணே;

பெருங்களிறு வாங்க முறிந்து நிலம்படாஅ
நாருடை ஒசியலற்றே
கண்டிசின் தோழி! அவர் உண்ட என் நலனே."
(குறுந்: கக௨)

இப்பாட்டில் உயர்குடிப் பிறந்து ஒழுக்கத்திற் சிறந்த ஒரு பெண்ணின் உள்ளத் துடிப்பினையும், தன் உள்ளத் துடிப்பை உணர்ந்த அவள் காட்டும் உவமைக் காட்சியினையும், புலவர் ஆலத்தூர் கிழார் எவ்வளவு அழகாகத் தீட்டியுள்ளார் காணுங்கள்.

ஆலத்தூர் கிழார்பால் அரும்பெருங் குணங்கள் பல அமைந்து காணப்படுகின்றன; வறுமையிற் செம்மை; பெருக்கத்திற் பணிவு; சுருக்கத்தில் உயர்வு; பழியஞ்சல் ஆய பண்புகள் அவர்பால் பொருந்தியிருந்தன என்பதை அவர்பாக்களை அறிந்தார் அறிவர்; ஆலத்தூரார் அறமுரைக்கும் நல்லாசிரியராவர் என்பதைக் கருவூர் முற்றியிருந்த கிள்ளிவளவனுக்கு அவர் வழங்கிய நல்லுரையால் நன்கு விளங்கும். மறறோரிடத்தே, அவர், அக்கிள்ளி வளவனுக்கு உரைத்த அறவுரை, அறிவுடைப் பெருமக்களால் பாராட்டப்பெறும் பெருமை வாய்ந்த தொன்றும்; அவ்வறவுரையினை அறிந்து அதன்வழி ஒழுகி உயர்வீராக!

"ஆன்முலை அறுத்த அறனில் லோர்க்கும்,
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயும் உள என,
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும், ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல் என,
அறம் பாடிற்றே;"
(புறம்: ௩௪.)

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு"

என்ற குறளுரைக்கு விளக்கம் போல் அமைந்த இவ்வறவுரையின் திண்மை உணர்ந்து மேற்கொள்வோமாக.

ச. ஆவூர் கிழார்

ஆவூர் என்ற பெயருடைய ஊர்கள் தமிழ்நாட்டில் பல உள்ளன; சோழநாட்டில் காவிரியின் தென்கரையில் ஓர் ஆவூர் உளது; அது மருதவளம் நிறைந்தது; தொண்டைநாட்டில், திருவண்ணுமலைக்கு அணித்தே ஓர் ஆவூர் உளது; அது முல்லைவளம் நிறைந்தது; ஆவூர்கிழார், தாம்பாடிய பாட்டில், முல்லை மருதம் ஆகிய இருதிணை இயல்புகளையும் எடுத்து இயம்பியுள்ளாராதலின், இவர் பிறந்த ஆவூர் எந்நாட்டது என்பதை எளிதில் அறிதற்கில்லையென்றாலும், இவர் மருதத்திணையினும், முல்லைத் திணையினையே சிறிது மிகுதியாக விரித்துரைத்துள்ளாராதலாலும், இவர் மகனாகிய கண்ணனார், முல்லையைச் சார்ந்து நிற்கும் திணையாகிய குறிஞ்சித் திணையினையே பாடியுள்ளாராதலாலும் இவர் ஊர், முல்லைவளம் நிறைந்து, திருவண்ணுமலைக்கு அணித்தே விளங்கும் தொண்டைநாட்டு ஆவூராகவே இருத்தல் கூடும் என்று கொள்ளுதல் நலமாம்.

ஆவூர்கிழார், வேந்தரும் அஞ்ச வாழ்ந்த வீரன் ஒருவன் ஊரின் சிறப்பையும், அவன் ஆண்மையின் பெருமையையும் பாராட்டும் பொருளமைந்த 'வல்லாண்முல்லை' என்ற துறைதழுவிய புறப்பாட்டொன்றைப் பாடியுள்ளார். அதில், வரகுக்கொல்லையைச் சூழ அமைந்த கள்ளி வேலியினையும், அவ்வேலியின் அடியிலே ஆடிமகிழும் அவ்வூர்ச்சிறார்களையும், வரகு அரியப்பெற்ற கொல்லையில், அதன் அரிதாள்களில் இரைதேடி வாழும் எலிகளைக்கண்டதும், சிறுவர் தம் ஆடல் மறந்து வில்வளைத்து ஆரவாரிப்பதையும், அவர் ஆரவாரம்கேட்ட குறுமுயல்கள் அஞ்சி ஓடும் மனைமுன்றில்களையும், அவை அவ்வாறு ஓடுங்கால் அவற்றின் கால்பட்டு உருண்டோடும் மட்கலன்களையும் கொண்ட முல்லைநிலக்காட்சிகளையும், கரும்பாலைகள் கரும்பாட்டும் ஒலிகேட்டு, அக்கரும்பாலைகளுக்கு அருகே உள்ள நீர்நிலைவாழ் வாளைமீன்கள் துள்ளிப்

பாயும் வளம் நிறைந்த மருதநிலக் காட்சிகளையும் விளங்க உரைத்த ஆவூர்கிழார், அம்முல்லைநில வீரனின் பேராண்மைப் பெருமை யுணர்ந்த மருதநில வேந்தர்கள், அவனால் எப்போது தமக்கு ஊறு நேர்ந்துவிடுமோ என அஞ்சி உறங்குவதொழித்து வாழ்வர் என்றுகூறி வீரவணக்கமும் செலுத்துவாராயினர் :

"உழுதூர்காளை ஊழ்கோடன்ன
கவைமுட் கள்ளிப் பொரியரைப் பொருந்திப்
புதுவரகு அரிகால் கருப்பை பார்க்கும்
புன்தலைச் சிறாஅர் வில்லெடுத் தார்ப்பின்
பெருங் கண்குறுமுயல் கருங்கலன் உடைய
மன்றிற் பாயும் வன்புலத் ததுவே;
கரும்பின் எந்திரம் சிலைப்பின் அயலது
இருஞ்சுவல் வாளை பிறழு மாங்கண்
தண்பணை யாளும் வேந்தர்க்குக்
கண்படை ஈயா வேலோன் ஊரே." (புறம்: ௩௨௨)

ரு. ஆவூர்கிழார் மகனார் கண்ணனார்

அருந்தமிழ்ப்புலவர் பலரைப் பெற்றெடுத்த பெருமை மிக்க ஆவூர் இவர் பிறந்த பேரூராம்; இவர் ஆவூரில் வழி வழித் தமிழ் வளர்த்த குடியில் வந்த பெரும்பேறுடையவ ராவர்; இவர் தந்தையார் ஆவூர்கிழார் நல்லிசைப் புலவர் களுள் ஒருவராவர். கண்ணனார் பாடிய பாடல்கள் எத் தனையோ! ஆனால் இன்று, நெடுந்தொகையில் குறிஞ்சித் திணை தழுவிய பாட்டொன்றே அவர் பெயரால் நமக்குக் கிடைத்துளது.

களவுக்காலத்து இரவில், கடத்தற்கரிய கொடுவழி யைக் கடந்துவரும் தலைமகனுக்கு ஏதம் யாதேனும் உண் டாமோ என்ற அச்சத்தால் உறங்காது துயருறும் தலைவி யின் நிலையினை எடுத்துக்கூறி, இந்நிலை நீங்க விரைவில் வரைந்து கொள்வாயாக எனத் தலைமகனுக்குத் தோழி அறிவுரைகூறும் பொருளமைந்துளது அச்செய்யுள்.

அதில், தன் பிடியும் பிறயானைகளும் மகிழுமாறு புலியைக்கொன்ற ஆண் யானை, அப்போராட்டத்தில் பெற்ற புண்ணால் துயர்உற்றுத் தன் கையை உயரத்தூக்கிப் பெருமூச்சு விட்டதாக, அக் கை, அருகேயுள்ள வேங்கை யின் கிளைகளை மோத, அக்கிளைகளில் மலர்ந்து மணக்கும் மலர்கள், கொல்லன் உருத்தியினின்றும் தெறித்து எழும் தீப்பொறிகளைப்போல் சிதறி எழுந்து, சிறியபல மின்மினிப் பூச்சிகளைப்போல் கீழே படர்ந்திருக்கும் புதர்மீது பரவி விழும் குறிஞ்சிநிலக்காட்சியினை நன்கு காட்டியுள்ளார்.

“ கயந்தலை மடப்பிடி இனனே மார்ப்பப்
புலிப்பகை வென்ற புண்கூர் யானை
கல்லகச் சிலம்பில் கையெடுத் துயர்ப்பின்
நல்லிணர் வேங்கை நறுவீ கொல்லன்
குருகூது மிதியுலைப் பிதிர்விற் பொங்கிச்
சிறுபன் மின்மினி போலப் பலவுடன்
மணிநிற இரும்புதல் தாவும் ” (அகம். உ0உ)

சா. ஆவூர் மூலங்கிழார்

பழந்தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் ஆவூர்கிழார், ஆவூர் மூலங்கிழார், ஐயூர்கிழார், ஐயூர் மூலங்கிழார் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன; ஆவூர் மூலங்கிழார், ஐயூர் மூலங்கிழார் என்பவர் முறையே ஆவூரினும், ஐயூரினும் பிறந்து, மூலம் என்ற நாண்மீனாற் பெயர் பெற்றவராவர் என ஒரு சிலரும், ஆவூர் வேறு; ஆவூர் மூலம் வேறு; ஐயூர் வேறு; ஐயூர் மூலம் வேறு; ஆவூர் மூலம், ஐயூர் மூலம் என்பன ஊர்ப் பெயர்களாம்; ஆதலே, இவர்கள் ஆவூர் மூலம், ஐயூர் மூலம் என்ற ஊர்களிற் பிறந்து கிழார் என்ற சிறப்பும் பெற்ற புலவர்களாவர் என வேறு சிலரும் கூறுவர். இதனால் ஆவூர் மூலங்கிழார், எந்நாட்டினர், எவ்வூரினர் என்பதை அறிந்து கூறுதற்கில்லை.

ஆவூர் மூலங்கிழார், குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் என்ற இரு பெருவேந்தர்களையும், பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன், மல்லிகிழான் காரியாதி என்ற பெருவீரர்களையும், சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றூர்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் என்ற அந்தணர் ஒருவரையும் பாராட்டிப் பாடல்கள் புனைந்துள்ளார். இவையேயன்றி, கையறுநிலை, தானைமறம் போன்ற புறத்துறைப் பாடல்களும், வேறுசில அகத்துறைப் பாடல்களும் அவரால் பாடப்பெற்றுள்ளன.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் வரலாறும் பண்பும் முன்னர் ஆலத்தூர்கிழார் வரலாறு உரைத்தவழி உரைக்கப்பட்டுளை; ஆதலாலும், மீண்டும் கோவூர்கிழார் வரலாறு உரைப்புழி, உரைக்கவேண்டியுளது ஆதலாலும், அவன் வரலாறு அனைத்தினையும் ஈண்டு ஒருமுறை கூற வேண்டுவதின்று. ஆதலின், அவன், ஆவூர் மூலங்கிழார் பால் கொண்டுள்ள தொடர்பினை விளக்கும் வரலாற்றுப் பகுதிகளைமட்டுமே கூறுவோமாக.

நாடாவளத்தனநாடு என்ப; ஆளும் அரசர், தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாட்டுமக்கள் நல்வாழ்வு வாழவேண்டுவர்; நாட்டார் நல்வாழ்வினராதல் வேண்டின், அந்நாடு நிலத்தாலும், நீராலும் நிறைந்து வளங்கொழிக்கும் வாய்ப்புடைத்தாதல் வேண்டும். சோழநாடு அவ்வளத்தை இயற்கையிலேயே பெற்றிருந்தது; அவ்வளம் மேலும் பெருக வழிசெய்தான் திருமாவளவன். அதனால், அந்நாடு அன்று தொட்டு வளத்திற் சிறந்து, "சோழவளநாடு சோறுடைத்து," என்ற சிறப்புற்றுத் திகழ்வதாயிற்று. கிள்ளிவளவன் காலத்தில் சோழநாடு பெருவளம்பெற்றிருந்தது; வளத்தின் அளவு எவ்வளவு என்பார்க்கு விடையாக, இவ்வளவு பரப்பு நிலம் இவ்வளவு உணவுப் பொருள் தரும் என்று கூறுதல்வேண்டும்; கிள்ளிவளவன் காலத்துச் சோணாட்டு நிலங்கள், பெண்யானையொன்று படுத்தற்குப் போதிய சிறுநிலத்தில், ஏழு ஆண் யானைகளுக்கு ஓர் ஆண்டு முழுதிற்கும் வேண்டும் பெரும்பொருள் தரும் வளம்பெற்றிருந்தன. இத்தகைய வளங்கொழிக்கும் பெருநாட்டினையும், அந்நாடாளும் பேறுபெற்ற கிள்ளிவளவனையும் கண்டு மகிழ விரும்பினர் ஆவூர் மூலங்கிழார். சோணாடு புகுந்தார்; அதை, "ஒருபிடி படியும் சீறிடம் எழுகளிறு புரக்கும் நாடு" என வாயார வாழ்த்தினர்; கிள்ளிவளவன் அரசிருக்கையாம் உறையூர் சென்று அவனைக் கண்டார். ஆவூர் மூலங்கிழாரை அரசன் அதுகாறும் பார்த்திலாமையினாலோ, அல்லது, அவர் பெருமையறிந்து அவரைக் காண நாள்பல காத்திருப்பவும் அவர் நெடிதுநாள் கழித்து வந்தார் என்ற உள்ள வெறுப்பாலோ, வந்த புலவரை "தாங்கள் இதுகாறும் எந்நாட்டில் வாழ்ந்தீரோ? அந்நாட்களில் ஒரு நாளிலாவது என்னை நெஞ்சால் நினைத்தாவது பார்த்துளீரோ? "எம் முள்ளீர்? எந் நாட்டீர்?" என்று வினவினன்.

உடனே புலவர் ஆவூர் மூலங்கிழார், "அரசே! நின் நாட்டின் வளத்தையும், நின் ஆற்றலின் பெருமையினையும், அறியாதவனல்லன் நான்; உலகில் சிறந்தது தேவருலகு

என்ப; அத்தேவருலகு சென்று வாழ்மக்கள், தாங்கள் மண்ணுலகில் செய்த நல்வினையின் பயனும் இன்பத்தையே ஆண்டு நுகர்தலல்லது, ஆண்டிருந்தே அறம் செய்தலோ, அவ்வறத்தாலாம் இன்பம் பெறுதலோ இலாதலின், அத் தேவருலகினும், ஈதலும், இரத்தலும் ஆகிய இருபெரும் தொழில்களும் நிகழும் இவ்வுலகே சிறந்ததாம்; இவ்வாறு சிறப்புற்ற இவ்வுலகத்திலும், பிறநாடுகளுக்கில்லாச் சிறப் பொன்று நின்நாட்டிற்குளது. நின்நாடு, ஈவோர் இரப்போ ராய இருவரையும் ஒருங்கே கொண்டு சிறப்புற்று விளங்குவ தோடு, ஆற்றல் மிக்க அரசனைக்கொண்ட சிறப்பும் உடை யது; எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்தும் திண்மை நின்பால் உண்டு; நீ விரும்பினால், ஞாயிறு நிலவொளிவீசி மகிழ் வூட்டும்; திங்கள் வெப்புற்றுக் காயும்; நின் அருள் நோக்குப் பெற்றவர், பொன்னும் பொருளும் பெற்றுப் பொலிவு பெறுவர்; நின்னால் சினந்தோர் நாடு தீவாய்ப்பட்டு அழிந் தொழியும். ஆதலின் பரிசிலர் பலரும், நின்பகைவர் நாட்டில் வாழ்வாராயினும், நின்நாட்டையும், நின்னையுமே நினைந்து வாழ்வர் என்றால், நின்னிழல் பிறந்து, நின்னிழல் வளர்ந்த என்னைப்பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமோ?" அவன் ஆற்றலும், அவன் நாட்டின்சிறப்பும், தம் புலமையின்பெருமையும் ஒருங்கே தோன்ற விடைகூறிப் பாராட்டினார்:

"வியன் தானை விறல் வேந்தே!
நீ, உடன்று நோக்கும்வாய் எரிதவழ,
நீ, நயந்து நோக்கும்வாய் பொன்பூப்பச்,
செஞ் ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும்,
வெண் திங்களுள் வெயில் வேண்டினும்
வேண்டியது விளைக்கும் ஆற்றலை; ஆகலின்
நின்னிழல் பிறந்து நின்னிழல் வளர்ந்த
எம்மளவு எவனோ? மற்றே; இன்னிலைப்
பொலம்பூங் காவின் நன்னாட் டோரும்
செய்வினை மருங்கின் எய்தல் அல்லதை,
உடையோர் ஈதலும், இல்லோர் இரத்தலும்

கடவதன்மையின் கையறவுடைத்து என
ஆண்டுச்செய் நுகர்ச்சி ஈண்டும் கூடலின்,
நின்னொடு உள்ளுவர் பரிசிலர்
ஒன்னார் தேஎத்தும் நின்னுடைத் தெனவே.''

(புறம்: ௩அ)

புலவர் பாராட்டிய பாடற்பொருள் உணர்ந்த அரசன், அவர் புலமையின் பெருமையினையும், அவரும், அவரொத்த புலவர்களும் தன்பால் கொண்டிருக்கும் அன்பின் பெருக்கையும் உணர்ந்து, அவரைத் தன் அவையில் சிலநாள் இருத்திச் சீர் பல அளித்து வாழ்ந்திருந்தான்.

வளவன் வாழ்த்த வாழ்ந்திருந்த ஆவூர்மூலங்கிழார், பகைவர் தம் கடத்தற்கரிய அரண்கள் பலவற்றையும், அரிய என எண்ணாது சென்று அழித்து, தோற்ற பகையரசர்களின் தலையில் விளங்கும் பொன்னாலாய முடிகளைக் கைக்கொண்டு அழித்து, அப்பொன்னால் கழல்செய்து காலில் புனைந்து பேராண்மை தோன்ற வாழும் வளவன் செயலறிந்து, அவன் உள்ளம் இவ்வாறு மறமே நிலைபெற இருத்தல் அறத்தாறன்று எனக்கொண்டு, அவன் உள்ளம் அன்பு மேற்கொண்டு அறவழிச் செல்வதை விரும்பி, அரசனை அண்மி, “அரசே! நின்னை இகழ்ந்தோர் எவரும் எழில்பெற விளங்கியதைக் காண்கிலேன்; அவரனைவரும், நின்னால் ஆற்றல் குன்றி அடங்கி அழிந்தே போயினர்; அதைப்போலவே, நின்புகழ் பாடியோரெல்லாம் பொலிவுற்று வாழ்வதைக் காண்கின்றனனே அன்றி, அவருள் நிலையில் தாழ்ந்தார் எவரையும் காண்கிலேன்; இத்துணை ஆற்றல் வாய்ந்த நினக்கு யான் ஒன்று கூற விரும்புகின்றேன்; நின்பெயர், இவ்வுலகில் என்றும் நின்று வாழ வேண்டுமாயின், அதற்கு நீ பெற்றிருக்கும் ஆற்றல் ஒன்றே போதுவதன்று; காட்சிக்கெளியனாய்க் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனாய் வாழும் மன்னனையே உலகத்தார் உயர்த்திக் கூறுவர்; ஆதலின், வலியரான் நலிவெய்தி முறைவேண்டி வந்தார்க்கும், வறுமையால் தம் குறைகூறி வந்தார்க்கும், பேரத்தாணிக்கண், அமைச்சர், சான்றோர் உள்ளிட்டா

ரோடு காண்டற்கு எளியனாகி, எவரிடத்தும், எக்காலத்தும் கடுஞ்சொல் கடிந்தும் வாழ்தலை விரும்புகின்றேன்," என்று அறிவுரைகூறி நல்வழிப்படுத்தி வாழ்ந்திருந்தார் :

"நீயே, பிறர்ஓம்புறு மறமன் னெயில்
ஓம்பாது கடந்து அட்டு, அவர்
முடிபுனைந்த பசும் பொன்னின்
அடிபொலியக் கழல் தைஇய
வல்லாளனை; வய வேந்தே!
யாமே,நின் இகழ்பாடுவோர் எருத்தடங்கப்
புகழ்பாடுவோர் பொலிவு தோன்ற
இன்று கண்டாங்குக் காண்குவம்; என்றும்
இன்சொல் எண்பதத்தை ஆகுமதி பெரும!"

(புறம் : ௪0)

தட்பவெப்பக் காலநிலைகளுக்கேற்ப தங்கள் வாழ்விடங்களை மாற்றி அமைத்து வாழும் வகையறிந்தவராவர் தமிழர்கள்; வேனிற்காலத்தில் வேண்டுமளவு தென்றல் நுழைதற்காம் சாலேகங்கள் அமைந்த வேனிற்பள்ளிகளில் வாழ்வர்; குளிர்காலத்தில் வாடை நுழையாவாறு அமைந்த வாயில்கள் கொண்ட கூதிர்ப்பள்ளிகளில் குடியிருப்பர்; அதைப்போன்றே, தங்கள் ஆண்டுநிறை காலத்தே இருந்து ஓய்வுபெறுவதற்காம் இனிய இடங்களைத் தேர்ந்து வாழும் வகையினையும் அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்; சோலைகளிடையே வாழிடம் அமைத்து வாழ்ந்த பண்டையோர் வாழ்க்கையினை வகுத்துக்கூறும் தமிழ்நூல்கள், அவ்வாழ்விடங்களுக்கு இலவந்திகைப் பள்ளி எனப் பெயரிட்டு அழைக்கின்றன. அரசர்கள் அப்பள்ளிகளில் வாழும் காலம் ஆண்டுநிறைந்த முதுமைக் காலமாதலின், அவர்கள் வாழ்நாள் பெரும்பாலும் ஆண்டே முடிந்து போதலும் உண்டு. அவ்வாறு இறந்தார் பெயர்களோடு, அந்நிகழ்ச்சியை நினைப்பூட்டி வழங்கினர் தமிழர்; இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளிசேட்சென்னி என்ற பெயரைக் காண்க. அத்தகைய இலவந்திகைப் பள்ளியொன்றில் இறந்து, இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய

நன்மாறன் என்ற பெயர்பெற்ற பாண்டியன் நன்மாறனை நம் ஆவூர்மூலங்கிழாரும் பாடியுள்ளார்.

இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன் கடவுள்பால் பேரன்புடையான்போலும்; இவனைப் பாராட்டிய மதுரை மருதன் இளநாகனாரும், நக்கீரனாரும், இவனை ஒரு கணையால் மூவெயில் அழித்த முக்கண்ணனும் சிவனோடும், பனைக்கொடியோனும் பலராமனோடும், கருடக்கொடியோனும் கண்ணனோடும், முருகனோடும் ஒப்புமைகூறிப் பாராட்டியுள்ளனர். நன்மாறன் கடுஞ்சினக்களிறும், கதழ்பரிக் குதிரையும், நெடுங்கொடித் தேரும், மறம்செறி மறவரும் கொண்ட படையுடையவன். பெறுதற்கரிய பேறுகளுள், அறிவன அறிந்த நன்மக்கட்பேற்றினை நன்கு வாய்க்கப்பெற்றவன்; "நின்னோரன்ன நின்புதல்வர்" என்றும், "இவர்பெறும் புதல்வர்க் காண்டொறும் நீயும், புகன்ற செல்வமொடு புகழினிது விளங்கி, நீடு வாழிய" என்றும் புலவர்கள் இவன் புதல்வர்ப்பேற்றினைப் போற்றுவர்.

பாண்டியன் நன்மாறன் இவ்வாறு வீரத்தாற் சிறந்தும், புதல்வராற் பொலிந்தும் விளங்கிய காரணத்தால் செருக்குமிக்கு எவரையும் மதியாது வாழலாயினன்; தன்னைப் பாடிவரும் புலவர்களையும் உடனே பாராட்டிப் பரிசளியாதாயினன்; இவ்வாறு அவன்பால் சென்று பரிசில் பெறாது மீண்டோர் வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனாரும், ஆவூர் மூலங்கிழாருமாவர். இவன்பால் இவ்விழிகுணம் இருப்பக்கண்ட புலவர் பலரும், யாதேனும் ஒருவகையில் இவனுக்கு அறவுரை கூறாது சென்றாரல்லர்.

"அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்
அதனால், நமரெனக் கோல் கோடாது"
"பிறர் எனக்குணம் கொல்லாது வாழிய"

என மருதன் இளநாகனாரும்,

"இரவலர்க்கு அருங்கலம் அருகாது ஈக"

என நக்கீரனாரும் அறிவுரை கூறியிருத்தல் காண்க.

இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன் பெருக வாழும் வாழ்வினைக் கேட்டறிந்த ஆவூர் மூலங்கிழார், அவன்பால் சென்று பரிசில்பெற்று மீள எண்ணினர்; அக்காலை அவர் வாழ்விலும் வறுமை தலைதூக்கி நின்றது; அதனல் அவனூர் சென்று அவனைக் கண்டார். அவனே தன் செல்வ வாழ்வில் செம்மாந்து புலவர் சிறப்பினைப் போற்ருனாயினன். புலவர்க்குச் செவ்வி கிடைத்திலது; செவ்வி பெறுதல் வேண்டிச் சின்னுள் தங்கினர்; செவ்வி பெற்றுத் தம் புலமையின் சிறப்பையும் புலப்படுத்தினர்; நன்மாறன் ஒரொருகால் அவரைச் சிறப்பிக்க எண்ணினன்போல் நடந்துகொண்டானேயன்றிப் பரிசில் நல்கினனல்லன். அவன் இகழ்ச்சி புலவர் பொறுமையை அழித்தது; உள்ளம் வெம்பினர்; வெதும்பிய அவர் உள்ளத்தினின்றும் வெளிப்போந்த சொற்கள், அவர் மனத்துயரைப் படம் பிடித்துக் காட்டின.

"அரசே! தன்னல் கொடுத்தற்கு இயலும் பொருள்களை இயலும் எனக் கூறிக் கொடுத்தலும், தன்னல் கொடுக்க இயலாததொன்றை இயலாது என முதலிலேயே கூறி மறுத்துவிடலும் நல்லோர் மேற்கொள்ளும் நற்செயல்களாம்; தன்னல் இயலாததனை இயலும் எனக் கூறி ஏமாற்றலும், இயல்வதனை இயலாதெனக் கூறி மறைத்தலும் இரப்போர்க்குத் துயர்தருவதோடு, ஈவோர்க்கும் இகழ்ச்சி தரும். யான் இதுகாறும் எத்தனையோ வள்ளல்களை வாழ்த்தி வந்துளேன்; இத்தகைய இழிசெயலை யான் இன்றுவரை கண்டதில்லை; அதை நின்பால் இன்று கண்டேன்; அதனல் என் உளம் மிக வருந்துகின்றது; அவ்வருத்தத்தால் நினக்கோ, அன்றி நின் மக்கட்கோ யாதேனும் குறை நேர்ந்துவிடுமோ என்று அஞ்சுகின்றேன்; அவ்வாறு ஒன்றும் நிகழாது நின்மக்கள் நோயின்றி வாழ்வாராக; நீயும் நெடிதுநாள் வாழ்வாயாக. வீசும் காற்று உட்புகாவண்ணம் தடுத்து நிறுத்தும் சுவரல்லது மேற்கூரை பெருத என் வீட்டில், நாண் அல்லது, வேறு நல்ல அணிகலன் எதுவும் பெருத, கற்புடைய என்

மனைவியை நினைந்து, வெயில், பனி, மழை இவற்றால் இடைவழியில் உண்டாம் இடையூற்றினை எண்ணாது செல்கின்றேன்."

"ஒல்லுவது ஒல்லும் என்றலும், யாவர்க்கும்
ஒல்லாது இல்லென் மறுத்தலும் இரண்டும்
ஆள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே;
ஒல்லாது ஒல்லும் என்றலும், ஒல்லுவது
இல்லென மறுத்தலும் இரண்டும் வல்லே
இரப்போர் வாட்டல்; அன்றியும் புரப்போர்
புகழ்குறை படூஉம் வாயி லத்தை;
அனைத்தா கியர்இனி; இதுவே எனைத்தும்
சேய்த்துக் காணாது கண்டனம்; அதனால்,
நோயிலராக நின்புதல்வர்; யானும்
வெயிலென முனியேன்; பனியென மடியேன்;
கல்குயின் றன்ன என் நல்கூர் வளிமறை
நாணல தில்லாக் கற்பின், வாணுதல்,
மெல்லியற் குறுமகள் உள்ளிச்
செல்வல் அத்தை சிறக்கநின் நாளே." (புறம்: கஅசு)

ஆவூர் மூலங்கிழார் பாராட்டைப்பெற்ற மற்றொரு பாண்டியன், பாண்டியன்கீரஞ்சாத்தன் என்பவனாவன். பேரரசர் வழிவராது, அவர் ஆட்சியில் அங்கம்பெறும் பிறரும், அப்பேரரசர் பெயர்களை மேற்கொள்வது வழக்காறும். இங்குக் கூறப்பெற்ற இவன், அவ்வாறு வந்த பாண்டியனே ஆவன்; கீரன், சாத்தன் என்பன அக்கால மக்கள் பயில மேற்கொள்ளும் மக்கட்பெயர்களாம்; கீரஞ்சாத்தன் என்ற தொடர், கீரன் மகன் சாத்தன் என்று பொருள்படும். ஆகவே, இவன் பெயரால் அறியப்படும் இவன் வரலாறு, இவன் பாண்டிய அரசிற்குக் கீழ்ப்பட்ட ஒரு குறுநில மன்னனாவன்; கீரன் என்பானின் மகன்; சாத்தன் என்னும் இயற்பெயருடையான் என்பதாம்.

ஆவூர் மூலங்கிழார், பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன் வாழ் பேரூர் சென்று அவன் வாழ்மனையினைக் கண்டார்; ஆங்குக்

கட்டுத் தறிகளில் கட்டப்பெற்றுள்ள அவன் யானைகள், மதம் மிக்கு, கட்டுண்டிருப்பதை வெறுத்துப் பெருமூச்சு விட்டு அசைந்தாடுவதையும், அவன் குதிரைக் கொட்டிலில் வாழ் குதிரைகள், ஆங்கு அடைபட்டிருப்பது பொறாது கனைத்துப் பெருங்குரல் எழுப்புவதையும் கண்டு அவன் படைப் பெருமையினை வியந்து நின்றார்; பின்னர் அவன் மனையடைந்து, புதுமணல் பரப்பி அழகு செய்யப்பெற்ற முன்றிலைக்கண்டு மகிழ்ந்தார்; அம்மகிழ்ச்சியோடு அவன் மனையுட் புகுந்தார்; ஆங்கு, "பசியில்லை; இப்போது உணவு வேண்டாம்," என்று உரைப்பாரையும் விடாளுய், "என்னோடமர்ந்து உண்ணத்தான் வேண்டும்; என்மேல் ஆணை" என்று கூறி, அவரை உண்பித்து மகிழும் சாத்தனைக் கண்டார். இரப்பார்க் கெளியனும் அவன் பெருமையை வாழ்த்தினார்; இவ்வாறு இரப்பார்க்கு இனியனாகிய இவன் போர்க்களம் புகினும் இரக்க உள்ளத்தால், எதிரிகளை அழித்தல் ஒழிந்து அடங்கி மீள்வனோ என அஞ்சினார்; அவ்வெண்ணத்தால் அறிவு கலங்கி அமர்ந்திருந்த காலை, சிலர் ஓடிவந்து, "நின்வீரர், போர்க்களம் நோக்கிப் போங்கால் கூறிய வஞ்சினம் மறந்து, பகைவர் படைக்குப் புறங்காட்டிவிட்டனர்" என்று சாத்தன்பால் கூறினர்; அவர் கூறியன கேட்ட சாத்தன், சரேலெனப் பாய்ந்து, போர்க்களம் புகுந்து, புறங்காட்டி ஓடிவரும் தன் படை வீரரைத் தடுத்து நிறுத்தி, அப்படைக்குத் தானே தலைமை தாங்கிச்சென்று, கடும்போரிட்டுக் களம் வென்றான். கீரஞ்சாத்தன் சிறிது நாழிகைக்கு முன்னர்க் காட்டிய அன்புள்ளமும், இப்போது காட்டிய மறவுள்ளமும், ஆவூர் மூலங்கிழார்க்குப் பெருமகிழ்ச்சி அளித்தன. தம் மகிழ்ச்சியை ஒரு பாட்டின்வழிப் புலப்படுத்தினார்:

"கந்துமுனிந்து உயிர்க்கும் யானையொடு, பணைமுனிந்து
காலியற்புரவி ஆலும் ஆங்கண்,
மணல்மலி முற்றம் புக்க சான்றோர்
உண்ணாராயினும், தன்னொடு சூளுற்று
உண்மென இரக்கும் பெரும்பெயர்ச் சாத்தன்,
ஈண்டோ இன்சாயலனே; வேண்டார்

எறிபடை மயங்கிய வெருவரு ஞாட்பில்
கள்ளுடைக் கலத்தர் உள்ளோர்க் கூறிய
நெடுமொழி மறந்த சிறுபேராளர்
அஞ்சி நீங்கும் காலை
ஏம மாகத் தாம் முந்துறுமே.'' (புறம்: கஎஅ.)

காரி என்ற பெயர் தமிழ்நூல்களில் பல்வேறிடங்களில், பல்வேறு தொடர்புகளில் ஆளப்பட்டுள்ளது; காரியாறு என ஓர் ஆற்றிற்கும், காரி நாடு என ஒரு நாட்டிற்கும், காரிக்குதிரை என ஒரு குதிரைக்கும், மலையமான் திரு முடிக்காரி என ஒரு வள்ளலுக்கும், காரி கிழார் என ஒரு புலவர்க்கும் பெயராக வந்துளது. இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த காரி என்ற சொல்லைத் தன் பெயரின் ஒரு பகுதியாகக்கொண்ட ஒருவன், வீரனும், கொடையாளியுமாய் மல்லி என்ற ஊரில் வாழ்ந்திருந்தான். அவன் முழுப்பெயர் மல்லிகிழான் காரியாதி என்பது. அவனைப் பாராட்டிய பாடலில் குடநாடு குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கொண்டு, அவனுக்குரிய நாடு குடநாடு என்பர் சிலர்; காரியாதிக்குரிய மல்லிநாடு, இப்போதுள்ள சீவில்லிபுத்தூரைச் சூழ உள்ள நாடாம்; சீவில்லிபுத்தூர்க் கோயிற் கல்வெட்டுக்கள், சீவில்லிபுத்தூரை, மல்லி நாட்டுச் சீவில்லிபுத்தூர் என்றே குறிப்பிடுகின்றன எனினும், மல்லிநாட்டுப்புத்தூரே, மல்லிபுத்தூர் எனவும், பிற்காலத்தே வில்லிபுத்தூர் எனவும் மருவியது என்று கூறுவாரும் உளர்.

காரியாதிக்குரிய மல்லிநாடு சிறிய பல அரண்களை நெருங்கக் கொண்டிருப்பது ஆதலின், அந்நாட்டுள், அவனுக்குவேண்டியோரும், போரின்றி அமைதி நிலவும் காலத்திலேயே நுழைதல் இயலும்; போர்க்காலத்திலோ, எங்கும் திரியும் திங்களும் அந்நாட்டுள் நுழைதல் இயலாது; அத்துணைச் சிறந்த காவலமைந்தது; அந்நாட்டுத் தலைவனாகிய காரியாதி, குடநாட்டு மறவர் கொன்று கொணர்ந்த எய்ப்பன்றியின் கறிவிரவிச் செய்த வெண்சோற்றினை விடியற்காலையில், பனையோலையால்

முடைந்து செய்யப்பெற்ற உண்கலத்தில் இட்டு வருவார் அனைவர்க்கும் வழங்கி மகிழ்விப்பன்; காரியாதியின் இக்கொடைச் சிறப்பினைக் கண்டு களித்த ஆவூர் மூலங்கிழார், இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனைப்போன்ற பேரரசர்களின் அரண்மனை வாயிலில், பலநாள் பாடி நின்று, அவர்களைக் காணப்பெறாமல் கண்ணொளியும் கெட வருந்திக் காத்திருந்து, இறுதியில், 'இவனோர் புலவன்; இவனுக்களிக்காது போயின் பழிப்பன்' என அஞ்சி அளித்த யானைப் பரிசிலைப்பெற்ற நிகழ்ச்சியை நினைந்து கொண்டார்; உள்ளன்புடன் உவந்தீயும் காரியாதியின் கொடைப் பொருளாம் இச்சோற்றின் முன், பன்னாள் பாடிப்பெற்ற அவ் யானைப் பரிசில் சிறிதும் ஒவ்வாமையினை உணர்ந்தார்; உடனே, காரியாதியின் கொடைச்சிறப்புத் தோன்ற ஒரு பாடல்பாடி மகிழ்ந்தார் :

“ஒளிறுவாள் மன்னர் ஒண்சுடர் நெடுநகர்
வெளிறுகண் போகப் பன்னாள் திரங்கிப்
பாடிப்பெற்ற பொன்னணி யானை,
....
பெரும்பெயராதி பிணங்கரில் குடநாட்டு
எயினர் தந்த எய்ம்மான் எறிதசைப்
பைஞ்ஞிணம் பெருத்த பசுவெள் அமலை
வருநர்க்கு வரையாது தருவனர் சொரிய
இரும் பனங்குடையில் மிசையும்
பெரும்புலர் வைகறைச் சீர்சாலாதே.” (புறம்: ௧௭௭)

பேரரசர்களையும், குறுநிலத்தவர்களையும் பாராட்டிப் பழகிய ஆவூர் மூலங்கிழார், அந்தணர் குலத்துவந்தார் ஒருவரையும் பாராட்டியுள்ளார். சோழநாட்டில், முடிகொண்டானாற்றங்கரையில் உள்ள பூஞ்சாற்றூர் என்ற ஊரில் கௌணியப் பார்ப்பனர் குடியில், விண்ணந்தாயன் என்ற அந்தணர் ஒருவர் இருந்தார்; அவர் முன்னோர், வேதியர்க்கழகு வேதமோதுதல் என்ற கொள்கையினராய், வேதநூற் பொருளுணர்ந்து, அப்பொருளைப் புறச்சமயத்தாரும் ஏற்கும் வகை எடுத்தியம்பவல்ல அறிவுத்தெளிவின

ராவர். அவர் வழிவந்த விண்ணந்தாயனும், தன் குல வொழுக்கத்திற்கு மாறுதலின்றி, தன் மனைவிமார் ஏவல் செய்ய, வேதநூல் முறைப்படி வேள்வி பல செய்து, அவ் வேள்வி முடிவில், வந்திருந்தார் அனைவர்க்கும் விருந்தளித் துப் போற்றினன். ஆவூர் மூலங்கிழார், அந்தணன் சிறப்பும், அவன் ஆற்றும் வேள்வியின் பெருமையும் உணர்ந்தவராதலின், அவ்வேள்வி காணச்சென்று, உட னிருந்து கண்டு களித்ததோடு அவனால் பெரிதும் சிறப்புச் செய்யப்பெற்றார்; உண்பதற்கும், தின்பதற்கும் ஆம் பல்வேறு வகைப்பொருள் பல பெற்றதோடு, ஊர்ந்து செல்வதற்காம் ஊர்திகள் பலவும் பெற்றுக்கொண்டு தம் ஊர் அடைந்து மகிழ்ந்துவாழ்ந்தார்.

அந்தணன் முன்னோர் பெருமையும், அவன் செய்த வேள்வியின் சிறப்பும், அவன் அளித்த கொடையின் பெருமையும் தோன்றி விளங்கப் பாடிப் புகழ்ந்த புலவர், அதில் தம் ஊர், காவிரிபாய் நாடாம் என்றும் கூறித் தம் வரலாறு பற்றியும் சிறிது உணர்த்தியுள்ளார்.

"பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்கும்
தண்புனற் படப்பை எம்மூ ராங்கண்
உண்டும், தின்றும், ஊர்ந்தும் ஆடுகம்." (புறம்: கசுசு)

தாமே போருக்குச் செல்லார்; வலியவந்த போரை விடார்; போர்க்களம் புகுந்தவிடத்தும், வந்த பகைவர் தம்மொத்த பெருவீரராவர் எனக் கண்ட பிறகே அவ ரோடு போரிடுவர்; தம்மினும் ஆற்றல் குறைந்தார் மாட்டுப் போரிடுவதையும், தோற்றுப் புறங்காட்டி ஓடு வாரை, மேலும் ஓட ஓட விரட்டிச்சென்று வெற்றி கொள்வதையும் வெறுப்பர்; ஆற்றல் குறைந்து அழிந் தோடும் பகைவர்மீது படையெடாமையினைப் பேராண்மை யெனப் பாராட்டுவர்; அஞ்சிய பகைமீது அம்பேவுதலைப் பேடிச்செயல் எனப் பழிப்பர். பழந்தமிழரிடையே காணப் படும் இப்போர்ப் பண்புகளை, வீரன் ஒருவனைப் பாராட்டு வார்போல் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் ஆவூர் மூலங்கிழார்.

"எங்கள் வீரன், உங்கள் அரசன் ஏறிவரும் யானையைக் கொல்ல வேலெடுப்பனே அன்றிப் பிறர்மீது ஏவ வேலேந்தான்; பகைத்துப் படையெடார்மீது படையெடுத்தல் எங்கள் வீரன் பண்பன்று", என்று கூறி அன்றைய தமிழகத்தின் அறவழி இயன்ற போர்நெறியினைப் போற்றியுள்ளமை காண்க:

"எறியார் எறிதல் யாவணது?
வேந்தூர் யானைக்கல்லது
ஏந்துவன் போலான் தன் இலங்கிலை வேலே"

(புறம்: ௩௦௧)

பெயர் அறியாப் புரவலன் ஒருவன், தன் மனை நோக்கி வருவார்க்கு வாரிவழங்கும் வண்மையுடையவன்; அவனை அறிந்தவர் ஆவூர் மூலங்கிழார்; அவன் வாழ்ந்த காலத்தில், அவன் மனைநோக்கிச் சென்றவர், அவன் மனையை அடைதற்கு முன்பே, அவன் மனைமுன்றிலில் நிற்கும் யானைவிடும் பெருமூச்சின் ஒலிபோல் கேட்கும், அவன் வீட்டினுள் நெய்யுலையில் கறி பொரித்தலால் எழும் ஒலியைக்கேட்டு மகிழ்வர்; அவன் மனை முன்றிலில் கட்டப் பெற்ற குறடு, ஆங்கு உண்ண வருவார் ஏறி ஏறிச் சென்றமையினாலேயே முறிந்துகிடக்கும் காட்சியினைக் கண்டும் மகிழ்வர். அத்தகைய பெரு வள்ளல் இறந்துவிட்டான்; அதனால், அவன் மனை நோக்கிச் செல்வார் இலராயினர்; இந்நிலையில் அவன் மனையினைக் காணும் நிலை வந்தது. புலவர் ஆவூர் மூலங்கிழார்க்கு அப்போதைய அவன் மனை, நீரற்ற ஆற்றில் கொன்னே வீழ்ந்துகிடக்கும் ஓடத்தைப்போலவும், கணவனை இழந்தமையால், அணிகலன்கள் இன்றி, அழகு குன்றிய கைம்பெண்களைப் போலவும் காட்சி அளித்துப் புலவர் கண்களைக் குளமாக்கி விட்டது:

"அந்தோ! எந்தை அடையாப் பேரில்!
வண்டுபடு நறவின் தண்டா மண்டையொடு
வரையாப் பெருஞ்சோற்று முரிவாய் முற்றம்
வெற்று யாற்று அம்பியின் எற்று, அற்றகக்

கண்டனென் மன்ற! சோர்க என் கண்ணே!
....
வென்வேல் விடலை இன்மையின், புலம்பிக்
கொய்ம்மழித் தலையொடு கைம்மையுறக் கலங்கிய
கழிகல மகடூஉப் போலப்
புல்லென் றனையால் பல்லணி இழந்தே.'' (புறம்: உ௫௧)

ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்கள் மூன்று. களவொழுக்க இன்பம் வேட்டு வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தால் தலைவிக்குண்டாம் துயர் கூறி, விரைவில் வரைந்து கொள்ளுமாறு தோழி வேண்டும் துறையமைந்த பாடல் ஒன்று; தலைமகனைப் பிரிந்துறையும் தலைமகள், வேனிற்கால வரவறிந்து வாடியுரைக்கும் துறைதழுவிய பாடல் மற்றொன்று; நாடுகாவற் பொருட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைமகன், தன் தொழில் முடிந்த அளவில் தலைவியை நினைந்து வருந்தும் துறையமைய வந்த பாடல் மூன்றாவது. இவற்றுள் ஒரு செய்யுளில், குதிரைத்தலையில் அணிபெறச் சூட்டிய கவரிமயிரைப்போல் கதிர்களைவிட்டு வளர்ந்து நிற்கும் கந்தசாலி நெற்பயிரைத் தங்கள் வயது முதிர்ந்த பசு உண்டுவிடுமோ என அஞ்சிய உழவர், அப்பசுவிற்குக் கரும்பை உணவாக அளித்து, அருகே உள்ள காஞ்சி மரத்தில் கட்டிவைப்பர் என்று கூறித் தமிழகத்தின் வளம் விளங்கக் கூறிய நயம் பாராட்டத்தக்கதாம்:

''முரசுடைச் செல்வர் புரவிச் சூட்டு
மூட்டுறு கவரி தூக்கி யன்ன
செழும்செய் நெல்லின் சேயரிப் புனிற்றுக்கதிர்
மூதா தின்றல் அஞ்சிக், காவலர்
பாக லாய்கொடிப் பகன்றையொடு பரீஇக்
காஞ்சியின் அகத்துக் கரும்பு அருத்தியாக்கும்
தீம்புனல் ஊர்'' (அகம்: க௫௬)

இதுகாறும் கண்ட அவர் பாக்களால், ஆவூர் மூலங்கிழார், வறுமை வாழ்வு வாழ்ந்தவர்; நாணும், கற்புநிறை

நல்லாளை இல்லாளாகப் பெற்றவர்; உண்டும், தின்றும், ஊர்ந்தும் வாழும் பெருமிதவாழ்வு வாழும் விருப்பினர்; அவ்வாழ்வுவேண்டி, விரும்பாது அளிப்பார் அளிக்கும் பொருளையும் விரும்பும் உள்ளத்தவரல்லர்; அத்தகையார் அளிக்கும் பொருளை விரும்பாமையோடு, அவர்க்கு, அவர் தவற்றினை எடுத்துக்காட்டி இடித்துரைக்கும் இயல்பினர்; வேள்விபோற்றலும், தேவருலக வாழ்வு வாழ்த்தலும் ஆகிய வைதீக உணர்வுடையவர் என்பன அவர் வரலாற்றில் காணப்பெறும் பண்புகளாம் என்பது அறிய முடிகின்றது.

எ. ஆவூர்மூலங்கிழார் மகனார் பெருந்தலைச் சாத்தனார்

இவர், பேரரசர்கள், குறுநிலத்தலைவர்கள், அந்தணர் முதலாய பெருமக்களைப் பாடிப் புகழ்பெற்ற ஆவூர் மூலங்கிழாரின் அரிய மகனாவர். பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்ற பெயருடையவர்; இவர் பெயர்க்கு முன்வரும் பெருந்தலை என்ற அடை, இவர்க்கு உறுப்பானன்றி, அறிவுப்பெருக்கங் கருதிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்ப; அகநானூற்றில் வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது என்ற துறை தழுவிவந்த பாடல் ஒன்றே இவர்பெயரால் வந்துளது. இப்பாட்டைப் பாடியோர் பெயராக, ஆவூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தன் என்பது சில ஏடுகளில் காணப்படுகிறது ; ஆவூர்கிழார் மகன்பெயர் கண்ணனார் என அறியப்படுதலால் அப்பாடம் பொருந்தாது என்ப.

தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் வந்துற்றமை உணர்ந்த தலைவியின் உள்ளத்தில் தலைவனைப்பற்றிய எண்ணமே தலைதூக்கி நின்றதாகலின், அவள் ஈண்டிருப்பினும் ஆண்டுள்ளாள் போலாயினள்; அதனால், ஆண்டு, அவன் தேரில் குதிரைகளைப் பூட்டுவதும், அக்குதிரைகள் கொல்லன் உலையினின்றும் எழும் ஒலியேபோல் பெருமூச்சுவிட்டுக் காற்றுப்போல் கடுகநடப்பதும், அதனால், அவற்றின் வாயில் வெண்ணுரை வெளியாவதும், அவை ஓடும்வேகத்தால், அந்நுரை உள்ளிருக்கும் தலைவன் மார்பில் தெறித்து வீழ்வதும், வழியில் மரையா முதலாயின தேரின் விரைவஞ்சி ஓடுவதும் ஆய ஆண்டு நிகழ் காட்சிகள் எல்லாம் அவள் கண்முன் நிற்பவாயின; அவள் அரிசியைப் பதமாக உலர்த்தி உரலில் இட்டு அரைக்குங்கால் எழும் ஓசை, அவன் தேராழி பெருமணலில் பதிந்து ஓடுங்கால் எழும் ஒலியினை நினைப்பூட்டுவதாயிற்று. ஆண்டிருக்கும் அவனும், அவள் நஞ்செயல்களையெல்லாம் அகக்கண்ணால் கண்டுகொண்டே நிற்பள்; மேலும் இரவும் வந்துவிட்டது; ஆகவே, பாக! தேரை விரைந்து ஓட்டு

வாயாக எனக்கூறி, ஆண்டிருப்பினும் ஈண்டுளான் போன்றே எண்ணலாயினன்; தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் இவ்விருபெரும் நிலைகளையும் நன்கு எடுத்துக்காட்டிக், காதல் இருவர் கருத்து ஒருமித்து வாழும் அன்பு வாழ்க்கையின் இயல்பினை அழகாக விளக்கிய புலவர், ஆவூர் மூலங்கிழார் மகனார், பெருந்தலைச் சாத்தனாரின் அறிவும், பெருமையும் அறிந்து பாராட்டற் குரியதன்றோ?

"செல்க பாக! எல்லின்று பொழுதே!
....
ஐதுணங்கு வல்சி பெய்து முறுக்குறுத்த
திரிமரக் குரலிசை கடுப்ப வரிமணல்
அலங்குகதிர்த் திகிரி ஆழி போழ
வருங்கொல் தோழி! நம் இன்னுயிர்த்துணை எனச்
சில்கோல் எல்வளை யொடுக்கிப் பல்கால்
அருங்கடி வியனகர் நோக்கி
வருந்துமால்; அளியள்; திருந்திழை தானே."

(அகம்: உஉச)

அ. இடைக்குன்றூர் கிழார்

இடைக்குன்றூர் கிழார், இடைக்குன்றூர் என்ற ஊரினர்; தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டியவர்; இவையல்லது, இவர் வரலாறாக வேறு எதையும் அறிந்துகொள்வதற்கில்லை. இவர் நெடுஞ்செழியனின் இளமைக் கோலத்தைக் கண்டு பாராட்டியவராதலின், இவர் அவன் தலைநகராம் மதுரைக்கு அருகேயுள்ள ஊரினராவர் என்று கொள்ளலாம்; கழிகளுக்கு இடைப்பட்ட நாடு, இடைக்கழி நாடு என அழைக்கப் பெறுதல்போல், குன்றுகளுக் கிடைப்பட்ட ஊர், இடைக் குன்றூர் என அழைக்கப்பெறும் என்று கொண்டால், பாண்டிநாட்டில் குன்றுகள் நிறைந்த பழனிமலைத் தொடரைச் சார்ந்தோ, அல்லது திருப்பரங் குன்றுகளைச் சார்ந்தோ இவர் ஊர் அமைந்திருத்தல் கூடும் என்றும் கொள்ளலாம். இவரால் பாடப்பெற்றோன், தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஒருவனே.

சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னர்களுள், தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தலைசிறந்தோனுவன்; இவனைப்பாடிய புலவர் பலராவர்; பத்துப்பாட்டுள் நெடுநல்வாடையும், மதுரைக்காஞ்சியும் இவன் புகழ் பாடவந்த பாடல்களாம்; இவ்வாறு இவன் புலவர் பலர் பாராட்டைப் பெறுதற்குக் காரணமாயது, அவன் தலையாலங்கானத்தே பெற்ற பெருவெற்றியே யாகும்; நெடுஞ்செழியன், அரியணை ஏறுங்கால் மிகமிக இளையன்; பொதியமலைப் பல்வளமும், கொற்கைத்துறை முத்தும் பெற்று, பாண்டிய நாடு பெருஞ் செல்வத்தால் செழிப்புற்றுத் திகழ்ந்தது; இதைக் கண்ணுற்றனர் அவன் பகையரசர்கள்; யானைக்கண்சேய் மாந்தரம் சேரலிரும்பொறையும், ஒரு சோழனும், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோவேண்மான், பொருநன் ஆகியோரும் அவன் பகைவராவர். இவர்கள் எழுவரும், "நெடுஞ்செழியன் கடிதிளையன்; அவனை வென்று பெறும்பொருளோ மிகப்

பல" என்று எண்ணி, அனைவருங்கூடி, அவனை அவனூர் வாயிலிடத்திலேயே எதிர்த்தனர்; இளைஞனே எனினும், ஈடில்லாத் திறனுடையனாதலின், அவர் செயல்கண்டு நாணி, "அவர்களை அழித்து, அவர்கள் முரசொடு, அவர்களையும் கைப்பற்றேனாயின், கொடுங்கோலன் எங்கள் அரசன் எனக் குடிகள் என்னைப் பழிதூற்றுவாராக! புலவர்கள் என் நாட்டைப் பாடாதொழிக! இரப்போர்க்கு ஈயலாகா இழிநிலையினை நானும் எய்துவேனாக!" என்று வஞ்சினம் கூறித், தன் வாயில்வந்து நின்ற அவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டான்; அவன் போர்வன்மைக்காற்றாது, அரசர்கள் தோற்றோடலாயினர்; தோற்றோடும் அவர்களைத் துரத்திச் சென்று, தஞ்சைமாவட்டத்தில், தலையாலங் கானம் என்னும் இடத்தில் மடக்கிப் போரிட்டு வென்றான். எதிர்த்த ஏழரசர்களையும் இளமைக்காலத்திலேயே வென்ற சிறப்பறிந்து, அவ் வெற்றிச்செயலை அவன் பெயரோடு இணைத்து வழங்கினர்; தன் நாட்டுள் புகுந்து நலிவுசெய்ய முயன்ற பகைவர்களைப் பாழ்செய்து வென்ற நெடுஞ் செழியன், பின்னர்ப் பகைவர் நாடுகளுள் தான் புகுந்து போரிடலாயினன்; ஒருமுறை கொங்குநாடு நோக்கிச் சென்று, வழியிற்கிடந்த நாடு பலவற்றையும் கைக்கொண்டு இறுதியில் கொங்கரையும் ஓட்டி வெற்றிபெற்றான்; இவ் வெற்றி குறித்து அவன் கூடல்நகரில் விழாவும் கொண்டாடினர்; கொங்கரொடு நடத்திய இப்போரில், பாண்டியர் படைத்தலைவனாகிய அதிகன் என்பான் இறந்தான்; பகைவர்படைத்தலைவன் பட்டான் என்று கேட்டுக் கொங்கர்கள் ஆரவாரமும் செய்தனர்; மற்றொருமுறை செழியன் சேரநாடு சென்று, செல்வத்தாற் சிறந்த அவன் முசிறித் துறையை முற்றிச் சேரன் யானைப்படைகளை அழித்து வென்று மீண்டான்; இவ்வாறு சேயபல நாடுகளையும் வெற்றிகொண்ட செழியன், தன் நாட்டின் அணித்தே, நீடூர் என்னும் ஊரில் அரசிருந்த எவ்வி என்பானைவென்று அவனுக்குரிய மிழலைக்கூற்றத்தையும், வேளிர்க்குரிய முத்தூர்க்கூற்றத்தையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்திக்கொண்டான்.

நெடுஞ்செழியன், தன் பாசறையில் போர்வீரர்களோடு வாழும் பாசறைவாழ்க்கை வியந்து போற்றற்குரியதாம். பகைவர் யானைப்படைகளை, அழித்த போரில் நெடுஞ்செழியன் வீரர்களில் பலர் வாட்புண் பெற்றுவிட்டனர்; இதை அறிந்தான் அரசன்; அறிந்த நேரம், இரவின் நடுயாமம்; குளிர்ந்த வாடைக்காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கும் குளிர்காலம்; மழைத்துளிகள் மாறாது வீழ்ந்துகொண்டே இருக்கும் மழைக்காலம்; எனினும், காலத்தின் கொடுமையினைக் கருதினானல்லன்; புண்பட்ட வீரரைக் கண்டு ஆறுதல் உரைத்து அன்புகாட்டி வரவேண்டும் என்ற ஆசை, காலத்தின் கொடுமையினை மறக்கச் செய்துவிட்டது; வாடை வீசுவதால், தெற்கே சாய்ந்து விளங்கும் அழல்களைக்கொண்ட பெரிய பாண்டில் விளக்குகளை ஏந்திய பலர் முன்னே நடந்தனர்; தலையில் வேப்பந்தாரும், கையில் நெடிய வேலும்கொண்ட படைத்தலைவன் முன்வர, மழைத்துளி மன்னன்மீது விழாமை குறித்து எடுத்த வெண்கொற்றக் குடையேந்தியோன் பின்வர, நெடுஞ்செழியன், காற்றால் அலைப்புண்டு கீழேவிழும் மேலாடையினை இடக்கையால் பற்றிக்கொண்டு, தோளில் தொங்கும் வாள்மீது வைத்த வலக்கையனாய், வழியில் வரிசையாக நிற்கும் குதிரைகள் உடல் சிலிர்த்து உதறுவதால், அவற்றின் உடல்மேல் தங்கிய மழைநீர் தன்மேல் சிதறச் சேறு நிறைந்த தெருவில் நடந்துசென்று, படைத்தலைவன் புண் பெற்ற வீரர்களையும், அவர்கள் பெற்ற புண்களின் நிலையினையும் காட்டிக்கொண்டே செல்ல, அவ் வீரர்களுக்கு அன்புரை வழங்கி வரலாயினன்; இவ்வாறு பேயும் உறங்கும் நடுயாமத்திலும் உறக்கம் ஒழித்துப் போர்மேல்சென்ற எண்ணமும், சூழ்ச்சியும் உடையனாய் வாழும் நெடுஞ்செழியன் பாசறை வாழ்க்கையினை ஆசிரியர் நக்கீரனார், 'நெடுநல்வாடை'யில் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

இவ்வாறு சிறப்புற்று விளங்கிய நெடுஞ்செழியன் புகழ் நின்று விளங்குதற்குக் காரணமாயது, அவன் கன்னிப்போராம் தலையாலங்கானத்துப் போரேயாதலின்,

அப்போர் மேற்கொண்ட காலத்திய அவன் இளமைச் செவ்வியினையே புலவர் இடைக்குன்றூர்கிழார் தம் பாடற் பொருளாக மேற்கொண்டார்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போர்க்களம் நோக்கிப் போகப் புறப் பட்டுவிட்டான்; தொன்றுதொட்டு தன் மரபினோர் தலை நகராம் பெருமை வாய்ந்த மதுரைமா நகரின் வாயிலிடத் தமைந்த குளத்துநீரில் மூழ்கி எழுந்து, தம் குலமாலையாம் வேப்பந்தார் பூண்டு, முன்னே போர்ப்பறை முழங்க, பெரு மதக் களிறேபோல் பெருமித நடைபோட்டுச் செல்ல லாயினன்; அவன் செல்வத்தையும், அவன் அரண்மனை வாயிற்புறத்தே வந்து தங்கிய பகைவர் படைப்பெருமை யினையும் நோக்கினார் புலவர் இடைக்குன்றூர்கிழார்; வந் துள்ளவர் மிகப் பலர் எனினும் இவன் ஆற்றல்முன் அவர் என்னுவர்? அவர்கள் அத்தனைபேரும் அழிந்தொழிவது உறுதியே; ஆனால், பகற்பொழுது சிறிதே இருப்பதை உணர்ந்தார். அவர்களில் ஒருசிலர் உயிர்பிழைத்து உய்த லும் கூடும் போலும் என்று எண்ணினார்.

“ மூதூர் வாயில் பனிக்கயம் மண்ணி,
மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைந்து
தெண்கிணை முன்னர்க் களிற்றின் இயலி
வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தனன்; எதிர்ந்த
வம்ப மள்ளரோ பலரே;
எஞ்சுவர் கொல்லோ? பகல்தவச் சிறிதே!” (புறம்: எக)

இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போதே அவர் முன் தேரொன்று வந்து நின்றது; அதில் நெடுஞ்செழியன் இருப்பதைக் கண்டார்; அப்போதைய அவன் தோற்றம் அவருக்குப் பேரையத்தை உண்டாக்கிவிட்டது; தேர்த் தட்டில் இருப்பவன் நெடுஞ்செழியன்தானா என்று எண்ண லாயினர்; நெடுஞ்செழியன் கடிதினையனாயிற்றே; இளமை யில் அவன் தாய்தந்தையர் அணிவித்த கிண்கிணியினை நீக்கிவிட்டு வீரக்கழல் புனைந்ததும் இன்றே அன்றோ!

முன்மயிர் கழித்த தலையில் வேம்பின் தளிரும், உழிஞைக் கொடியும் அணிசெய்ய, கையில் வளை களைந்து, வில்லேந்தி நிற்கும் இவ்வீரனா இளைய நெடுஞ்செழியன்! அவன் மாலை யணிந்தானேயன்றி, தீதுநீங்க என்று அவன் பெற்றோர் பிள்ளைப் பருவத்தே கட்டிய ஐம்படைத் தாலியை அவன் இன்னமும் நீக்கினான் அல்லனே! பாலுணவு மறந்து சோற் றுணவு உட்கொள்ள இன்றன்றோ கண்டேன்; அவனா இவன்? தேர்த்தட்டில் இதோ நிற்கும் இவ்வீரன், தன்மேல் பகைத்து வரிசை வரிசையாக வரும் புதிய வீரர்களின் ஆற்றல் கண்டு அதிசயிப்பதோ, அவர் ஆற்றாமை கண்டு பழிப்பதோ செய்யானாய், அவர்களை வெல்வது ஒன்றே குறிக்கோளாய், ஒருசேர வளைத்து, ஆரவாரம் செய்து, ஒருவரும் எஞ்சாதவாறு அழித்து வெற்றிகொண்டும், அவ்வாறு வெற்றிபெற்ற அந்நிலையிலும், தன் வெற்றி கண்டு மகிழ்ச்சியோ, செருக்கோ கொண்டிலன்; என்னே இவன் போர் அறிவு! இத்துணைப் பேர் அறிவு, இளையனாய இவனுக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? அதை இவன் எப் போது பெற்றான்? பெறுதற்காம் பருவமும் அன்றே இவன் பருவம்! என்றெல்லாம் வியந்து நிற்பாராயினர்.

“ கிண்கிணி களைந்தகால் ஒண்கழல் தொட்டுக்,
குடுமி களைந்தநுதல் வேம்பின் ஒண்தளிர்
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மிலைந்து,
குறுந்தொடி கழித்தகைச் சாபம் பற்றி,
நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி பொலிய நின்றோன்
யார்கொல்? வாழ்க அவன்கண்ணி! தார்பூண்டு,
தாலி களைந்தன்றும் இலனே! பால்விட்டு
அயினியும் இன்று அயின்றனனே!! வயின்வயின்
உடன்று மேல்வந்த வம்ப மள்ளரை
வியந்தன்றும், இழிந்தன்றும் இலனே! அவரை
அழுந்தப் பற்றி அகல்விசும்பு ஆர்ப்பெழக்
கவிழ்ந்து நிலம்சேர அட்டதை
மகிழ்ந்தன்றும் மலிந்தன்றும் அதனினும்! இலனே !!”

(புறம்: எஎ)

அவன் பெற்ற வெற்றியும், அவ்வெற்றி பெற்ற அவன் பெருந்தகைமையும், அவருக்கு அந்த அளவோடு அமைதி தரவில்லை; "இவன் இளையன் என்பது மட்டுமன்றே! இவனுக்குத் துணையாக நின்றவரும் ஒருவரும் இலரே! மேற்சென்று தாக்குமளவு பெரும்படையினைச் சேர்த்து வைத்தவனும் அன்றே! அதற்கு வேண்டும் காலமும் அவனுக்கு இல்லையே! இவன்நிலை இதுவாயின், வந்த பகைவர்களின் பெருமையினை வாய்விட்டுக் கூறுதற்கும் இயலாதே; வந்த பகைவர் எழுபெரும் அரசராவர்; அவ்வேழரசர்களின் எழுபடைகளும் ஒன்றுகூடியன்றோ இவனை எதிர்த்தன? மேலும், அவர்கள் களம் பல கண்டு போர் அறிவுபெற்ற பேரறிவாளராவர்; பகைவன் நாட்டுட் புகுந்து தாக்குமளவு பேராற்றல் வாய்ந்தவர்; அத்தகையார் வந்து தாக்கினர் இவனை; இவ்வொருவனை எதிர்க்க ஏழரசர்கள் வந்தனர் என்பதே இவன் பெருமைக்கோர் எடுத்துக்காட்டாம் என்றால், அவ்வாறு கூடி எதிர்த்த ஏழரசர்களையும், இவன் ஒருவனுகவே எதிர்த்துப் போரிட்டு வெற்றியும்பெற்றான் எனின், இவன் பேராண்மையினை என்னென்பது? இஃது எங்கும் நிகழாத நிகழ்ச்சியன்றோ? காணுதன கண்டன எம்கண்கள்! ஒருவனை ஒருவன் தாக்குவதும், ஒருவனை ஒருவன் வெற்றி கொள்வதும் உலகியல்; எங்கும் நிகழக்கூடியது; அந்நிகழ்ச்சி உலகிற்குப் புதியதன்று; ஆனல், ஏழரசர் கூடி ஒருவனை எதிர்ப்பதும், அவ்வொருவன், அவ்வேழரசர்களையும் வென்று அழிப்பதும் அம்மம்ம! அரிது அரிது! அதிசயம் அதிசயம்!! இதுபோன்ற நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்ததாக யாம் இது வரை கண்டதும் இல்லை; கேட்டதும் இல்லை;" என்று வாய் விட்டுக்கூறி வியந்து பாராட்டினர்:

"ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவதன்று; இவ்வுலகத்து இயற்கை
இன்றின் ஊங்கோ கேளலம்; ....
....
நாடுகெழு திருவின் பசும்பூட் செழியன்

பீடும் செம்மலும் அறியார் கூடிப்
பொருதும் என்று தன்தலை வந்த
புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க
ஒருதானாகிப் பொருது களத்து அடலே!" (புறம்: எசு)

நெடுஞ்செழியன் பெற்ற வெற்றிச்சிறப்பினை இவ்வாறு பாராட்டிக்கொண்டிருக்கும்போதே, சிலர் ஓடிவந்து, "செழியன் அவர்களை ஈண்டு நின்றும் துரத்தியதோடு அமையானாய், அவர்களை அவர்கள் நாடுவரை துரத்திச் சென்று, ஆங்கே, அவர்கள் மனைவிமார் தங்கள் கணவன்மார் தோற்றுப் பின்வாங்கி வந்து அழிவுறுதலைக் கண்டு நாணித் தலைகவித்து இறக்கும் வண்ணம், அவர்கள் ஊர் அருகிலேயே அழித்து மீள்கின்றான்," என்ற செய்தியைக் கூறினர்; கேட்ட புலவர் இடைக்குன்றூர் கிழார், "அந்தோ! அப்பகைவர் வந்த பெருமிதநிலை என்னே! அவர்க்கு உண்டாய இறுதிநிலை எத்தகைத்து? 'எவ்வாற்றானும் சிறந்தோர் நாம்; மேலும் பெரியதோர் படையும் நம்பால் உளது; செழியனோ மிகவும் இளையன்; போர் அறியாப் பருவத்தன்; இவனை வென்றால், பெறும் பொருளோ, அது பெரும்பொருள் எனக் கூறலாமேயன்றி இவ்வளவு என எண்ணி மதிக்கவொண்ணாப் பெருமையுடையது' என எண்ணி இறுமாந்தன்றோ வந்தனர்? அவர்களைப் புறமுதுகுகாட்டச் செய்த செழியன், அவர்களை இங்கேயே அழித்திருக்கலாகாதா? அந்தோ! அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்த மண்மேலேயே, அவர்கள் மனைவிமார் கண் முன்னரே, அதுவரை துரத்திச்சென்று அங்கேயா அழிப்பது? கொடுமை! கொடுமை!!" என்று பகைவர்க்குப் பரிந்து பேசுவார்போல் செழியன் சிறப்புத் தோன்றப் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்:

"..

விழுமியம்; பெரியம்யாமே; நம்மில்
பொருநனும் இளையன்; கொண்டியும் பெரிது என
எள்ளிவந்த வம்ப மள்ளர்
புல்லென் கண்ணர் புறத்திற் பெயர

ஈண்டு அவர்அடுதலும் ஒல்லான்; ஆண்டு அவர்
மாணிழை மகளிர் நாணினர் அழியத்
தந்தை தம்மூராங்கண்
தெண்கிணை கறங்கச் சென்று ஆண்டுஅட்டனனே.''
(புறம்: எஅ)

புலவர் இடைக்குன்றூர் கிழார் பாடிய பாடல்கள் இந்நான்கே எனினும், இந்நான்கும், அவர் புலமைச் சிறப்பைப் போற்றும் பொன்னுரைகளாய் அமைந்து புகழ் பெறுதலைக் காண்க.

௬௯. உகாய்க்குடி கிழார்

தமிழ்நாட்டுப் புலவர்கள் பிறந்து வளர்ந்த பேரூர்களில் உகாய்க்குடியும் ஒன்று; ஆனால், புலவர் ஒருவரைப் பெற்றுத்தந்த இப்பேரூர், தன் பெயரை மட்டும் தமிழகத்திற்கு அளித்ததே யன்றி தன் இடம் இயல்பு பற்றிய எதையும் அறிவித்திலது.

பொருள் தேடப் புறநாடு செல்லத்துணிந்த ஓர் ஆண் மகன், தன் மனைவியைவிட்டுப் பிரியமாட்டாது வருந்திக் கூறிய அவன் கடனறி உள்ளம் விளங்க உரைத்த ஒரு பாட்டே உகாய்க்குடி கிழார் பெயரால் கிடைத்துளது; அவ்வொரு சிறு பாட்டிலேயே அரிய பெரிய அறவுரைகள் சிலவற்றை அவர் அளித்துள்ளார்.

> "இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம், விருந்தோம்பி
> வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு" (திருக்: அக)

என்ப. இவ்வுலகில் வாழ்கின்ற வரையிலும், இன்ப வாழ்வு வாழ்தலும், ஈண்டிருந்து மாய்ந்து மறைந்த வழித் தம் பெயர் அழியாது நிற்றல் கருதி அறமாற்றுவதும் மக்கட் பிறவியின் பயன் என்ப; அத்தகைய மக்கட் பயனும் இன்பத்திற்கும், அறத்திற்கும் பொருள் மிக மிக இன்றியமையாததாம்; பொருள் பெற்றார்க்கே அவ்விரண்டும் வாய்க்கும்; அது வாய்க்கப் பெறாதார், அவற்றை அடைதல் இயலாது; அத்தகைய பொருள், முயற்சியின்றி முடங்கிக் கிடப்பார்க்குக் கிடைத்தல் அரிது; இவ்வுண்மையினை அறிந்த தலைமகன் ஒருவன், அப்பொருள் தேடப் புறப்படத் தொடங்கினான். கடனறிந்து செல்லத் துணிந்த அவனை, அவன் மனைவி பாற் கொண்டுள்ள அன்பு தடுத்து நிறுத்துகிறது; இவளை உடன்கொண்டு செல்வது நின்னால் இயலாது; அது முறையுமன்று; இவளை ஈண்டுவிட்டுத் தனித்துச் சென்று துயர்தாங்கும் வன்மை நினக்கு உண்டாகுமோ என்று அவனை யாரோ கேட்பதுபோல் உணர்ந்தான்; அந்தக் கேள்விகளையே, அவன், பொருள்வேண்டிப் பிரிய எண்

ணும் தன் நெஞ்சினைக் கேட்பதாகப் பாடிக் காதல், கடமை இரண்டையும் வழுவாது போற்ற விரும்பும் ஓர் ஆண்டகை யின் உள்ளம் உணர வழிவகுத்துள்ளார் உகாய்க்குடியார்:

“ஈதலும், துய்த்தலும், இல்லோர்க்குஇல் எனச்
செய்வினை கைம்மிக எண்ணுதி; அவ்வினைக்கு
அம்மா அரிவையும் வருமோ?
எம்மை உய்த்தியோ? உரைத்திசின் நெஞ்சே.”

(குறுந்: சுங)

௧0. உமட்டூர்கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார்

தமிழகத்தின் வரலாற்றில் ஒரு பகுதி உணரத் துணை புரிந்த உமட்டூர் கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார், தம்மைப் பற்றியோ, தாம் பிறந்த உமட்டூர் பற்றியோ ஒன்றும் உரைத்தாரல்லர்.

பரங்கொற்றனார், பழந்தமிழர் பொருள் தேடும் முயற்சியால் தமிழகத்தின் எல்லை கடந்தும் செல்வர்; அவ்வாறு சென்று பொருள் தேடல், அப்பொருளால் தாம் இன்பம் துய்த்தற்கு அன்று; வறியராய் வந்து இரந்தார்க்கு ஈந்து, அவர் அது பெற்று மகிழ்வது கண்டு தாம் மகிழ்வதற்கே என்று கூறுகிறார்.

> "ஈதல் இன்பம் வெஃகி, மேவரச்
> செய்பொருள் திறவராகி.........
> அறையிறந்து அகன்றனர்."

பரங்கொற்றனார் உணர்த்தும் தமிழக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் இரண்டு; ஒன்று தமிழகத்தின் உள்நாட்டு வரலாறு; ஏனையது அத்தமிழகம் பிற நாடுகளோடு கொண்டிருந்த தொடர்பினை விளக்குவது.

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆகும் என்ற குறிக்கோள் இன்றிக் கொடை மேற்கொள்ளும் குணத்தனாய ஆஅய், பகைவர் அரண்களைப் பாழ்செய்து, ஆங்குக் கைப்பற்றிய அருங்கலன்களைத் தன்னைப் பாடிவரும் பாணர்க்கும் பொருநர்க்கும் போற்றாது கொடுக்கும் புகழுடையான் எனத் தமிழ்நாட்டுக் குறுநில மன்னன் ஒருவன் வரலாற்றினை உணர்த்தினார்;

> "அரண்பல நூறி
> நன்கலம் தரூஉம் வயவர் பெருமகன்
> சுடர்மணிப் பெரும்பூண் ஆஅய்."

தமிழகத்தின் வடக்கே மிகச் சேய்மைக்கண் வாழ்பவராகிய மோரியர் என்ற அரச இனத்தார், தமிழகத்தின்

மீது படையெடுத்து வந்து, தாம் கொண்டுவந்த கருத்து நிறைவேறப்பெறாமல் வறிதே மீண்டனர் என்ற வரலாற்றினைத் தமிழ் நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. அம்மோரியர், வானத்தை அளாவி உயர்ந்த பெரிய தேர்ப்படை உடையவர்; அவர்கள், தங்கள் தேர்ப்படை எளிதில் செல்லாவாறு இடையில் தடையாக நின்ற பெருமலைகளை வெட்டி வழி செய்தனர் என்ற வரலாற்றுக் குறிப்பினைக்கொடுத்துள்ளார் பரங்கொற்றனார் :

"விண்பொரு நெடுவரை இயல்தேர் மோரியர்,
பொன்புனை திகிரி திரிதரக் குறைத்த
அறை." (அகம் : ௨௫௧)

பரங்கொற்றனார், தாம் பாடிய ஒரு பாட்டிலேயே இரு வரலாற்றுண்மைகளை வகுத்துக் கூறியவராவர். மேலும் பல பாக்களைப்பாடி, அப்பாக்களெல்லாம் நமக்குக் கிடைத்திருக்குமானால், நம் தமிழகத்தின் வரலாறுகளில் பலவற்றை உணரும் வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைத்திருக்கும்; ஆனால், அந்தோ! அவ்வரிய வாய்ப்புதான் தமிழகத்திற்கில்லையே!

கக. ஐயூர் மூலங்கிழார்

தமிழ் நாடாண்ட அரசர் மூவரேயாயினும், அவருள் தமிழ் வளர்த்த பெருமையுடையார் பாண்டியரேயாவர்; மொழி வளர்த்த பெருமை, பொதுவாகப் பாண்டி நாடாண்ட முடி மன்னர் அனைவர்க்கும் உரித்து எனினும் அவர்களுள் கடைச்சங்கம் இரீஇய பாண்டியர் நாற்பத்தொன்பதின்மருள் ஒருவன், எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய அகநானூற்றைத் தொகுப்பித்தோன்; திருக்குறள் அரங்கேறிய அவைக்குத் தலைமை தாங்கினோன் என்ற சிறப்பினை உடையோன்; உக்கிரப்பெருவழுதி என்ற பாண்டியன் ஒருவனே.

பழந்தமிழ் அரசர்கள், ஒற்றுமை குன்றி ஒருவரோடொருவர் பகைத்துப் போரிட்டு வந்தமையினாலேயே தமிழகம் தன் பெருநிலை இழந்து பாழுற்றது என்ற பழிச்சொல் பெறும் பெருமையும், பாண்டிய அரசர்களுள் இவ்வொருவனுக்கே உண்டு. தன் காலத்தே சேர நாடாண்டிருந்த சேரமான் மாரிவெண்கோவையும், சோணாடாண்டிருந்த இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியையும் தன் நண்பர்களாகக்கொண்டு கலந்து வாழ்ந்து அருந்தமிழ்ச் செல்வியாம் ஔவையாரின் பாராட்டைப் பெற்றுளான் உக்கிரப் பெருவழுதி.

இவன்பால் இத்துணைச் சிறப்புக்கள் உளவாகவும், இவன் காலத்தார், அவற்றுள் எதையும் இவன் பெயரோடு இணைத்துப் பாராட்டாது, அவன் வேங்கைமார்பன் என்பானுக்குரிய, காவல் செறிந்த கானப்பேரெயில் என்ற கோட்டையைக் கைப்பற்றிய வெற்றிச்சிறப்பொன்றையே இணைத்து, கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி என வழங்கிப் பாராட்டினர் என்றால், அவன் பெற்ற இவ்வெற்றியாலாம் புகழ், அவனின் ஏனைச் செயல்களால் ஆம் புகழினும் சிறந்தது என்றன்றோ பொருள்?

உக்கிரப்பெருவழுதியின் உயர்விற்குக் காரணமாய இச்செயலறிந்து பாராட்டிய பெருமை புலவர் ஐயூர் மூலங்கிழார்க்கே உரித்து; அவர் அக்கோட்டையின் அகழி, மதில், காவற்காடு இவற்றின் அருமையினையும், அதைக் கைக்கொண்ட உக்கிரப்பெருவழுதியின் ஆற்றற் பெருமையினையும் அதை இழந்த வேங்கைமார்பன், காய்ச்சிய இரும்புண்ட நீரை எவ்வாறு மீண்டும் பெறல் இயலாதோ, அவ்வாறே, உக்கிரப்பெருவழுதி கைப்பற்றிய இக் கோட்டையை மீட்டலும் இயலாதே:

> "கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய
> இரும்புண் நீரினும் மீட்டற்கு அரிது" (புறம்: உக)

என ஏங்கும் ஏக்கத்தையும் நன்கு எடுத்துப் பாராட்டியுள்ளார்.

கஉ. கருவூர் கிழார்

மதுரை பாண்டியர்க்கும், உறந்தை சோழர்க்கும் தலைநகரங்களாய் அமைந்து சிறப்புற்றதேபோல், சேரர்க்குத் தலைநகராய் அமைந்து சிறப்புற்ற நகரம் கருவூர்; சோழபாண்டிய தலைநகரங்கள் எவ்வாறு புலவர் பலரின் பிறப்பிடமாய்ப் பெருமையுற்றனவோ, அவ்வாறே கருவூரும் புலவர் பலரைப் பெற்றுப் பெருமையுற்றுளது; புலவர் பெருமக்கள் பன்னிருவர் கருவூர்க்கண் பிறந்து வாழ்ந்திருந்தனர்; இவ்வாறு சிறப்புற்ற கருவூர் யாண்டுளது என்பதில் தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் இன்றும் ஐயங்கொண்டிருப்பது வியப்பினும் வியப்பே. அது, "கொங்கு நாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றும், இப்போதைய திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தைச் சார்ந்துள்ளதுமாகிய கருவூரே" என்பர் சிலர்; மலைநாட்டில், மேற்குத்தொடர்ச்சி மலை அடிவாரத்துப் பேரியாற்றங்கரையிலுள்ள திருக்கரூராம் என்பர் மற்றும் சிலர்.

சேரநாட்டின் சிறந்த ஊர்களுள் ஒன்றாய கருவூரில் பிறந்த நம் கிழார், தன் கணவன் அன்பில் ஐயுற்று நம்பிக்கை இழக்காத இல்லாள் ஒருத்தியின் உயரிய உள்ளத்தை உயிரோவியமாக்கித் தந்துளார்.

ஆண்மகன் ஒருவன் ஒருபெண்ணை மணப்பதாக வாக்குறுதி அளித்து, அம்மணவினைக்காம் பொருள்தேட வேண்டி வெளிநாடு சென்றுவிட்டான்; சென்றவன் விரைவில் வந்திலன்; அவன்வாராமை உணர்ந்த ஊரார், அவன் அன்பில் ஐயுற்று அவன் ஒழுக்கத்தைப் பழித்துப் பேசலாயினர்; அவர்கள் அவ்வாறு கூறுவதை, அப்பெண்ணிடம் அவள்தோழி எடுத்துக் காட்டினள்; அது:

"பலரும் கூறுக அஃது அறியா தோரே;
....
மலைகெழு நாடன் கேண்மை
தலைபோகாமை நற்கறிந்த னென் யானே." (குறுந்: கஎ0)

கரு. காட்டூர்கிழார் மகனார் கண்ணனார்

நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் மிகப் பல பாக்களைப் பாடிய எருக்காட் காட்டூர்த் தாயங் கண்ணனார் என்பார்க்கும், இவர்க்கும் ஒப்புமைகள் பல உள; ஊர்ப்பெயர், இயற்பெயர் ஒற்றுமைகளோடு, இருவரும், வேங்கடமலையையும், அம் மலையைச் சூழஉள்ள நாடாண்ட, தொண்டையர், திரையர்களையும் பாராட்டிக் கூறும் ஒற்றுமையும் உடையராவர்; இதனால், இவ்விரு பெயர்களும் ஒருவரையே குறிக்கின்றன எனக் கொள்வாரும் உளர்.

சங்ககாலத் தமிழகம், சேர, சோழ, பாண்டியர்களை அறிந்துள்ளதுபோன்றே, பல்லவர்களையும் அறிந்திருந்தது என்பதற்கான அகச்சான்று அளித்தாருள் காட்டூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார் தலைசிறந்தவராவர். "வேங்கடமலை திரையனுக்கு உரியது; அத் திரையன் வேற்படை மிக்கவன்" என்ற செய்திகளை அளித்துள்ளார். "வென் வேல் திரையன் வேங்கட நெடுவரை"

தன்னை அடைந்தார் வருந்தப் பிரிந்துபோதல் அறமன்று என்று தலைவி கூறினாள்; அவர் அறமறியார் அல்லர்; அவர் வருவேன் எனக் கூறிச்சென்ற காலத்தே தவறாது வருவார்; அக்காலம் வந்திலது எனக் கூறினாள் தோழி எனப் பாடியுள்ளார் புலவர்.

"இன்னம் ஆகவும் இங்கு நத்துறந்தோர்
அறவர் அல்லர்: அவர் எனப் பலபுலந்து
ஆழல் வாழி தோழி............
....
தண்கார், வருதும் யாம் எனத் தேற்றிய
பருவம் காண் அது பாயின்றால் மழையே." (அகம் : அரு.)

கச. காரி கிழார்

காரி கிழார்க்குரிய காரி என்ற ஊர் தொண்டை நாட்டில் உளது; அவ்வூர் இப்போது இராமகிரி என வழங்கப்படுகிறது என்று கூறுகிறார் டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள். காரிகிழார் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை வாழ்த்திய செய்யுளில், முக்கட்செல்வன் கோயிலை வலம்வருங்கால் நின் குடை தாழ்க; நின்னை வாழ்த்திய அந்தணரை வணங்குக என்று அறிவுரை உரைப்பதை நோக்கின், காரிகிழார், சிவனை வழிபடுகடவுளாகக்கொண்ட சைவர்; வைதீக வொழுக்கினர் என்பது புலனும். இவர் பெயரும், சிவபிரான்பால் இவர் காட்டும் அன்பும், பெரிய புராணத்திலும், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் கூறப்பெறும் காரிநாயனார், காரியார் என்பவர் பெயர்களை நமக்கு நினைப்பூட்டுகின்றன.

பழங்காலத்து அரசியலில் அரசனே எல்லாம்; அவன் நல்லனாயின் நாட்டில் நல்லாட்சி நிலவும்; அவன் தீயனாயின் நாட்டில் கொலையும், கொள்ளையும் நின்று ஆட்சி புரியும் ஆதலின், அக்கால மக்கள் தங்கள் அரசன் நல்லனாதலை விரும்பினர்; அக்கால அறிஞர்களும், அரசன் நல்லனாக வேண்டியதன் இன்றியமையாமையினை அவனிடத்திலேயே எடுத்துக்கூறி அறிவுறுத்தினர்; முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைப் பாராட்டிய காரிகிழார், அவன் மக்கட் பயனும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கினையும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்க என வாழ்த்துதற்குமுன், அவன் அவ் வாழ்வு பெறுதல், அவன் நல்லாட்சி மேற்கொண்ட வழியேயாம் ஆதலின், "நின் குடைநிழல் வாழ்வார் அனைவரையும் காய்தல், உவத்தல் அகற்றி ஒப்பமதித்து நடத்துவாயாக; வேண்டுவார்க்குப் பரிந்து பழிபுரியாது, துலாக்கோல்போல் நின்று நீதி செலுத்துவாயாக," என்று அறிவுரை கூறினர்; இவ்வாறு அறிவுறுத்தி நல்லனாக்கியபின்னரே, அறநூல் அறிந்த அந்தணர் நின்னை வாழ்த்துங்கால் அவரைப்

பணிந்து அறமுடையோனுகுக; பகைவர் நாடுகளை, நின் தலைமாலை வாடுவதையும் அஞ்சாது எரித்து அழித்து வெற்றிகொண்டு பொருளுடையோனுகுக; நாடு காவல் கருதி எப்போதும் பிரிந்தே வாழ்வதால் நின்பால் ஊடி நிற்கும் நின் மனைவிபால் சினம் தணிந்து, அன்புரை வழங்கி இன்பம் உடையோனுகுக: முக்கட்செல்வன் பெருங் கோயிலை நின் குடை தாழ்த்தி வலம்வந்து வணங்கி வீடு பேற்றுச்செல்வத்தினைப் பெறுவாயாக," என்று வாழ்த் தினர்:

"தெரிகோல் ஞமன்ன் போல ஒருதிறம்
பற்றல் இலியரோ!"
"பரிசின் மாக்கட்கு வரிசையின் நல்கிப்
பணியி யரத்தை நின்குடையே, முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலம் செயற்கே;
இறைஞ்சுக பெரும! நின்சென்னி, சிறந்த
நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை எதிரே;
வாடுக இறைவ! நின் கண்ணி. ஒன்ஞர்
நாடுசுடு கமழ்புகை எறித்த லானே;
செலியரத்தை நின்வெகுளி, வாலிழை
மங்கையர் துனித்த வாண்முகத் தெதிரே;" (புறம்: சு.)

௬௫. கிள்ளிமங்கலங் கிழார்

கிள்ளிமங்கலம் பாண்டிநாட்டகத்ததோர் ஊர்; இவர் அவ்வூரினராதலின் கிள்ளிமங்கலங் கிழார் எனப்பட்டார்; இவருக்குச் சேரகோவனார் என்ற இயற்பெயருடைய மகனார் ஒருவர் இருந்தார்; அவரும் ஓர் உயர் தமிழ்ப் புலவராவர்; கிள்ளிமங்கலங் கிழார் பாடிய பாக்கள் நான்கு, குறுந்தொகைக்கண் இடம் பெற்றுள்ளன; அவர் பாடல்கள், அவரோர் ஆழ்ந்த சிந்தனையாளர் என்பதை அறிவிக்கின்றன; காதலின் இயல்பு குறித்து அவர் கூறும் விளக்கம் அவரின் அறிவின் பெருமைக்கு விளக்கம் தந்து நிற்கின்றது.

யாமைப் பார்ப்பு தாய்முகம் நோக்கி வளரும் இயல்புடையது; தாய் முகம் நோக்கும் வாய்ப்பிலாதுபோயின், அது வளர்ந்து வாழாது இறந்து அழியும்.

தாய்ப்பறவை யிட்ட முட்டை, அப் பறவை அதை அடுத்தடுத்துப் பாதுகாப்பதினாலேயே குஞ்சாகிப் பயனுறும்; தாய்ப்பறவை அவ்வாறு காவாதுவிடின் அது அழுகி அழிந்துபோகும்.

இவ்விரு உயிர்களின் இயல்புகளைக் காதலுக்கு உவமையாக்கி, காதலின் உண்மை இயல்பினை உணர்த்தியுள்ளார் புலவர். யாமைப் பார்ப்பு, தாய்முகம் நோக்கி வளர்வதே போல், காதலும், தம் காதலரைப் பல்கால் காண்பதினாலேயே வளரும், பார்ப்பு தாய்முகம் நோக்காதவழி அழிவதேபோல், காதலரைப் பார்ப்பதின்றேல் காதலும் சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து மறையும். முட்டை, தாய்ப்பறவை அடுத்தடுத்துப் பாதுகாப்பதால் குஞ்சாகிப் பயன்பெறுவதேபோல், காதலும், காதலர் இருவரும் மணந்து பிரிவின்றிக் கலந்து வாழ்ந்தவழியே வளர்ந்து இல்லறப்பயனை அளிக்கும்; தாயின் பாதுகாவலைப் பெறாத முட்டை அழிவதேபோல், காதலும், காதலர் மணந்து இடையீடு இன்றி வாழாராயின், இல்லறப் பயனளிக்காதே அழிந்துவிடும் என அவர் கூறும் நயத்தை நோக்குங்கள்:

"தாய் இல் முட்டை போல, உட்கிடந்து
சாயின் அல்லது, பிறிது எவன் உடைத்தோ?
யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன
காமம், காதலர் கையற விடினே." (குறுந்: கருஉ.)

கணவன் பரத்தையரொழுக்கம் மேற்கொண்டு தவறிய வழி, அவன் பிரிவாலாம் துயர் தன்னை வருத்துமாயினும், அந்நிலையிலும் தன் கணவனைப் பிறர் பழிப்பது காணப் பொறுமை உயர்குலப் பெண்டிர்க்கு ஒழுக்கமாம்; இவ்வுண்மை தோன்ற ஒரு கட்சியினைக் காட்டுகின்றார் கிள்ளிமங்கலங்கிழார்.

ஓர் ஆண்மகன் பரத்தை வீடு சென்றுவிட்டான். அதனால், அவன் மனைவி, மனத்துயர் கொண்டு மாழ்கினாள். அவள் துயர் போக்குதற்காம் வழி தேடும் அவள் தோழி, 'அவள் முன் அவனைப் பழிப்பின், அவள் தன் முன் தன் கணவனைப் பிறர் பழிக்க நேர்ந்தது. அவன் பிரிவு கண்டு வருந்தியதாலன்றோ என எண்ணித் தன் துயர் மறைத்துப் பொறுப்பார்' என எண்ணினாள்; அவ்வாறே அவனை அவள் முன் பழிக்கலாயினார்; உடனே தலைவிக்குக் கோபம் பிறந்தது; "தோழி! வீட்டில் நமக்குரிய கடமைகளோ மிகப் பல; அவற்றைத் தவறாது ஆற்றி இல்லறப்பயனைப் பெறுதலை ஒழித்துப் பிறரைப் பழி கூறிக்கொண்டிருத்தலா நமக்கு அழகு?" என்று கூறி அவள் வாயடைத்துவிட்டு, அத்துடன் அமையாது, "அவர் பரத்தையர் வீட்டில் வாழினும், அவர் அன்பெல்லாம் இல்லறத்திற்குரியராய நம்பாலன்றோ உளது" என்றும் கூறி அவனைப் பாராட்டவும் செய்தாள். ஆனால், அவனைப் பாராட்டியதை வெளிப்படையாக விளங்க உரைத்தாளல்லள். "தான் ஈன்ற கன்றின் அருகிலேயே கட்டப்பெற்ற எருமை, அக்கன்றை விட்டு அகலாமலே, அருகிலிருக்கும் புற்களை மேயும் நாட்டிற்குரியவன் நம் தலைமகன்," என்று கூறி, எருமை தன் பசி போக அருகேயுள்ள புல்லை மேயினும், தன் கன்றை விட்டுப்பிரியாதிருப்பதே போல், நம் கணவன், தன் வேட்கை நீங்க

வேறிடம் செல்லினும், நம்பால் கொண்டுள்ள அன்பிற் குறையான்; ஆகவே, அவனைப் பழித்துரைப்பதை இனி மேற்கொள்ளற்க," எனக் கொள்ள வைத்து அவன் குணம் பாராட்டும் இல்லறத்தின் இயல்பறிந்த அந்நல்லாளைப் பாராட்டுவோமாக; அவ் இல்லாளை நமக்கு அறிமுகமாக்கும் புலவரைப் போற்றுவோமாக:

" இதுமற்றெவனோ தோழி! துனியிடை
இன்னர் என்னும் இன்னாக் கிளவி
இருமருப் பெருமை ஈன்றணிக் காரான்
உழவன் யாத்த குழவியின் அகலாது
பாஅற் பைம்பயிர் ஆரும் ஊரன்
திருமனைப் பலகடம் பூண்ட
பெருமுது பெண்டிரேம் ஆகிய நமக்கே." (குறுந்: கஅக.)

---

௧௧௯. கிள்ளிமங்கலங் கிழார்மகனார் சோகோவனார்

சோகோவனார் என்ற இயற்பெயருடையராய இவர், கிள்ளிமங்கலம் கிழார் என்ற பெரும் புலவரின் மகனாவர்; இவ்விருவர்க்கும் உரிய கிள்ளிமங்கலம் பாண்டிநாட்டில் உளது என்ப; தமிழ்நாட்டில் மங்கலம் என்ற பெயருடைய ஊர்கள் பல உள ஆதலின், இவ்வூர் கிள்ளி மங்கலம் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டுளது; ஊரைச் சிறப்பிக்க வரும் கிள்ளி என்பதோ, கோவனார் பெயரைச் சிறப்பித்து நிற்கும் சோ என்பதோ எப்பொருள் குறித்து வந்துளது என்பது விளங்கவில்லை; இவர் பாடிய குறிஞ்சித் திணைச் செய்யுளொன்று நற்றிணைக்கண் வந்துளது.

"உடம்பும் உயிரும் வாடியக் காலும், என்னுற்றன கொல் இவை? யெனினல்லது, கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கில்லை" என்பது விதி. நற்குடிவந்த மகளிர், இவ்விதிக்கு மாறுபட்டு நடவார்; ஆனால், உண்மையிலேயே உயர்குடிவந்த பெண்ணொருத்தி இவ்விதியை மதியாது, தலைமகனூர் செல்ல விரும்புகின்றாள் எனின், அச் செயல், அவள் அவன்பால் கொண்டுள்ள அன்பின் பெருமையினையும், அவ்வன்பு நிறைவேறா வண்ணம் அகன்றிருக்கும் அவன் அறியாமையினையும், அவன் வரினும் அவனைக் காணாவாறு அவள் தாய் மேற்கொண்டுள்ள காவற் கொடுமையினையுமன்றோ உணர்த்துகின்றது?

இவ்வாறு, தலைவனூர் சென்று வரலாமா என்று எண்ணுமளவு துயருறும் அப் பெண்ணைப் புலவர் சோகோவனாரின் சொல்லோவியம் நம் கண்முன் கொணர்ந்து காட்டுகிறது.

ஒரு தலைமகன், களவொழுக்கத்தில் கன்றிய உள்ளத்தனாய் விரைவில் வரைந்து கொள்ளானாயினன். தலைவியோ இற்செறிக்கப்பட்டுளாள்; அவளைச் சூழ அமைந்த

காவலோ கடத்தற்கரியது; இவற்றைக் கடந்து அவனைக் காணலோ அரிது; காணாது வாழ்தலோ அதனினும் அரிது; இத்துயர்நிலை போக்க வழிசெய்தல் அவளால் ஆகாது; அது செய்யவல்லவன் அவனே; ஆனால், அவனோ அது செய்யாதே கழிகின்றான்; இதனால் அவளுக்கு அவன்மீது மாறாச் சினம் பிறந்தது; அதனால் ஒருநாள் அவன் தன்மனை நோக்கி வந்துளான் என்பதறிந்து, அவன் கேட்குமாறு தோழியிடம் "தோழி! வரையாது வந்து செல்லும் தலைவன் நம் நிலையினை அறியாதுள்ளானாதலின், அவன் அறிவுடையனல்லன் என்பதை அவனிடம் கூறி அறிவுபெறச் செய்தல்வேண்டும்; அதைச் செய்வதற் காக வேண்டி, நம் அன்னையும், அண்ணன்மாரும் அமைத் திருக்கும் அரிய காவலை எவ்வாறாவது கடந்து, நம் நாணத் தையும் மறந்து ஊர்மக்கள் கூடி நிற்கும் பொதுவிடத்தே சென்று, ஆங்குள்ளார்பால் அவனூர் எது? அது யாண் டுளது? என வாய்விட்டுக் கேட்டாவது வருவோமா?" என்றாள். என்னே அவள் துயர்க் கொடுமை! அஃதறி யாத அவ்வாண்மகன், அவள் கூறுமாறு சான்றோனல்லன் என்பது உண்மையேயன்றோ?

"அருங்கடி யன்னை காவல் நீவிப்
பெருங்கடை இறந்து, மன்றம் போகிப்,
பகலே, பலரும் காண, வாய்விட்டு,
அகல்வயல் படப்பை அவனூர் வினவிச்
சென்மோ வாழி! தோழி!...
வான்தோய் மாமலை நாடனைச்
"சான்றோயல்லை" என்றனம் வரற்கே." (நற்: ௩௨௬)

கள. குறுங்கோழியூர் கிழார்

சோழவேந்தர்களின் பழைய தலைநகராம் உறையூர்க்குக் கோழி அல்லது கோழியூர் என்பதும் ஒரு பெயராம்; இக் கோழியூர்க்கும் குறுங்கோழியூர் கிழார் பிறந்த குறுங்கோழியூர்க்கும் யாதேனும் தொடர்பிருக்குமோ அறியோம். குறுங்கோழியூர் கிழார், தாம் பாடிய பாக்கள் மூன்றிலும் சேர அரசன் ஒருவனையே பாடியிருத்தலின், இவர் பிறந்த ஊர் சேரநாட்டைச் சேர்ந்ததாகவும் கொள்ளலாம்.

குறுங்கோழியூர் கிழாரால் பாடப்பெற்றோன், சேரமான் யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையாவன்; பாண்டிய மன்னர்களுள் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பேராற்றல் வாய்ந்தவனாவன்; அவனைப் பகைத்தார் எவரும் அழியாது உயிர் பிழைத்தாரல்லர்; அத்துணை ஆற்றலுடையானவன்; அவனால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டோருள் சேரமான் யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையும் ஒருவனாவன்; எனினும், இவன் அவனின் ஏனைப் பகைவர்களைப் போல் அழிந்து போகாமல் உயிர் பிழைத்திருந்ததோடு, அவன் தன்னை அடைத்து வைத்திருந்த சிறையினின்றும் தன் ஆற்றலால் தப்பி வந்து தன் ஆட்சியினையும் மேற்கொண்டான் எனின், இவன் பேராற்றல் வாய்ந்தவன் என்பதில் பிழையுண்டோ? சேர வேந்தனின் இச் செயல், தமிழகம் முழுதும் பரவிப் புகழ் தரலாயிற்று; அஃதறிந்த குறுங்கோழியூர் கிழாரும், அவனைக் கண்டு பாராட்ட அவன் அரசிருக்கையாம் தொண்டிநகர் சென்றார்.

சிறுகுன்றுகளிலும், பெருமலைகளிலும், காட்டிலும், நாட்டிலும் அமர்ந்து நாடாண்ட அரசர்கள் எல்லாம் பணிந்து வாழ, நாட்டில் கொடிது நிகழாது செங்கோல் நடத்தி, குடிகளிடத்து வருந்தப் பெறும் பெருவரி பெறாது, அவர் உண்டு எஞ்சிய ஆறிலொன்று பெற்று, நீதியை எவர்க்கும் ஒப்ப வழங்கி உலகாண்ட அவன்

முன்னோர் பெருமையும், வயலும், வேலியும், கழியும், கானலும் பொருந்தக் கவினுற விளங்கும் தொண்டிநகர்ப் பெருமையும், தன்னைப் பிடிப்பார் செய்த குழியிலே விழுந்த களிறு, அக் குழியைத் தன் கோட்டால் குத்தித் தூர்த்துக் கரையேறித் தன் இனத்தோடு சேர்ந்து இன் புற்றாற்போல், செழியன் சிறையினின்றும் தன் ஆற்றலால் தப்பிப் போந்து அரசுகட்டிலேறிய யானைக்கண் சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையின் ஆண்மையும், செழிய னால் சிறைப்படுதற்கு முன் தன்னால் அழிந்த அரசர்களுள் சிலர், "இவன் உள்ளம் விரும்பியன செய்யின், இவன் கைப்பற்றிய நம் நாட்டையும் பொருளையும் நமக்கு உவந் தளித்தலும் கூடும்" என்ற எண்ணமுடையவராய்ப் பணிந்து வாழவும், "சேரன், செழியனால் சிறைசெய்யப் பெற்றான்; இனி, அவன் கைக்கொண்ட நம் நாடுகளை நாமும் கைக்கொள்வோமாக" எனக் கைக்கொண்ட அரசர் தான் மீண்டுவந்தமை அறிந்து "இனி நம் அரணும் அரசும் அழியவேண்டி வருமே" என அஞ்சி வாழவும் நாடாண்ட அவன் ஆற்றற்பெருமையும் தோன்றப் பாராட்டிப் பாடி வாழ்ந்தனர்.

"குன்றுமலை காடு நாடு
ஒன்றுபட்டு வழிமொழியக்
கொடிது கடிந்து, கோல்திருத்திப்,
படுவதுண்டு, பகலாற்றி
இனிதுருண்ட சுடர்நேமி
முழுதாண்டோர் வழிகாவல!
குலையிறைஞ்சிய கோள்தாழை,
அகல்வயல், மலைவேலி
நிலவுமணல் வியன்கானல்,
தெண்கழி மிசைச் சுடர்ப்பூவின்
தண்தொண்டியோர் அடுபொருந!
மாப்பயம்பின் பொறை போற்றாது,
நீடுகுழி அகப்பட்ட
பீடுடைய எறுழ் முன்பின்

கோடுமுற்றிய கொல்களிறு,
நிலைகலங்கக் குழிகொன்று,
கிளைபுகலத் தலைக்கூடி யாங்கு,
நீபட்ட அருமுன்பின்
பெருந்தளர்ச்சி பலர் உவப்பப்
பிறிதுசென்று மலர் தாயத்துப்
பலர் நாப்பண் மீக்கூறலின்,
"உண்டாகிய உயர் மண்ணும்
சென்றுபட்ட விழுக்கலனும்
பெறல்கூடும் இவன் நெஞ்சுறப் பெறின்" எனவும்,
ஏந்துகொடி இறைப்புரிசை
வீங்குசிறை வியலருப்பம்
இழந்து வைகுதும் இனிநாம், இவன்
உடன்று நோக்கினன் பெரிது எனவும்
வேற்றரசு பணிதொடங்கும் நின்
ஆற்றலொடு புகழேத்திக்
காண்டு வந்திசின் பெரும!" எனவும் (புறம்: கஎ)

அவன் அவையில் சிலநாள் வாழ்ந்திருந்த புலவர், அவன்பால் காணலாம் நலமெலாம் உணர்ந்தார்; "அவன் அறிவும், அன்பும், அருளும் உடையன்; அவற்றை அறிந்து காணல் அரிதாம்; அத்துணைப் பெரியவாம் அவன் அறிவும், அன்பும், அருளும் கடலாழமும், ஞாலத்தகலமும், திசைகளும், ஆகாயமும் அளந்து காணற்கு அரிய என்ப; அவற்றை அளந்தறிதலும் கூடும்; இவன் அறிவையும், அன்பையும், அருளையும் அளந்தறிதல் இயலாது; அவன் நாட்டு மக்கள், சோறுக்கும் தீயாலும், ஞாயிற்றின் ஒளியாலும் உண்டாம் வெப்பம் அறிவரேயன்றி, பகைவர் தம் நாட்டைப் பற்றியக்கால் வைத்த தீயாலாம் வெப்பம் அறியார்; அவர்கள் வானவில்லன்றித் தம்மை அழிக்கப்படும் பகைவர் கைவில்லைக் கண்டறியார்; தம் நிலங்களை உழுதற்காம் நாஞ்சிற்படை அல்லது, தம் நாட்டுமீது பகைத்து வருவார் ஏந்திய படையினைப் பார்த்தறியார். "பகைவர் நாட்டைப்பற்றி அந்நாட்டு மண்ணுண்டல்லது உணவு

உண்ணேன்" எனச் சூளுரைத்துச் சென்று, அந்நாட்டைக் கைப்பற்றிய சேரன், அப்பகைவர் நாட்டு மண்ணை உண்டுளனேயன்றி, இவன் நாட்டு மண்ணை, கருவுற்ற இவனாட்டு மகளிர் தம் வேட்கைதீர உண்டிருப்பரே அல்லால், பகைவர் எவரும் உண்டறியார்:

"வேலன்று வென்றி தருவது; மன்னவன்
கோல்; அதூஉம் கோடாதெனின்" (திருக்: ௫௪௬)

என்ப ஆகலின், அவன் அரண், வரிசையாக அம்புகளைக் கொண்டிருப்பதோடு, அறம் நிலைபெறுதற்கு ஏதுவாம் செங்கோலாலும் சிறந்து காக்கப்பெறும் என்று தாம் உணர்ந்தன உரைத்துப் பாராட்டினார்:

"இரு முந்நீர்க் குட்டமும்,
வியன்ஞாலத் தகலமும்,
வளிவழங்கு திசையும்,
வறிதுநிலைஇய காயமும், என்றாங்கு
அவை அளந்தறியினும் அளத்தற்கரியை;
அறிவும், ஈரமும், பெருங்கண் ணோட்டமும்;
சோறு படுக்கும் தீயொடு
செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறலல்லது,
பிறிதுதெறல் அறியார்நின் நிழல்வாழ் வோரே;
திருவில் அல்லது கொலைவில் அறியார்;
நாஞ்சில் அல்லது படையும் அறியார்;
திறனறி வயவரொடு தெவ்வர் தேயஅப்
பிறர்மண் உண்ணும் செம்மல் நின்னாட்டு
வயவுறு மகளிர் வேட்டுணின் அல்லது
பகைவர் உண்ணா அருமண் ணினையே;
அம்புதுஞ்சும் கடியரணால்
அறம்துஞ்சும் செங்கோலையே." (புறம்: ௨௦)

இவ்வாறு சேரன் சிறப்பும், அவன் முன்னோர் சிறப்பும், அவன் நாட்டின் வளமும், அவன் நாடாள் திறமும் விளங்கப்பாடிய புலவர், அவன் தன்பால் வந்து இரந்தவர், மீண்டும் வேறிடம் சென்று பொருள்வேண்டி இரந்து

நிற்கும் நிலையிலாமாறு நிறைய அளிக்கும் கொடைக்குண முடையான் என அவன் கொடைச் சிறப்பையும் பாராட்டு வாராயினர் :

"வேழநோக்கின் விறல்வெஞ் சேஎய்!
வாழிய பெரும! நின் வரம்பில் படைப்பே;
நிற்பாடிய வயங்கு செந்நாப்,
பிறரிசை நுவலாமை
ஓம்பாதீயும் ஆற்றல் எங்கோ
மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை." (புறம் : உஉ)

சேரனைச் சிறக்கப் பாடிய இச் செய்யுட்கள், புலவர் குறுங்கோழியூர் கிழாரின் புலமைநலம் பொன்றாது விளங்க, அவர் புலமை நலம் கண்டு பின்னுள்ளோர் பாராட்டப் பெரிதாம் துணையாய் அமைந்து விளங்குகின்றன.

கரு. குன்றூர்கிழார் மகனார் கண்ணத்தனார்

குன்றூர்கிழார் என்றாலே அறிந்துகொள்ளலாம்; அத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த பெரியார் ஒருவரின் மகனாராகிய கண்ணத்தனார், மகட்பாற் காஞ்சித்துறை தழுவிய புறப்பாட்டொன்றையும், குறிஞ்சித்திணை குறித்துவந்த அகப்பாட்டொன்றையும் பாடியுள்ளார்.

புறப்பாட்டில், நெடுவேளாதன் என்பானுக்குரிய போந்தை என்ற நகர், ஏர்கள் உழுத வயல்களையும், நீர் நிறைந்து நிற்கும் கழனிகளையும், நெல் நிரம்பிய வீடுகளையும், பொன் நிறைந்த தெருக்களையும், வண்டுகள் ஒலிக்கும் மலர்கள் நிறைந்த சோலைகளையும் உடையது என்று உயர்த்திக் கூறி, பழங்காலப் பேரூர்களின் பண்புணர வழி செய்துள்ளார் :

"ஏர்பரந்த வயல்; நீர்பரந்த செறுவின்,
நெல்மலிந்த மனை; பொன்மலிந்த மறுகின்,
படுவண் டார்க்கும் பன்மலர்க் காவின்
நெடு வேளாதன் போந்தை."

தாம் ஒற்றைமதில் சூழ்ந்த ஊரில் வாழ்பவரே எனினும் தம் மகளிரைத், தகுதி நோக்கி இரந்து வேண்டினார்க்கல்லது, மூவேந்தரே வரினும், அவர் வணங்கிக் கேளாது வாள்காட்டிக் கேட்பின் அளிக்கார் என அக்காலத் தந்தையரின் மானவுணர்வினைப் புலப்படுத்தியுள்ளார் :

"கொற்ற வேந்தர் வரினும் தன்தக
வணங்கார்க்கு ஈகுவன் அல்லன்......
ஓரெயில் மன்னன் ஒருமட மகளே." (புறம் : ௩௩௮)

அகப்பாட்டில், தலைமகன் நாள்தோறும் தவறாதுவந்து தலைவிக்கு அன்புகாட்டிச்செல்கின்றானாகவும், அத்தலைமகள் வருந்தி வாடுவதறிந்த அவள் தோழி, "அவன் தவறாது வருகின்றானாகவும், நீ வாடுவது என்?" என்று வினவினாளாக, "தோழி! அவன் நாள்தோறும் வருகின்றான்; ஆதலின் வருந்தற்க என்று கூறுகின்றனை; நான் அவ்

வாறு அவன் நாள்தோறும் வருவதை எண்ணியே வருந்துகின்றேன். அவன் வந்து அன்புகாட்டுகின்றான் எனினும், அவன் புலிபல கூடிவாழும் கொடிய வழியினைக் கடந்தன்றோ வரவேண்டியுளது? அவ்வழியில் அவனுக்குண்டாம் ஏதத்தை எண்ணிப் பார்ப்போர், வருந்துவதல்லது மகிழவா செய்வர்? அவர் வந்து அன்பு காட்டுவதால், அவர்க்கு ஆங்குண்டாம் ஏதத்தை மறந்துவிடல் இயலுமா? எனக் கூறினாள் எனப் பாடி, அக்காலப் பெண்ணுலகம், கணவர் நலமே தம் நலம்; தம் துயர்கண்டு வருந்துவதினும், தம் கணவன்மார் துயர்கண்டே பெரிதும் துயருறுவர் என்ற உண்மையினை உரைத்த திறம் உளங்கொளற்பாலதன்றோ?

"இருளைத் தோழி இஃது என்னெனப் படுமோ?
குவளை குறுநர் நீர்வேட்டாங்கு
நாளுநாளுடன் கலவவும், தோளே
தொன்னிலை வழீஇய நின்தொடி எனப் பன்மாண்
உரைத்த் லான்றிசின் நீயே......
....
ஆரிருள் வருதல் காண்பேற்கு
யாங்கா கும்மே இலங்கிழை செறிப்பே." (நற்: ௩௩௨)

இதில் தலைவன் தவறாது தலையளி செய்யவும் தலைமகள் தளர்கின்ற நிலைக்கு, நீர் நடுவே நின்று குவளைமலர் பறிப்போர் நீர்வேட்கையால் வருந்துகின்றேம் என்று கூறும் நிலையினை உவமையாகக் கூறி இரண்டும் இயல்பன்று என விளங்கவைத்த புலமைச்சிறப்பையும் போற்றுக.

௬௯. கூடலூர் கிழார்

கூடலூர் கிழார்க்குரிய கூடலூர், மலைநாட்டில் பொறை நாட்டுப் பாலைக்காட்டு வட்டத்து நடுவட்டம் என்ற நாட்டில் உளது என்ப. கூடலூர்கிழார், யானைக்கண் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை வேண்டிக்கொள்ள, ஐங்குறுநூற்றினைத் தொகுத்த பேரறிவாளராவர்; இவரைப் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழார் எனப் புலவர்களே பாராட்டுவர் எனின், இவர் புலமையின் பெருமையினை என்னென்பது? கூடலூர்கிழார், ஐங்குறுநூறு தொகுக்கத் துணைபுரிந்தோனாகிய யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையினையும், அவனுக்குரிய கடற்கரைப் பட்டினமாகிய மரந்தை மாநகரையும பாராட்டியுள்ளார். கூடலூர் கிழார் கணித நூலிலும் வல்லவராவர். ஒருநாள் நாண்மீன் ஒன்று விழக்கண்ட இவர், இந்நாண்மீன் இன்னநாளில் வீழ்ந்ததாக, சேரமான் இன்னநாளில் இறப்பன் என அறிந்து அஞ்சி, அவனும் அவ்வாறே இறந்தமைகண்டு கலங்கிக் கண்ணீர்விட்டுப் பாடிய பாட்டு புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது.

> "ஒருமீன் விழுந்தன்றால் விசும்பி னானே;
> அதுகண்டு, யாமும் பிறரும் பல்வேறு இரவலர்
> பறையிசை அருவி நன்னாட்டுப் பொருநன்
> நோயில னாயின் நன்றுமன் தில்லென
> அழிந்த நெஞ்சம் மடியுளம் பரப்ப
> அஞ்சினம்; எழுநாள் வந்தன்று; இன்றே
> ....
> மேலோர் உலகம் எய்தினன்." (புறம்: ௨௨௯)

அகத்துறைப் பாட்டொன்றில் அண்மையில் மணந்து கணவன் வீடுவந்த தமிழ்ப் பெண்ணொருத்தி ஆற்றும் இல்லறச் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டி ஏற்றிப் போற்றியுள்ளார்.

கணவன் விரும்பி யுண்ணும் உணவு புளிக்குழம்பு என அறிந்த அப்பெண், அக்குழம்பினைத் தன் வீட்டில்

பிறர் செய்யின், அவன் வேண்டும் சுவையறிந்து செய்யார் என்று கருதித் தானே செய்யத் தொடங்கினாள்; அதற்கு வேண்டிய தயிரை எடுத்தாள்; அது நன்றாக இறுகி, "பாறைபடுதயிர்" என்று போற்றுமாறு காணப்பட்டது; அதைத் தன் கைகளால் பிசைந்தாள்; அவ்வாறு பிசைந்து கொண்டிருக்கும்போது, தான் கட்டியுள்ள ஆடை நழுவுவதை உணர்ந்தாள்; விரைவில் உணவாக்குதல் வேண்டும் என்ற வேட்கை அவளுக்கு; அவ் வேட்கையால், தன் ஆடை மாசுபோகக் கழுவப்பெற்ற கைகளாலேயே தொடக்கூடிய மென்மையும், நன்மையும் அமைய நெய்யப்பெற்ற அருமை வாய்ந்தது என்பதையும், தன் கை தயிர்பிசைந்த கறையுடையது என்பதையும், அக்கையினைக் கழுவவேண்டும் என்பதையும் மறந்தாள்; அப்படியே ஆடையைப் பற்றிச் சரிசெய்து கொண்டாள்; அடுப்பருகே அமர்ந்தாள்; தாளிப்புப்புகை தன் கண்களைத் தாக்குவதையும் பொருட்படுத்தாது தாளித்துத் துழவி முடித்தாள். கணவன்முன் அமர்ந்து அவன் உண்ண ஊட்டினாள்; அவனும், "குழம்பு மிக மிக நன்று" என்று பாராட்டுரை பகர்ந்து கொண்டே உண்ணலாயினன் அவன் பாராட்டு அவள் உள்ளத்திற்கு உவகை அளித்தது; அவ்வுவகை, சிறு முறுவல் தோற்றத்தில் அவள் வாய்வழித் தோன்றி நின்றது. இவ்வரிய காட்சியினைக் காணும் பேறுபெற்ற செவிலி, தான் கண்ட தன்மகள் நடத்தும் இல்லறச் சிறப்பினை நற்றாய்க்கு எடுத்துக்கூறி இன்புறுத்தி இன்புற்றாள்:

"முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடீஇக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிது எனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே."

(குறுந்: கசுஎ)

உ0. கொடியூர்கிழார் மகனார் நெய்தல்தத்தனார்

தத்தனார் என்ற இயற்பெயருடைய இவர் நெய்தல் திணையைப் பாடிய சிறப்பால் நெய்தல்தத்தனார் என அழைக்கப்பெற்றார்; இவர் தந்தையார் கொடியூரிற் பிறந்து அரசரால் கிழார் என்ற சிறப்புப்பெயர்பெற்ற மூதறிவினராவர்.

பரத்தியர் அலைகொண்டு வந்து கொழித்த பால் போலும் தூய மணல்மேட்டில் ஆடி மகிழ்வர்; முடியிட்ட வலையால் பற்றப்பெற்ற இருல்மீன்களைப் பகல்பொழுது போம்வரை காத்துக்கிடப்பர்; பரதவர் சுறாபோன்ற பெருமீன்கள் கிடைக்கப்பெற்றால் அம்மகிழ்ச்சியால் சின்னாள்வரை வேட்டைமேற் செல்வதைவிட்டு, வீட்டுள் உறங்கிக் கிடப்பர்; அப்பரதவர் முன்றில் புன்னைமலரின் மணமும், தாழையின் மணமும் கலந்து மணக்கும் என நெய்தல்நிலத்தின் இயல்பினை நன்கு எடுத்துப்பாடி, நெய்தலைப்பாடவல்லவர் என்பதை (நற்: சசுு.) நாட்டியுள்ளார்.

தனித்திருக்கும் தலைவியின் இயல்பினை விளக்கும் நெய்தல் பாடவல்ல தத்தனார், பிரிவே பொருளாகக் கொண்ட பாலையும் பாடவல்லராவர். அவர் பாட்டின் பொருளாழத்தை உணர்க.

"......................................
....
கடிதுவந் திறுத்த கண்ணில் வாடை
நெடிவந் தனையென நில்லா தேகி
பலபுலந் துறையும் துணையில் வாழ்க்கை
நம்வலத் தன்மை கூறி அவர்நிலை
அறியும் ஆயின் நன்றுமன் தில்ல
பனிவார் கண்ணேம் ஆகி இனியது
நமக்கே எவ்வம் ஆகின்று
அனைத்தால் தோழிநம் தொல்வினைப் பயனே."

(அகம்: உசகு)

உக. கோவூர் கிழார்

அறிவுநலம் சான்ற ஆன்றோர்களுள் கோவூர் கிழாரும் ஒருவர். 'சான்றோர் உடைத்து' என்ற சிறப்பினை உடைய தொண்டை நாட்டில், செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் உள்ள கோவூரே நம்புலவர் பெருந்தகையார் பிறந்த பேரூராம். கோவூர் கிழார், சான்றோர்கள் நிறைந்த தொண்டை நாட்டில் தோன்றிய சிறப்பினால், சான்றோர் பால் அமையலாம் அருங்குணங்கள் பலவற்றையும் ஒருங்கே பெற்று உயர்ந்து விளங்கினார்; வாழப்பிறந்த உலக உயிர்கள் வாழாது வீணே மடிவது காண இவர் உள்ளம் பொறார்; ஆதலின், அவ்வுயிர்கள் அழிவதைத் தடுக்கத் தம்மாலாவன செய்வதே அறிவுடையோர் கடனாம் என்ற கொள்கையினராய் வாழ்ந்தார்; இவர் தலையீட்டால் தடையுற்ற போர்களும் அதனால் பிழைத்து உயிர் வாழ்ந்த உயிர்களின் தொகையும் மிகப்பலவாம்.

தமிழகம், தன்னேரில்லா அரசுபெற்றுத் தழைத்திருந்த காலம், மூவேந்தர் அரசோச்சிய காலமாம் என்ற பாராட்டுரைகளுக்கிடையே, தன்னேரில்லா அரசோச்சிய தமிழகம் தாழ்ந்தமைக்கும், அம்மூவேந்தர்களும், அவர்கள் காலத்தே தமிழ்நாட்டின் சிறுபகுதிகளை ஆங்காங்கே ஆண்டிருந்த குறுநில மன்னர்களுமே காரணமாம் என்ற பழியுரைகளையும் எழுத வேண்டிய நிலையிலேயே அன்றைய அரசியல் அமைந்திருந்தது.

மூவேந்தர்கள் ஒற்றுமைகொண்டு ஊராண்டவரல்லர்; அவர் ஒவ்வொருவரும் பிறரை அடக்கி ஆள வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையராவர்; ஒருகுடியில், ஒரு காலத்தே ஆற்றல்மிக்க அரசனொருவன் தோன்றிவிட்டால், அவன் பிற அரசுகளை எல்லாம் பணியவைத்துப் பேரரசனாய் வாழவேண்டும் என்று எண்ணுவதும், அவன் ஆற்றலும் செல்வமும் கண்டு மனம் பொறாத ஏனைய அரசர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி அவனை அழிக்க வழிகோலுவதும்

அக்கால வழக்கமாம். ஒருகுடியிற் பிறந்தார், பிறகுடியிற் பிறந்தாரோடு பகைத்து வாழ்தலோடு நின்றாரல்லர்; ஒரு குடியிற் பிறந்தவர்களே ஒருவரோடொருவர் பகைத்துப் போர் மேற்கொள்வர்; அம்மட்டோ? தந்தை மகனை எதிர்ப்பன்; மகன் தந்தைமேல் போருக்கு எழுவன்; இதுதான் பழைய தமிழகத்தின் அரசியல் நெறி.

இவ்வரசியல் முறையால் தமிழகம் முழுதும் அழிந்து மண்ணோடு மண்ணாய் மறைந்து போகாமல், தமிழகம் என்ற பெயரால் இன்னும் ஒரு நாடு உளது என்ற இந் நிலைக்குக் கோவூர்கிழார் போன்ற புலவர்களே காரண மாவர்; அவர் போன்ற புலவர் பலர், பாடிப் பிழைப்பதே தம் தொழில் என்று அடங்கியிராராய், அக்கால அரசர்கள் நெறி தவறுந்தோறும், அஞ்சாது முன்வந்து, ஏற்ற வகையில் இடித்துக்கூறித் திருத்தியதினாலேயே தமிழொலி கேட்கும் நாடு ஒன்று உலகின் ஒரு பகுதியாகத் திகழ்கின்றது; வாழ்க அப்புலவர் பெருமக்கள்.

தமிழகத்தில் மருதவளம் சான்ற மாண்புடையது சோழநாடாகும்; அந்நாடு காவிரியாற்றுப் பாய்ச்சலால் பலவளம் கொழிக்கத் திகழ்ந்தது. "சோழநாட்டு நன் செய்கள், நெற்பயிருக்கு வேலிபோல் வளர்ந்திருக்கும் கரும்புகள் நின்ற பாத்திகளில் மலர்ந்த பல நிறமலர்களின் மணம் நாறும்; முல்லைநிலமாம் மேட்டுநிலங்கள், புல் மேயும் பல்வகை ஆனிரைகளோடு, அவற்றிற்குக் காவலாய் அமைந்த வில்வீரர் உறையும் பல அரண்களைக் கொண்டிருக்கும்; நெய்தல் நிலப் பகுதிகள், காற்று இயக்க இயங்கிக் கரை சேர்ந்த கலன்களை எண்ணிக் கணக்கிடும் எழில் மிகு மகளிர், நிழல் கருதியிருக்கும் கானற் சோலைகளைக் கொண்டிருக்கும்; கழியிடை ஊர்கள், வெள்ளுப்பினை, உள்நாடுகளிலும் சென்று விற்கும் உப்புவணிகராம் உமணர் வாழ்க்கையால் வளமுற்றுத் திகழும்" எனத் தாம் கண்ட சோழநாட்டு வளத்தைப் புலவர் கோவூர் கிழார் போற்றிப் புகழ்வது காண்க:

"வயலே, நெல்லின்வேலி நீடிய கரும்பின்
பாத்திப் பன்மலர்ப் பூத்ததும் பின்று;
புறவே, புல்லருந்து பல்லாயத்தான்
வில்லிருந்த வெங்குறும் பின்று;
கடலே, கால்தந்த கலன் எண்ணுவோர்
கானற் புன்னைச் சினையலைக்குந்து;
கழியே, சிறுவெள் உப்பின் கொள்ளை சாற்றிப்
பெருங்கல் நன்னாட்டு உமண் ஒலிக்குந்து." (புறம்: ௩௮௬)

இத்துணைவளம் செறிந்த சோணாடு, கோவூர்கிழார் காலத்தே இருநாடுகளாகப் பிரிவுண்டு, அம்மரபைச்சேர்ந்த வேறு இரு கிளையினரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. புகாரைத் தலைநகராகக் கொண்ட கடற்கரையை ஒட்டிய நாட்டை ஒருவரும், உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்ட உள் நாட்டை வேறு ஒரு திறத்தாரும் ஆளலாயினர். கோவூர் கிழார் சோணாடு நோக்கிப்போங்கால், உறையூரில் கிள்ளி வளவன் என்பவன் அரசாண்டிருந்தனன். கிள்ளிவளவன், புலவன், புரவலன், புலவர்போற்றும் பண்பாளன், பொரு பகை அஞ்சாப் போர்வல்லான் என்பன எல்லாம் ஆலத்தூர் கிழார், ஆவூர் மூலங்கிழார் வரலாறு உரைத்தவழி விளங்க உணர்த்தப்பட்டுளது. புலவர் பலர் போற்ற வாழ்ந்த வளவனைத் தாமும் சென்று பாராட்ட விரும்பினர்; அவ்வாறே சென்றும் கண்டார்; 'புலமிக்கவரைப் புலமை தெரிதல் புலமிக்கவர்க்கே புலனாம்' என்ப. கோவூர் கிழாரின் புலமைப்பெருமையினைப் புலமை மிக்கோனாகிய வளவன் உணர்ந்தான்; அவர் உவக்கும்வகை உணவு முதலாயின அளித்துச் சிறப்பித்தான்; அவன் தமக்களித்த வரவேற்புவிருந்தினை வாழ்த்திக்கூறிய புலவர் நல்லுரைகள் பொன்னுரைகளாம்:

பெரிய நீர்நிலையில் பெய்த மழைநீர் துள்ளித் தெறித்தலே போல், நெய் துள்ளத்துள்ள வறுக்கப்பட்ட வறுவல்களையும், சூட்டுக்கோலால் கிழித்துச் சுடப்பட்ட ஊனையும், மண்டையோடு நிறைய வார்த்த பாலையும் சுடச்சுட உண்டு வியர்த்தலல்லது, வேலைசெய்து வியர்க்கா

வண்ணம் வேண்டுவ எல்லாம் எமக்களித்துப் புகழை எல்லாம் தனதாக்கிக்கொள்ளும் குணமுடையான் கிள்ளிவளவன். வளவன் வண்மை கண்டளித்த வாழ்த்துரை இது:

“நெடுநீர் நிறைகயத்துப்
படுமாரித் துளிபோல
நெய்துள்ளிய வறைமுகக்கவும்,
சூடுகிழித்து வாடூன் மிசையவும்,
ஊன்கொண்ட வெண்மண்டை
ஆன்பயத்தான் முற்றழிப்பவும்,
வெய்துண்ட வியர்ப்பல்லது,
செய்தொழிலான் வியர்ப்பறியாமை
ஈத்தோன் எந்தை இசை தனதாக.” (புறம்: ௩அ௬)

கோவூர்கிழார், கிள்ளிவளவன் தரும் கொடைப் பொருள் ஒன்றே கருதி வந்தவரல்லர்; அவன் கொற்றம் காணவும் வந்தவராவர்; ஆதலின், அவன்பால் தாம் கண்ட வெற்றிச் சிறப்புக்களையும் விளங்க உரைத்துள்ளார்.

“உயிர்களைக் கொல்வதே தொழிலாகக் கொண்ட கூற்றுவனும், தான் விரும்பியாங்கு, விரும்பியபோதே, விரும்பிய உயிர்களைக் கொல்லான்; அவ்வுயிர்களைக் கொல்லுதற்காம் காலம் பார்த்தே கொல்வன்; ஆனால் கிள்ளிவளவனோ, அவ்வாறு காலம் எதையும் பாரானாய், தான் அழிக்க விரும்பிய பகைவர்களைத் தான் வேண்டியவாறு, வேண்டிய இடத்திலேயே அழிக்கும் கொடியனாவன்; ஆதலின், கிள்ளிவளவன் பகைபெற்ற நாட்டில்வாழ் அரசரும் வீரரும், தம் மக்களைப் பிரிந்து மாளவேண்டுமே என்ற எண்ணத்தால், அம்மக்களை வாரியெடுத்து வாய்நிறைய முத்தம் அளித்தும், நாட்டிற்கும் தமக்கும் உண்டாம் ஏதத்தைத் தம் மனைவிமார் அறியின் பெரிதும் வருந்துவராதலின், அதை அவர் அறியாவண்ணம் மறைத்தும் துன்புறுவர்,” என்று அவனைப் பாராட்டி அவன் பேராண்மை தோன்றச் செய்தார்:

"காலனும் காலம் பார்க்கும்; பாராது
வேலீண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய
வேண்டிடத்து அடூஉம் வெல்போர் வேந்தே!
....
.........நின் வருதிறன் நோக்கி
மையல் கொண்ட எம்மில் இருக்கையர்,
புதல்வர் பூங்கண் முத்தி, மனையோட்கு
எவ்வம் காக்கும் வைகறை மாக்களொடு
பெருங்கலக் குற்றன்றாற் றானே, காற்றோடு
எரிநிகழ்ந் தன்ன செலவின்
செருமிகு வளவ! நிற் சினைஇயோர் நாடே." (புறம்: ௪௧)

'புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு' என்ப. குணத்தால், கொடையால், கொற்றத்தால் சிறந்தானாகிய கிள்ளிவளவன் பால் ஒரு தீச்செயல் நிகழ இருந்தது. கிள்ளிவளவன், மலையமான் திருமுடிக்காரிபால் ஏனோ பகை கொண்டிருந்தான்; அதனால் அவன், அக்காரியின் முள்ளூர் மலையினை முற்றி அழித்து அவனையும் கொன்றுவிட்டான்; வளவன் அவ்வெற்றியோடு அமைந்தானல்லன்; அவன் இருமக்களையும் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்து தன் யானையின் காற்கீழிட்டுக் கொல்லத் துணிந்தான்; அரசன் கொடுஞ்செயல் அறிஞர் உள்ளத்தைத் துயர்க்கடலில் ஆழ்த்திற்று. அச்செயலால் வளவனுக்கு நீங்காப் பழியுண்டாம் என்பதோடு, வள்ளல் ஒருவனின் மக்கள் மாள்வதை, அவன் அளித்தன ஏற்றுவாழும் தம்மொத்த புலவர் பார்த்திருப்பதா? என்றும் எண்ணினார்; அவர்களை எவ்வாற்றானும் தப்புவித்தல்வேண்டும் என்று துணிந்தார். அரசனை அடைந்து, அவன் உளம் திருந்தும் உரைகளை ஆராய்ந்துகொண்டு, "அரசே! நின்முன்னோர், 'உற்ற துயர் தீர்த்து அருள்செய்ய வேண்டுகின்றேன்' எனக் குறைகூறும் ஆற்றலற்ற புறாப்போன்ற சிற்றுயிர்க்குற்ற துயரையும் போக்கும் உயர்குணமுடையராவர்; இதோ, நின் யானையால் கொல்லப்படவிருக்கும் இவர்களோ, அறிவுடைப் பெருமக்கள் வறுமையால் வாடுவதஞ்சி, தம்மிடத்

துள்ளவற்றை அவர்க்குப் பகிர்ந்தளித்து வாழும் அருட் குணமுடையோர் வழிவந்தவராவர்; இவ்வாறு அடைக் கலம் புகுந்தாரை ஆதரிக்கும் அருட்குணமுடையோர் வழிவந்த நீ, அண்டியோரை ஆதரிக்கும் அக்குணமே உடையோர் வழிவந்த இவரை அழிக்க எண்ணுதல் அறச் செயலாமோ என்பதை எண்ணிப் பார்ப்பாயாக; மேலும், இவர்கள் நின்னோடு பகைத்துப் போரிடும் பருவமுற்றாரும் அன்றே; தாம் எங்கே இருக்கிறோம்? எத்தகைய துயர் நிலை தமக்கு வரப்போகிறது என்பதை அறியாமல், அறி முகம் இல்லா இடத்தில் வந்துள்ளமையால் வருந்தி அழுது, தம்முன் வந்து நிற்கும் யானையை, அது தம்மைக் கொல்ல வந்து நிற்கிறது என்பதையும் அறியாமல், கண்டு களித்து அக்களிப்பால் தம் அழுகையை மறந்து, மறுவ லும் தம்மைச் சூழ்ந்திருப்பார் முகங்களைப் பார்த்து, அவற்றுள் தாமறிந்த முகம் ஒன்றும் இல்லாமை கண்டு மீண்டும் அழுகை மேற்கொள்ளும் அத்துணை இளைய ரன்றோ? இத்துணை இளையரைக் கொல்வது நினக்கு இழுக்கன்றிப் புகழாமோ என்பதையும் எண்ணிப் பார்ப்பா யாக" என்று கூறி முடித்தார்; கோவூர்கிழார் கோவை பட எடுத்துக்காட்டிய காரணங்களைக் கேட்ட பின்னரும் தான் துணிந்ததே செய்யும் தகுதியிலானல்லன் அவன்; அவர் சொல்கொண்டு அம்மக்களைப் போகவிடுத்தான்:

“நீயே,புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை;
இவரே, புலன்உழு துண்மார் புன்கண் அஞ்சி
தமது பகுத்துண்ணும் தண்ணிழல் வாழ்நர்;
களிறுகண்டு அழூஉம் அழாஅல் மறந்த
புன்தலைச் சிறாஅர்; மன்று மருண்டுநோக்கி
விருந்திற் புன்கணோ வுடையர்;
கேட்டனை யாயின்நீ வேட்டது செய்ம்மே.”

(புறம்: சசு)

இவ்வாறு அவன் தவறு கண்டு திருத்தி, நல்லாட்சி நிற்கத் துணைபுரிந்து வாழ்ந்திருந்தார் கோவூர்கிழார்.

உறையூரில் வாழ்ந்திருந்த கோவூர்கிழார், புகாரைத் தலைநகராகக்கொண்டு சோணாடாண்ட நலங்கிள்ளியைக் காண எண்ணினார் ; நலங்கிள்ளியும் நல்லிசைப் புலவருள் ஒருவனாவன். 'ஊக்கமுடையாரிடத்திலேயே உறுபொருள் நிற்றல்வேண்டும் ; ஆற்றல் மிக்காரிடத்திலேயே ஆட்சி இருத்தல்வேண்டும்' என்ற கருத்துக்கள் அமைய அவன் பாடிய பாக்களின் பெருமையினைப் பாராட்டாதார் ஒருவரும் இலர் ; நலங்கிள்ளி, நல்லொழுக்கமுடைய நல்லோனாவன் ; இவ்வாறு குணங்களால் நிறைந்தமையோடு நாடாள்திறமும் நன்கு வாய்க்கப்பெற்றவன் ; அதற்காம் பெரும்படையும் அவன்பால் இருந்தது ; இவ்வாறு எல்லா வகையானும் சிறந்தோனாகிய அவன் உறவு வேண்டினார் கோவூர்கிழார் ; உறந்தை நீங்கி புகாருட் புகுந்தார் ; அரசனும், புலவரைப் போற்றி அழைத்துப் பொன்னும் பொருளும் அளித்தான் ; அவன் அளித்த பொருள்கள் தம் வாழ்நாளிற்கு மேலும் வரும் பெரும்பொருளாதல் அறிந்த கோவூர்கிழார், "இனி, நான், பொருள்வேண்டிப் பிறரைப் பாடேன் :

" நலங்கிள்ளி நசைப் பொருநரேம்
பிறர்பாடிப் பெறல் வேண்டேம்;
அவற்பாடுதும் அவன்தாள் வாழியஎன." (புறம்: ௩௮௨)

எனப் பாடிப் பாராட்டியதோடு, வள்ளியோர்த் தேடி வருவார்க்கும், 'நலங்கிள்ளி, பிறரிடம் சென்று பின்னரும் இரக்காவண்ணம் பெரும்பொருள் தரும் அருங்கொடை உடையான்; அவனைச் சென்று பாடுக'—"பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன் செலினே" என்று கூறி அவன் வண்மைக் குணத்தினை வாயார வாழ்த்தினார்.

நலங்கிள்ளியின் வண்மைதோன்ற வாழ்த்திய புலவர், அவன் வெற்றிச்சிறப்பினையும் விளங்க உரைத்துளார் ; அவன் போர்வேட்கையும் அவ்வேட்கை தணிவிக்கும் அவன் படைச்சிறப்பும், அப்படை கண்டு அஞ்சும் பகையரசர்களின் அவலநிலையும் ஒருங்கு தோன்ற உயர்த்திக்

கூறியுள்ளார் ஒருபாட்டில். "வேந்தே! வெற்றியாலாம் புகழை விரும்பிய நீ, அதைப் பெறுங்கருத்துடையையாய், எப்பொழுதும் படைகளோடு பாசறையில் வாழ்வதை விரும்புகின்றனையே யன்றி நகர்வாழ்தலை நச்சுகின்றாயல்லை; பகைவர்தம் பேரரண்களைத் தம் கோடும் மழுங்குமாறு குத்தி அழிக்கும் நின் யானைப்படையும் போர் ஆர்வம் மிக்குளது; போர் என்ற உடனே பூரிக்கும் தோளுடைய நின் வீரர்கள், பகைத்துச் செல்லும் நாடு, காடுகளுக்கப் பால் மிகச் சேய்மைக்கண் உளது; ஆதலின் ஆண்டுச் செல்லேம் என்றுகூறுவர்; இத்தகைய நின் இயல்பும், நின் படையின் இயல்பும் உணர்ந்த வடநாட்டில் வாழும் நின் பகையரசர்கள், நலங்கிள்ளியின் பெரும்படை எந்த நேரத் திலும் வந்துவிடும் என்ற அச்சமுடையராய், உறக்கம் ஒழித்து அழிவர்," என்று கூறிய இப்பாராட்டுரை நலங் கிள்ளியின் படைப்பெருமையினைப் பாரோர் உணரப் பயன்படுமன்றோ?

"நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி, வெல்போர்ப்
பாசறை யல்லது நீயொல்லாயே;
நுதிமுகம் மழுங்க மண்டி ஒன்னார்
கடிமதில் பாயும் நின்களி றடங்கலவே;
போர் எனிற் புகலும் புனைகழல் மறவர்
'காடிடைக் கிடந்த நாடு, நனிசேய;
செல்வே மல்லேம்' என்னார்;
....
வலமுறை வருதலும் உண்டு என்று அலமந்து
நெஞ்சு நடுங்கவலம் பாயத்
துஞ்சாக் கண்ண வடபுலத் தரசே" —(புறம்: ௩௧)

நலங்கிள்ளியின் வெற்றிச்சிறப்பினை இவ்வாறு பொது வாகப் பாராட்டிய புலவர், அவன் சேரர்தலைநகராம் வஞ்சிமாநகரையும், பாண்டியர் தலைநகராம் மதுரைமா நகரையும் வென்று கைக்கொண்ட நிகழ்ச்சிகளையும் எடுத் துக்கூறிப் போற்றியுள்ளார்; அவ்வெற்றியை அவர் அறி

விக்கும் திறம் அறிவுடைப் பெருமக்கள் அறிந்து பாராட்டத்தக்கதாம்.

"குயவன் திகிரியின்கீழே, அவன் சிறுவர்கள் பிசைந்துவைத்த மண், அக்குயவன் எண்ணிய வடிவமாகவே மாறிப் பயன் அளித்தலேபோல், இந்நாடு நலங்கிள்ளி ஆட்டியபடியெலாம் ஆடும் இயல்புடையது ஆதலின், நலங்கிள்ளி தன்பால் வந்து பொருள்வேண்டி நிற்கும் பாணர்க்குப் பொருள் அளிப்பதற்கு மாறாக, அப்பொருட்குரிய விலையாக, சேரர்க்குரிய வஞ்சிமாநகரை வென்று கொடுப்பான்; பாணர்பின் பாடிநிற்கும் விறலியர்க்குத்தரும் பூவிற்கு மாறாக, அப்பூவின் விலையாக, பாண்டியர்க்குரிய மதுரையைவென்று தருகுவன்," என்று, அவன் கொடையும், கொற்றமும் ஒருங்கே விளங்கப் பாராட்டியுள்ளமை உணர்க:

> "கடும்பின் அடுகலம் நிறையாக நெடுங்கொடிப்
> பூவா வஞ்சியும் தருகுவன்; ஒன்றோ;
> வண்ணம் நீவிய வணங்கிறைப் பணைத்தோள்
> ஒண்ணுதல் விறலியர் பூவிலை பெறுகஎன
> மாட மதுரையும் தருகுவன்;
> ....
> வேட்கோச் சிறாஅர் தேர்க்கால் வைத்த
> பசுமட் குரூஉத்திரள் போல, அவன்
> கொண்ட குடுமித்து இத்தண் பணைநாடு"
>
> —(புறம்: ௩௨)

கோவூர்கிழார், புகார்நகரத்தே வாழ்ந்திருக்குங்கால், உறையூர் அரசியலில் மாறுதல் உண்டாயிற்று. உறையூர் ஆண்டிருந்த அரசன் இறந்து விட்டான்; அவ்வரியணையை அடைவதில் அரசர்களிடையே ஒற்றுமை உண்டாகவில்லை; அதைத் தானே கைப்பற்றி ஆள எண்ணினான் நெடுங்கிள்ளி என்பவன்; நெடுங்கிள்ளிக்கு, உறையூர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னர், ஆவூர்க் கோட்டைக்குரியனாய் ஆண்டிருந்தான். உறையூர் ஆட்சி

உரிமையைத் தனதாக்கிக்கொள்ள விரும்பினான் நலங்கிள்ளியும்; இதனால் நெடுங்கிள்ளிக்கும், நலங்கிள்ளிக்கும் பகை உண்டாயிற்று; பகைவன் படைப்பலம் பெற்று வளர்தற்கு முன்னரே அவனை அழித்து விடுவதே போர் நுணுக்கமாம் ஆதலின், நெடுங்கிள்ளி உறையூர் செல்லா வாறு, அவனை அவன்வாழும் ஆவூர்க்கோட்டையிலேயே அழித்துவிட எண்ணினான்; அவ்வாறே பெரும் படையோடு சென்று ஆவூர்க்கோட்டையை முற்றுகை யிட்டான்; நெடுங்கிள்ளி, நலங்கிள்ளியின் பெரும்படையை எதிர்த்துத் தாக்கும் வன்மை தன் படைக்கு இல்லாமையால், ஆவூர்க்கோட்டையுள் அடைத்திருப்பானாயினன்; முற்றுகை பல நாள் நீடித்தது; உள்ளிருப்போர்க்கு வேண்டும் உணவுமுதலாம் பொருள்கள் கிடைப்பது அரியவாயின; அந்நிலையை எண்ணியும், அவன் அரண் திறந்து வெளிவந்து போரிட்டானல்லன்; நலங்கிள்ளியும் முற்றுகையினைத் தளர்த்தினானல்லன்; உள்ளிருப்போர் வருந்தலாயினர்; இந்நிலையினை உணர்ந்தார் கோவூர்கிழார். இம்முற்றுகையால், உள்ளே வாழ்வோர் துன்புறுவதை விரும்பினாரல்லர்; இந்நிலையை மாற்ற எண்ணினார்; ஒரு அரசன் தன்னைத் தாக்க வருகின்றான் எனின், ஆற்றல் இருந்தால் வருவோனை எதிர்த்துத் தாக்குதல் வேண்டும்; இன்றேல் அடங்கிப் பணிந்து போதல் வேண்டும்; இரண்டும் செய்யாது அரணுக்குள் அடங்கியிருப்பது அரசர்க்கு அழகன்று; ஆதலின், நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி இருவரில் தவறு செய்வோன் நெடுங்கிள்ளியே என்று உணர்ந்தார்; உடனே அரணுள் சென்றார்; அவனை அழைத்து, "அரசே! உண்டற்குரிய உணவும், குடித்தற்குரிய நீரும் கிடைக்கப்பெறாமல் யானைகள் வருந்துகின்றன; பால் கிடைக்கப்பெறாத குழந்தைகள் கதறிக் கதறி அழுகின்றன; மகளிர், மலர்சூட்டுவதின்றியே தம் தலைமயிரை வறிதே முடிக்கின்றனர்; வளம் வற்றிய மனைகளில் வாழ்வார் அழுது அரற்றுகின்றனர்; இவற்றையெல்லாம் கண்டும், கேட்டும் இனிதே அடங்கியிருத்தல் அழகன்று; அறம் நிற்கும் உள்ளத்தனாயின், மாற்றான் கை ஒப்பித்து

வெளியேறு; ஆற்றல் நிறைந்தோனாயின், வாளேந்திப் போரிட வெளியேறு; அறமோ, மறமோ இன்றி மறைந்து வாழ்தல் மாண்புடைத்தன்று," என்று அறிவுரை கூறினார்:

"இன்னாதம்ம ஈங்கு இனிதிருத்தல்;
துன்னருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல்!
அறவை யாயின் நினதெனத் திறத்தல்;
மறவை யாயின் போரொடு திறத்தல்;
அறவையும் மறவையும் அல்லை யாகத்,
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
நீண்மதில் ஒருசிறை ஒடுக்குதல்,
நாணுத் தகவுடைத்து இது காணுங்காலே." (புறம்: ௪௪)

அறிவுடைப் பெருமகனாராய கோவூர்கிழார் கூறிய அறவுரை கேட்டு, ஆவூர்க்கோட்டையை நலங்கிள்ளிபால் ஒப்படைத்து உறையூருட் புகுந்து வாழலாயினன்.

உறையூர் அரியணையில் அமர விரும்பிய நலங்கிள்ளி, எவ்வாறாயினும், அதைக் கைப்பற்றுதல் வேண்டும் என்ற கன்றிய உள்ளத்தனாய் வாழ்ந்திருந்தான். அக்காலை நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியொன்று கோவூர்கிழாரை உறையூர் செல்லப் பணித்தது.

இளந்தத்தன் என்ற புலவனொருவன், நலங்கிள்ளியைப் பாடிப் பரிசில் பெற்று, புகார்க்கும், உறையூர்க்கும் இடையே நிலவும் பகையினை உணரானாய், உறையூர் சென்று பரிசில்பெற நெடுங்கிள்ளியைப் பாடி நின்றான்; நலங்கிள்ளிபால் மாறாச் சினம் கொண்டு நிற்கும் மன்னவன், இளந்தத்தன் அவனிடத்தினின்றும் வந்துளான் என அறிந்தவுடனே, வந்தவன் புலவனல்லன்; பொருள் பெறுவதும் இவன் எண்ணமன்று, நலங்கிள்ளியின் ஒற்றனே இவன்; நம் படைப்பலம் அறிந்து போவதே இவன் எண்ணம் என்று கருதினான்; உடனே அவனைக் கொல்லத் துணிந்தான்; இச்செய்தி கோவூர்கிழார்க்குத் தெரிந்தது; உறையூர்க்கு ஓடோடி வந்தார்; நெடுங்கிள்

ளியை நோக்கி "அரசே! இவன் உண்மையில் ஒற்ற னல்லன்; என்னைப்போல் இவனும் ஒரு புலவன்; பழுமரம் தேடிச் செல்லும் பறவைபோல், பரிசில் நல்கும் பெருங் கொடையாளரை, கடத்தற்கரிய வழிகளைக் கடந்து தேடிச் சென்று அடைந்து அவரைத் தாம் அறிந்தாங்கு பாடி, அவர்கொடுப்பன பெற்று மகிழ்ந்து, பெற்ற பொருளைத் தமக்கே எனப் பேணி வைத்துக்கொள்ளாது, பிறர்க்கும் கொடுத்து வாழும் இயல்பினராய புலவர் பிறர்க்குத் துயர்தர எண்ணியுமறியார்; கல்வியால் மாறுபட்டாரைத் தம் புலமையால் வென்று, மண்ணுள் வேந்தரேபோல், இறுமாந்து வாழ்தலே அவர்க்கு இயல்பு; அத்தகைய புலவருள் ஒருவனாய இவன், நினக்குத் தீங்கு எண்ணுவா னல்லன்; ஆதலின் இவனை உயிரோடு போக விட்டு அருள் பண்ணுவாயாக!" என்று கூறினார்:

"வள்ளியோர்ப் படர்ந்து, புள்ளிற்போகி,
நெடிய என்னாது சுரம்பல கடந்து,
வடியாநாவின் வல்லாங்கு பாடிப்,
பெற்றது மகிழ்ந்து, சுற்றம் அருத்தி,
ஓம்பாதுஉண்டு, கூம்பாது வீசி,
வரிசைககு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை,
பிறர்க்குத் தீதறிந்தன்றோ வின்றே; திறப்பட
நண்ணார் நாண அண்ணாந்தேகி,
ஆங்கினிது ஒழுகினல்லது, ஓங்குபுகழ்
மண்ணாள் செல்வ மெய்திய
நும்மோரன்ன செம்மலும் உடைத்தே. (புறம்: சஎ)

புலவர் சொல் போற்றும் பண்புடையன் ஆதலின், கோவூர்கிழார் கூறியன கேட்ட நெடுங்கிள்ளி, கொல்லக் கருதிய இளந்தத்தனைப் பிழைத்துப்போக விடுத்துப் புகழ் கொண்டான்.

நெடுங்கிள்ளி, இளந்தத்தன்பால் நடந்துகொண்ட முறைகளை எண்ணிப் பார்த்த நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, பெரிதும் விழிப்பாயுளன்; காலம் கடத்தின், பின்னர்

அவனை உறையூரினின்றும் ஒழித்தல் அரிதாகிவிடும் ஆதலின், அவனை இப்போது எதிர்த்தல் வேண்டும் என்று துணிந்து படையோடு சென்று உறையூர்க்கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டான்; நெடுங்கிள்ளி, ஆவூர்க்கோட்டையுள் அடங்கியிருந்தவாறே, உறையூர்க்கோட்டையுள் அடங்கியிருக்கலாயினன்; முற்றுகை செய்து நாள் பல ஆயின; இருதிறப் படைகளிலும் எவ்வித மாறுதலும் நிகழவில்லை; நலங்கிள்ளி மதிலை அழித்து உட்புகவோ, நெடுங்கிள்ளி, மதிற்புறம் போந்து போரிடவோ எண்ணாது இருவரும் கொன்னே இருப்பாராயினர்;

ஆவூர்ப் போரைத் தடுத்து அழிவு நிகழா வண்ணம் காத்து வெற்றிபெற்ற கோவூர்கிழார், நலங்கிள்ளியும், நெடுங்கிள்ளியும் மீண்டும் பகைத்து நிற்றலைக்கண்டு, இம்முறையும் போர் நிகழா வண்ணம் நாம் பணிபுரிதல்வேண்டும் எனத் துணிந்து உறையூர் சென்றார்; உள்ளிருப்போன், முன்னரே ஒருமுறை தம் சொற்கேட்டு ஒரு கோட்டையைக் கைவிட்டுளான்; மீண்டும் அவனுக்கு அறிவுரை கூறுதல் அறமன்று; என எண்ணி, முற்றி நிற்கும் நலங்கிள்ளிபால் சென்றார்; அவன் தன்னையும், தன் குடியையும் உயரச்செய்யும் உறுதியுடையானுதல் அறிந்து அவன் ஏற்கும்வகை சில சொற்களைக் கூறலானார்.

"நலங்கிள்ளி! நின்னால் வளைக்கப்பட்ட இக்கோட்டையுள் வாழ்வோன் கழுத்தை ஊன்றி நோக்கினேன்; அவன் கழுத்தில் பனைமாலையோ அல்லது வேப்பம்பூ மாலையோ காணப்படவில்லை; அவன் கழுத்தில் ஆத்திப்பூமாலையே இருக்கக் கண்டேன்; அதனால், உள்ளிருப்போன் சோழர் குடிவந்தோன் என்பதை உணர்ந்தேன்; வெளியேவந்தேன்; இக்கோட்டையை வளைத்திருக்கும் நின்னைக்கண்டேன்; நீ உள்ளிருப்போனைப் பகைத்துப் போர்மேற்கொண்டு வந்துளாய் ஆதலின், நீ உள்ளிருப்போனுகிய சோழனுக்குப் பகைவனுவன் என உணர்ந்தேன்; ஆகவே, நின் கழுத்தில், சோழர் குலப்பகைவர்

களாகிய சேரனுக்குரிய பனைமாலையோ, பாண்டியனுக் குரிய வேப்பமாலையோ இருக்கிறதா என்று ஊன்றி நோக்கினேன்; ஆனால் அவ்விரண்டுள் எதுவும் இல்லை; மாறாக நின் கழுத்திலும், உள்ளிருப்போன் கழுத்தில் கண்ட ஆத்திமாலையே இருக்கக் காணுகின்றேன்; இதனால் நீயும் சோழர் குடிவந்தவனே என உணர்ந்தேன்; ஆக இப்போது பகைத்து நிற்போர் இருவரும் சோழர் குடியாம் ஒரு குடியில் வந்தவரே ஆவர்; இருவர் போரிடுகின்றனர் என்றால், இருவரும் வெற்றி கொள்வது இயலாது; ஒருவர் வென்றால் மற்றொருவர் தோற்றல் வேண்டும்; இருவரில் யார் தோற்பினும், தோற்றோன் சோழர் குடிவந்தவனே ஆவன்; ஒரு சோழன் தோற்றான் எனப் பகையரசர் கூறி நின் குடியைப் பழிப்பதைப் பார்த்திருத்தல் நன்றா? பிறந்த குடிக்கு உயர்வுதேடித்தருதல் அக்குடிப் பிறந்தார் கடமையாகவும், அதற்கு மாறாக, தாம் பிறந்த குடிக்குப் பழி தேடித்தரும் நுங்கள் செயல் நன்றோ?'' என்று கூறி நின்றார்.

"இரும்பனை வெண்டோடு மலைந்தோ னல்லன்;
கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோ னல்லன்;
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந்தன்றே ; நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந்தன்றே ;
ஒருவீர் தோற்பினும், தோற்பது உம்குடியே :
இருவீர் வேறல் இயற்கையு மன்றே ; அதனால்
குடிப்பொருளன்று நும்செய்தி கொடித்தேர்
நும்மோரன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி உவகை செய்யும் இவ் இகலே.'' (புறம் : சு௫)

புலவரைப் போற்றும் புலவோனாகிய நலங்கிள்ளி, கோவூர்கிழார் கூறிய பொருள் நிறைந்த இவ்வறவுரைகளைக் கேட்டு முற்றுகை ஒழித்து மீண்டான்.

பகைத்து நிற்கும் அரசர்களின் அகத்தே அடங்கி யிருக்கும் பகையுணர்ச்சியை ஒழித்தல் அரிது என்ப; அவ்வரிய செயலைத் திறம்பட முடித்துப் போர் ஒழித்து

வெற்றிகண்ட கோவூர்கிழார், உலகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும், உலகப்போர் நோக்கிப் போகுந்தோறும் தோன்றிப் போர் ஒழியத் துணைபுரிவாராக.

இவர் பாடிய பாக்களைக்கொண்டு நோக்கிய வழி, கோவூர்கிழாரின் அரிய பண்புகள் பல நமக்குப் புலனாகும்; அவரோர் சிறந்த புலவர்; புலவரைப் போற்றும் பேருள்ளம் வாய்ந்த புலவர்; மன்னுயிர்க் கிரங்கும் தண்ணருள் உடையவர்; அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றனுள், பொருள் பெற்றார் ஏனையிரண்டையும் பெறுவர் எனக்கூறும் பொருளுடையார் போலாது, பொருளும், இன்பமும், அறத்தின் பின்னும் என்னும் அறமுடையாராவர் :

"சிறப்புடை மரபின் பொருளும், இன்பமும்
அறத்து வழிப்படூஉம்." (புறம்: ௩௧)

உஉ. கோழியூர்கிழார் மகனார் செழியனார்

செழியன் என்ற பெயர் பாண்டியர்களைக் குறிக்க வழங்கும் பெயர்; கோழியூர்கிழார் மகனாகிய இவர், பாண்டியர் மரபோடு யாதேனும் உறவுடைமையினாலோ, அல்லது, அப்பாண்டிய அரசின்கீழ் தொழிலாற்றியதினாலோ இவர் செழியன் என அழைக்கப் பெற்றுள்ளார்.

வேங்கைமலராலாய மாலைபோலும் தோற்றத்தை யுடைய குட்டிகளைப் பெற்றுப் பெண்புலி பசித்திருத்தல் அறிந்த ஆண் புலி, மத்தகம் பிளந்துபோகுமாறு ஆண்யானை யொன்றைக் கொன்று, கொன்ற வெற்றியால் இடிபோல் முழங்கும் கொடுவழிகளையும் தலைவியால் தான் கொண்டுள்ள அன்பால் அஞ்சாது கடந்துவந்து நின்ற தலைவனை, தோழி, "தலைவ! நீ இவ்வாறு தவறாதுவந்து அன்பு காட்டிச் செல்வதால் அருளுடையான்போல் தோன்றுகின்றனை ஆயினும், இருளால் நிறைந்து, அவ்வழிச் செல்வார்க்கு அச்சத்தை விளைவிக்கும் பாம்புகள் நிறைந்த வழியாகவே வருகின்றனை யாதலின், உண்மையில் நீ அருளுடையானல்லன்" என்று கூறி, அவன் நாள்தோறும் வந்து அன்பு செய்யினும், அவ் அன்பால் மகிழாது அவன் வரும்வழி ஏதம்கண்டு அஞ்சும், தம் அருள் உள்ளத்தைப் புலப்படுக்கும் அரிய செய்யுளொன்று செழியனார் பெயரால் வந்துளது:

"வயப்புனிற்று இரும்பிணப் பசித்தென, வயப்புலி
புகர்முகம் சிதையத் தாக்கிக் களிறட்டு
உருமிசை உராறும் உட்குவரு நடுநாள்
அருளினை போலினும், அருளாய் அன்றே,
கனையிருள் புதைத்த அஞ்சுவரும் இயவில்
பாம்புடன் திரிக்கும் உருமோடு
ஓங்குவரைநாட! நீ வருதலானே." (நற் : ௩௮௩)

உங. செல்லூர்கிழார் மகனார் பெரும்பூதங்கொற்றனார்

கொற்றனார், பூதங்கொற்றனார் என்ற பெயர்கள், பழந் தமிழ்ப் புலவர்கள் பயில மேற்கொண்ட பெயர்களாம். இவருடைய பேரறிவு தோன்ற, இவர் பெரும்பூதங்கொற்ற னார் என அழைக்கப்பெற்றார். செல்லூர் என்ற பெயரால் ஊர்கள் பலவுள; கோசர்வாழும் நியமம் என்ற ஊருக்கு அருகே செல்லூர் உளது; அச்செல்லூரில் இளங்கோசர் பலர் ஒன்றுகூடிக் கடலாடு மகளிர் கொய்துதந்த புலிநகக் கொன்றையினையும், கழனியுழவர் பறித்துப்போட்ட குவளையினையும், காவற்காட்டில் மலர்ந்த முல்லையோடு கலந்துகட்டிய கண்ணியணிந்து விளையாடுவர்; அச்செல்லூர் ஆதனெழினி என்பானுக்குரியது என்ற செய்திகளைத் தமிழ் நூல்கள் அறிவிக்கின்றன.

பெரும்பூதங்கொற்றனார் தாம் பாடிய நெய்தல் திணைப் பொருள் தழுவிவந்த ஒரு செய்யுளில், மலர்த்தாதுக்கள் உதிர்ந்து மணங்கமழும் புதிய மணல்மேட்டில், தோழிமா ரோடுகூடி, மணல் வீடுகட்டி மகிழ்ந்திருக்குங்கால், தன் தேரையும், தன் உடன்வந்தாரையும் தொலைவில் நிறுத்தி விட்டு வந்து, நாம் கட்டிய மணல்வீட்டைப் பாராட்டிச் சென்றான் ஓர் ஆண்மகன் என்று, தாம் தலைவனை முதலிற் கண்ட நிலையினைத் தோழி கூறும் துறை அமைத்துப் பாடி யுள்ளார்.

> "மணங்கமழ் இளமணல் எக்கர்க் காண்வரக்
> கணங்கொள் ஆயமொடு புணர்ந்து விளையாடக்
> கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் இளையரொடு நீக்கித்
> தாரன் கண்ணியன் சேரவந்து ஒருவன்
> வரிமனை புகழ்ந்த கிளவியன்." (அகம் : உ௫0)

உசு. துறையூர் ஓடைகிழார்

துறையூர், திருச்சி மாவட்டத்தில் காவிரியாற்றின் கரையில் உள்ளதோரூர். அவ்வூரினரான ஓடைகிழார், வறுமையால் வாடினார்; தம் வறுமை தீர்க்கும் வள்ளல் ஆய் ஒருவனே என உணர்ந்தார்: தமிழக மலைகளுள் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படும் பொதியமலைக்குரிய ஆய், கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாவன்; அப் பொதிய மலைச் சாரலைச்சேர்ந்த ஆய்குடி என்னும் ஊரும் அவன் உடைமை; ஆய், புலவர் பலர்தம் பாராட்டைப் பெற்றவன்; 'மோசி பாடிய ஆய்' எனப் புலவர் ஒருவர் இவனைச் சிறப்பித்துள்ளார். ஆய் அமர்கடக்கும் ஆண்மையாளன்; தமிழகத்துட் புகுந்து தொல்லை விளைக்கும் கொங்கர் என்ற நாடோடிப் போர்வீரர் கூட்டத்தைப் பொதியமலையிலிருந்து மேலைக் கடற்கரைவரை துரத்திச் சென்றுவிட்டான் எனின் அவன் வில்லாண்மைக்கு வேறு சான்று வேண்டா; ஆய் சிறந்த வள்ளன்மை உடையவன்; அவன் வள்ளல் தன்மையினை வியந்து பாராட்ட, அவன், தனக்கு நாகம் நல்கிய நல்லாடையொன்றை, ஆலமர் நீலகண்டனுக்கு அளித்து மகிழ்ந்தான் என்ற ஒரு கதையினையும் அக்கால மக்கள் கட்டிவிட்டிருந்தனர். அவன், தன்பால் வந்து இரப்பார்க்கு அவர் தகுதி நோக்காதே, களிறும் தேரும் கணக்கின்றி ஈவன்; அவன் கொடைப்பொருள்களுள், யானைக் கொடையே மிகுதியாக இருப்பது கண்ட புலவர் ஒருவர், "ஆய்! நின் நாட்டு யானைகள், ஒருமுறை கருவுற்றால் பத்துக் கன்றுகளைப் பெற்றுத் தருமோ?" என வியந்து வினவுவார்; இவ்வாறு கொடுக்கும் அவன், இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனக் கணக்கிடும் வாணிப உள்ளம் உடையான் அல்லன்.

ஆய், இவ்வாறு அருந்திறலும், பெருங் கொடையும் உடையனாதலை அறிந்து, அவன்பால் சென்றார் ஓடைகிழார்; "கிழிந்த உடையின் தையலுக்கிடையே வாழும் பேன் ஒருபால் துன்புறுத்துகிறது; என் சுற்றத்தோடு

என்னையும் வருத்தும் பசிநோய் ஒருசார் துன்புறுத்துகிறது; எவரிடத்தேனும் சென்று பொருள்பெற்று மீளின், வழியில் அதையும் பறித்துக்கொண்டு துயர் செய்யும் ஆறலை கள்வர் அளிக்கும் கொடுமை ஒருபால் துயர் செய்கிறது,'' எனத் தம் வறுமையின் நிலைமைகளை வகுத்துக்காட்டிய பின்னர், "இறுதியில், இத்துயரெலாம் போக்கித் துணைபுரிய வல்லோன் ஆய் என அறிந்து, வழிவருத்தம் பாராது வந்துளேன்; எங்கட்குக் கொடுப்பவரே, உண்மையில் ஈவோராவர்; பிறர்க்குக் கொடுப்போர், ஒரு பயன் கருதிக் கொடுப்பதாகு மாகையால், அவர் தமக்கே கொடுப்பராவர்; கொடைத்தொழில் மேற்கொண்டோராகார்; ஆகவே, ஆய்! நின் தகுதிக்கு ஏற்கும் வகை அளித்துக் காப்பாயாக,'' என்று பாடி, பரிசில்பெற்று வாழ்ந்தார்;

"ஆ அங்கு, எனைப்பகையும் அறியுநன், ஆய்
எனக் கருதிப் பெயரேத்தி
வாயார, நின் இசை நம்பிச்,
சுடர் சுட்ட சுரத்தேறி
இவண் வந்த பெருநசையேம்;
எமக்கு ஈவோர், பிறர்க்கீவோர்;
பிறர்க் கீவோர் தமக்கீப என
அனைத்துரைத் தனன் யானாக,
நினக் கொத்தது நீநாடி
நல்கினை விடுமதி பரிசில்.'' (புறம்: கரு௬.)

௨௫. நல்லாவூர் கிழார்

நல்லாவூர்கிழாரைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் அறிந்து கொள்ளுதற்கு இல்லை எனினும், அவர் அளித்த ஒரு பாட்டு இந்நாடுள்ள அளவும் நின்று நிலைபெறும் நற்புகழை அளித்துளது; மணமுறையில் மாறுகொண்டு நிற்கும் மக்களுக்கு, முன்னோர் மேற்கொண்ட மணமுறை இது என எடுத்துக்காட்டி அறிவுறுத்திய பெருமையுடையார் நல்லாவூர்கிழார்.

“வரிசையாகக் கால் பல நாட்டிப் பெரியதோர் பந்தரமைத்து, புதுமணல் பரப்பி, மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு மனைவிளக்கேற்றி ஒப்பனைசெய்த மணவீட்டில், உழுத்தம் பருப்புக் கலந்துசெய்த பொங்கலாம் சோற்றினை மணம் குறித்து வந்தார்க்கு வழங்கும் தொழில், ஒருபால் இடையறாது நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும்; மணம் நிகழ்தற்குக் குறித்த நல்ல நாழிகை வந்தவுடனே, மணத்தை முன்னின்று நடத்தும் ஆண்டு முதிர்ந்த மங்கலமகளிர், முறையாக எடுத்துத்தர, மக்களைப்பெற்று மாண்புற்ற மகளிர் நால்வர்கூடி, “கற்பில் வழுவாது, கணவற்கை நெகிழாது, பேறுபல பெற்று, பெருக வாழ்க” என வாழ்த்தி, நீராட்டி, நீரிற்பெய்த நெல்லையும் மலரையும் அவள் முடியில் சூட்டி வதுவை மணம்முடிக்க, தமர்சூழ வந்த ஆன்றோர், ‘பேரிற் கிழத்தி ஆகுக’ என வாழ்த்தி மணம்செய்து தருவர்,” என்று கூறிய பழங்கால மணநிகழ் முறைகளையும், அம்முறை அறியத் துணைபுரிந்த புலவர் அறிவுடைமையினையும் பாராட்டுவோமாக.

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப, நிரைகால்
தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி,
மனைவிளக் குறுத்து, மாலை தொடரிக்
கனையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்

கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர், புத்தகல் மண்டையர்,
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்,
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரொடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர." (அகம்: ௮௬)

உகூ. நெய்தல் சாய்த்துய்த்த ஆவூர்கிழார்

ஆவூர்கிழார் என்ற பெயருடையார் பலராவர்; ஆவூர் கிழார், நல்லாவூர்கிழார் என்ற பெயருடையார் இருவரை முன்னரே கண்டோம்; இவ்வாறு அப்பெயருடையார் பலராதலின், அவரின்பிரித்து அறிதற்கு இவர் நெய்தல் சாய்த்துய்த்த ஆவூர்கிழார் எனப்பட்டார்; இவர் பெயர்க்கு முன்வந்துள்ள நெய்தல் சாய்த்துய்த்த என்ற அடை எதனால் வந்தது என்பதை அறிதற்கு இயலவில்லை.

"தலைவ! வழி ஏதம் நிறைந்தது என்ற எண்ணமின்றி வருவதே கருத்துடையாய் ஒழுகுகின்றனை; அவ்வாறு வருவதால், யாம் மகிழ்வதினும் துன்பமே பெரிதும் உறு கின்றோம்; சான்றோர் பழியொடுவரும் இன்பம் விழையார் என்ப; ஆனால் நீயோ, நீவரும்வழியின் கொடுமைகண்டு நாங்கள் வருந்துவதை எண்ணாமல், நின் இன்பமே குறியாய் உள்ளாய்; இதைக் கைவிட்டு வரைந்து கோடல் நன்றன்றோ?" என்றுகூறி வரைவுடம்படுக்கும் தோழி, சான்றோர் பழியொடுவரும் இன்பம் விழையார் என்று கூறிய முகத்தான், தலைமகன் சான்றோனல்லன் என இடித்துக்கூறி, அறம்நிகழத் துணைபுரிந்த அவள் அறிவுடைமை யினைப் பாராட்டுவோமாக:

"நாளிடைப் படின் என்தோழி வாழாள்;
தோளிடை முயக்கம் நீயும் வெய்யை;
கழியக் காதல ராயினும், சான்றோர்
பழியொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகார்
வரையின் எவனோ வான்தோய் வெற்ப!"

(அகம்: ககஉ)

உள. நொச்சி நியமங்கிழார்

இப்புலவர்க்கு நியமம் என்னும் ஊர் உரியதாகும்; இப் பெயருடைய ஊர்கள் தமிழ்நாட்டில் பல இருத்தலின், வேறுபாடு அறிதற்கு, இவ்வூர் நொச்சி வேலியால் சூழப் பட்டிருப்பதைக் கொண்டு நொச்சி நியமம் என வழங்கப் படலாயிற்று; திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து முசிறிக்குச் செல்லும் வழியில் உத்தமர் கோயிலுக் கண்மையில் உள்ள நொச்சியம் என்ற ஊரே நொச்சி நியமமாம்.

நொச்சி நியமங்கிழார் ஆழ்ந்த அறிவுடையராவர்; அவர் கருத்துக்களை இன்சுவை தோன்ற விளங்க வைக்கும் திறம் வாய்ந்தவர்; இற்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள், தான் தலைவனோடு கொண்டிருக்கும் தொடர்பினைத் தாய் அறியாது காப்பது எத்துணை அரிது என்பதை எடுத்துக் காட்டி, வரையாது ஒழுகும் தலைமகன் உள்ளத்தில் வரைதல் எண்ணம் தோன்றச் செய்யும் திறம் மிக மிக் இனிதாம்; தலைவி, எப்போதும் தலைவனையே எண்ணிக் கொண்டுள்ளாள்; ஒருநாள், அவள் தலைவனை முதன் முத லாகக் கண்ட இடத்தை நோக்கினாள்; அதனால் அவன் எண்ணம் உண்டாக, அவள் அடக்கவும் அடங்காது அவள் கண்கள் அழலாயின; அந்நிலையில் ஆண்டு வந்த அவள் அன்னை அவள் நிலை கண்டு, அவளை அன்போடு அணைத் துக்கொண்டு இவ்வாறு வருந்துவது ஏனோ என வினவி னாள்; தாய் அவ்வாறு கேட்டபோது அவள் தலைவன் நினைப்பேயாய் நின்றிருந்தமையாலும், அந்நிலையில் தாய் காட்டிய ஆதரவால் தன்னை மறந்திருந்தமையாலும், தன்னையும், தன் பெண்மைக்குரிய நாணையும் மறந்து, இந் நோய் செய்தான் ஒரு ஆண்மகன் என்று கூறத் தொடங்கி விட்டுத் திடீரென அறிவு வந்தவளாய், அதை மறைத்து வேறு காரணம் கூறி நின்றாள். இத்தகைய இடர்ப்பட்ட நிலையினை எவ்வளவு நயமாகக் கூறியுள்ளாள் என்பதை நோக்குங்கள்; உற்றவிடத்துதவும் அறிவுடையர் அக் காலப் பெண்கள் என்பதைப் புலவர் அழகாகக் காட்டி யுள்ளார்:

"ஏந்தெழில் மழைக்கண் கலுழ்தலின், அன்னை
எவன் செய்தனையோ? நின் இலங்கெயிறுண்கென,
மெல்லிய இனிய கூறலின், வல்விரைந்து
உயிரினும் சிறந்த நாணும் நனி மறந்து
உரைக்க லுய்ந்தனனே தோழி! சாரல்
....
வான்தோய் வெற்பன் மார்பணங் கெனவே." (நற்: கஎ)

வேங்கைப்பூ விரும்பிய குறப்பெண் ஒருத்தி, அவ் வேங்கைமீது ஏறிப் பறித்தல் தன்னால் இயலாது என்பதை உணர்ந்து, 'புலி! புலி! எனக் கூறின் வேங்கை தாழ்ந்து கொடுக்கும்' என முன்னோர் கூறியன கொண்டு 'புலி! புலி!' எனக் கூறினாள்; அவ்வொலியினைக் கேட்ட அவளூர் வாழ் ஆடவர், இவ்வொலி, காட்டில் மேயும் ஆவினைப் புலி பற்றிக்கொண்டது கண்டோர் எழுப்பும் ஒலி எனக் கொண்டு, வில்லும், அம்பும் உடையராய் விரைந்தோடி வந்து கண்டு, ஆங்குப் புலியினைக் காணாது, பூப்பறிக்க முனைந்து நிற்கும் மகளைப் பார்த்து நகைத்து அவளுக்கு வேண்டும் மலர் பறித்துக் கொடுத்துச் சென்றனர் என்ற இக்காட்சி, புலியும் சிறுவனும் என்ற சிறுகதையினை நினைப்பூட்டி நகையூட்டுவது காண்க.

"வலந்த வள்ளி மரனோங்கு சாரல்
கிளர்ந்த வேங்கைச் சேணெடும் பொங்கர்ப்
பொன்னேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமகள்
இன்னா இசையபூசல் பயிற்றலின்,
ஏகல் அடுக்கத்து இருள்சுனைச் சிலம்பின்
ஆகொள் வயப்புலியாகும் அஃது எனத்தம்
மலைகெழு சீறூர் புலம்பக் கல்லெனச்
சிலையுடையிடத்தர் போதரும் நாடன்." (அகம்: ருஉ)

தமிழ்மகள், தன் உயிரினும் நாணமே சிறந்தது என்ற உயர்குணமுடையளாவள்; அது கெட அவள் வாழாள்; தலைவன் ஒருவனோடு உறவுகொண்டு, அவனை வரைந்துகொள்ளமாட்டாமையால் வாடிய தன் வருத்தத்

திற்குரிய காரணத்தைக் காணமாட்டாமல் வருந்தும் தாயிடம், நோயின் உண்மைக்காரணத்தை உரைத்தலே, தாயின் வருத்தமும், தன் துயரும் போதற்கு வழியாம் என உணர்ந்த தலைமகள், தாயிடம் அவ்வாறே உண்மையை உரைத்துவிடு எனத் தோழிபால் உரைப்புழி, உரைக்குங்கால், குறிப்புமொழியால் உணர்த்துவாயாக. நம் உயிரே போவதாயினும், நாணை மறந்து, அவன் தந்த நோய் இது என வாய்விட்டுக் கூறற்க எனக் கூறினாள் எனப் பாடிப் பழந்தமிழ்மகளிரின் பண்பட்ட வாழ்க்கையினைப் பாரோர் உணர வழி செய்த புலவர் நொச்சிநியமங்கிழார்க்குத் தமிழ்ப்பெருமக்கள் தம் நன்றியறிதலை எவ்வழிக் காட்டுவரோ அறியேம்!

"நாடன்
நெஞ்சமர் வியன்மார் புடைத்தெனை அன்னைக்கு
அறிவிப்பேங் கொல்? அறிவியேங் கொல்? என
இருபாற்பட்ட சூழ்ச்சி, ஒருபாற்
சேர்ந்தன்று வாழி! தோழி! யாக்கை
இன்னுயிர் கழிவதாயினும், 'நின்மகள்
ஆய்மலர் உண்கண் பசலை
காமநோய்' எனச் செப்பாதீமே." (அகம்: ௫௨)

பொருள் வயிற் பிரிந்தான் விரைவில் வந்திலனே என வாடும் ஒரு தலைமகளுக்கு,

"செல்வாரல்லர் நம் காதலர்; செலினும்
நோன்மாரல்லர் நோயே; மற்றவர்
கொன்னும் நம்புங்குரையர் தாமே;
சிறந்த அன்பினர்; சாயலும் உரியர்:
பிரிந்த நம்மினும் இரங்கி, அரும்பொருள்
முடியாதாயினும் வருவர்." (நற்: ௨௦௮)

எனத் தலைமகளின் இனிய பண்புகளை நிரலே எடுத்துக் கூறி ஆற்றும் அவள் தோழியின் அறிவுடைமையினைப் புலவர் அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

புறத்தில் இவர் பாடிய பூக்கோட்காஞ்சி மிகவும் பொருள்செறிந்து காணப்படுகிறது; நகர்ப்புறத்தே போர் தொடங்கிவிட்டது; போர்வீரர்களே! புறத்தே சென்று போரிட வருவார், அரசனிடம் சென்று காஞ்சிப் பூவினைப் பெறுவீராக” எனப் பறை யொலிப்பதும், அப்பறை யொலி கேட்ட அவ்வூர்ப் பூ விலைமகள், கணவரைப் போர்க்களம் போக்கிய மறக்குடி மகளிர் மலர்சூடி அணி செய்துகொள்ளார் என்ற ஏக்கத்தால், அம்மறவர்வாழ் தெருவுள் நுழையாது வேறிடம் செல்வள் என்ற அப் பாடற் பொருள் அக்காலப் போர்நிலையினையும், மறவர் குல மக்களின் மாண்பினையும் மாநிலத்தார் உணரச் செய்தல் காண்க.

“ சிறப்புடைக் கொல்கா யானை மேலோன்
குறும்பர்க் கெறியும் ஏவல் தண்ணுமை
நாணுடை மாக்கட் கிரங்கும் ஆயின்
எம்மினும் பேரெழில் இழந்து வினையெனப்
பிறர்மனை புகுவள் கொல்லோ
அளியள் தானே பூவிலைப் பெண்டே.” (புறம்: உகந)

உஅ. புதுக்கயத்து வண்ணக்கன் கம்பூர் கிழான்

கம்பூர் எனும் ஊரில் பிறந்து, கிழான் என்ற சிறப்பினைத்தாங்கி வாழ்ந்த இப்புலவர், புதுக்கயம் என்னும் ஊரில் சென்று வாழ்ந்து, பொன் நாணயங்களை ஆராய்ந்து மதிப்பிடும் தொழில் மேற்கொண்டிருந்தமையால், இவர் இப்பெயர் பெற்றார்.

தலைமகனை மணந்து அவன் மனை வாழும் தலைமகளைக் காணச்சென்ற தோழி, அவன் முன்னினும் அழகுமிக்குத் தோன்றுவது கண்டு பாராட்டியக்கால், தலைவி, "தோழி! தலைவன் வரையாது பிரிந்திருந்தவழி, நமக்குத்துயர் அளித்த அவன் மார்பே, அவன் இன்று மணந்து உடன் வாழ்தலினால் இன்பத்தை அளிக்கின்றது; அதனால் பெற்ற அழகே இது," எனக் கூறுகின்றவள், துயர் அளிக்கவும், அதைத்துடைத்து இன்பம் நல்கவும் ஆற்றல் வாய்ந்த அவன் மார்பிற்கு, தீயைப் பெற்றுக் கொடுமை விளைத்தும், அத்தீயைத் தணிவிக்கும் காற்றைப்பெற்று இன்பம் விளைவித்தும் நிற்கும் ஆகாயத்தை உவமை கூறினாளாகப் பாடி, ஆகாயத்தின் இயல்புணரத் துணைபுரிந்துள்ளார் புலவர் :

"தீயும் வளியும் விசும்பு பயந்தாங்கு
நோயும் இன்பமுமாகின்று மாதோ
....
இலங்கு மலைநாடன் மலர்ந்த மாரபே." (நற்: உகூச)

உகூ. பெருங்குன்றூர் கிழார்

பெருங்குன்றூர் கிழார், குடக்கோ இளஞ்சேரலைப் பாடி யுள்ளமையால், சேரநாட்டிலும் வாழ்ந்தவர்; உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியைப் பாடியுள்ளமையால், சோழநாட்டிலும் வாழ்ந்தவர்; பேகனைப்பாடியுள்ளமையால், பாண்டிநாட்டிலும் வாழ்ந்தவர் எனப் புலப்படுவதால், அவர் பிறந்தநாடும், ஊரும் இதுவென அறுதியிட்டுக் கூறுதற்கில்லை; பெருங்குன்றூர் கிழார், கடைச்சங்கத்தே அமர்ந்து தமிழாராய்ந்த புலவர்களுள் ஒருவராவர் என்ற புகழுடையவர்; அருள்நிரம்பிய உள்ளமுடையவர்; வறுமையில் உழன்றவர்; வறுமையால் வாடிய காலத்தும், செம்மைக்குணத்தில் பிறழாப் பண்பாளர். இவராற் பாடப்பெற்றோர், சேரமான் குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறையும், சோழன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியும், பேகனுமாவர்.

பெருங்குன்றூர் கிழார் பொருளற்ற வறியராவர்; அவர் வீட்டில் வாழும் எலிகள், உண்ணுதற்காம் பொருளைக் காணவேண்டி அவ்வீட்டில் பல்வேறு இடங்களையும் மாறிமாறி அகழ்ந்தும் ஒன்றும் கிடைக்காமையால் மடிந்து வீழ்ந்திருக்கும்; அவர் இளையமகன், அவன் தாயிடத்தே பாலுண்ணவேண்டிப் பலகாலும் செல்லவும், உணவுண்டு பலநாளாகிய காரணத்தால் பால்சுரத்தல் நின்ற அவளிடத்தில் பால் இன்மையறிந்து பாலுண் வேட்கையினையே மறந்து விட்டான் எனின், அவர் வறுமையின் கொடுமையினை என்னென்பது!

வறுமையில் வாடிப் பலநாள்வாழ முடியாது; யாண்டேனும் சென்று பொருள்பெற்று வருதல்வேண்டும் என்று முடிவுகொண்ட பெருங்குன்றூர் கிழார், தமக்கு வேண்டும் பெரும் பொருள்கொடுக்க வல்லோன், சேரநாடாண்டிருந்த குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறையே என உணர்ந்து சேரநாடடைந்து, இரும்பொறையைக் கண்டு, "முரசெழுந்திரங்கும் தானையொடு தலைச்சென்று

அரைசுபடக் கடக்கும் உரைசால் தோன்றல்,'' என்றெல்லாம் பாராட்டிப் பாடி நின்றார். இரும்பொறையும் அவர் பாடற் பொருள் உணர்ந்து வியந்து இன்புற்றான்; பெருங்குன்றூர் கிழார், அவன் சிறந்த பரிசில் அளித்துவிடுப்பன் என எண்ணியிருந்தார்; அவனும், அதற்கேற்றாற்போல், பரிசில் நல்குவான்போலும் செயல்கள் சில செய்தான்; நாள் பல கழிந்தன; ஆனால், அவன் பரிசில் ஒன்றும் அளித்தானல்லன்; புலவர் ஏமாற்றமும் வருத்தமும்கொண்டார்; வருந்திய அவர் உள்ளத்தினின்றும் வெடித்தன சில சொற்கள்: "அரசே! நீதரும் பரிசில்பெறும் விருப்பால் வந்தோருள் நானும் ஒருவன்; வள்ளன்மைக் குணம் வாய்க்கப் பெற்றோன் நீ எனக்கருதி, புலவர்க்குப் பரிசில்தர மறுக்கும் பழியுடையோர் செயலை நின்பால் உரைத்தேன்; கொடுப்பான் போல் காட்டிக் கொடாது ஏமாற்றி விட்டனை; பாடிய புலவன் வறுமையால் வாடுகின்றனனே என்ற நாணம் நினக்கு உண்டாகவில்லை; யானோ நீ நாணுமாறு பலமுறை பாராட்டினேன் நின்னை; என்பாடல் கேட்டு மகிழும் நின்னை வணங்கி விடைபெற்றுச் செல்கிறேன்,'' என்றார்:

"நின், உள்ளிவந்த ஓங்கு நிலைப்பரிசிலென்,
வள்ளியை யாதலின் வணங்குவன் இவன்எனக்
கொள்ளா மாந்தர் கொடுமை கூறநின்
உள்ளியது முடித்தோய் மன்ற; முன்னாள்
கையுள்ளது போல் காட்டி வழிநாள்
பொய்யொடு நின்ற புறநிலை வருத்தம்
நாணு யாயினும் நாணக்கூறி என்
நுணங்கு செந்நா வணங்க ஏத்திப்
பாடப் பாடப் பாடுபுகழ் கொண்ட நின்
ஆடுகொள் வியன்மார்பு தொழுதனென் பழிச்சிச்
செல்வலத்தை யானே'' —(புறம்: உகக)

'இரப்பன் இரப்பாரை யெல்லாம், இரப்பின்
கரப்பார் இரவன்மின் என்று' —(திருக்: ௧0௬௭)

என்பர் வள்ளுவர்; வாயில் வந்து நிற்போர்க்கும், புகழ் பாடிவருவார்க்கும் வாரிவழங்கும் வள்ளியோர் வாழ்வதினாலேயே, இரவலரும், புலவரும் இறவாது வாழ்கின்றனர்; அரசர்கள்பால் அவ்வருட்குணம் இல்லாது போனால் இரவலர் இல்லாது அழிவர். ஆதலின் இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈவதைக் கடப்பாடாகக் கொள்வது காவலர்க்கழகு. ஆனால், அரசரெல்லாம் நின்னைப் போல்வராயின், என்னைப் போலும் புலவர்கள் பிறவாதொழிவாராக என்றும் பழித்து வெளியேறினார்.

"நும்மனோரும் மற்று இனைய ராயின்,
எம்மனோர் இவண் பிறவலர் மாதோ." (புறம்: உகo.)

உளம் வருந்த வெளியேறும் புலவர் பெருங்குன்றூர் கிழார், தம் வறுமை தீர்க்கும் வள்ளியோன் யாண்டுளனோ என எண்ணிப்பார்த்து, அக்காலைச் சோணாடாண்டிருந்த உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னிபால் அவ் வருட்குணம் இருப்பது அறிந்து சோணாடு நோக்கி நடந்தார்; சென்னியைக் கண்டார்; அவன் சிறப்பும், அவன் நாட்டின் சிறப்பும் தோன்றப் பாராட்டினார்; பெருங்குன்றூர் கிழாரின் புலமைநலம் அறிந்து வியந்த அவன், அவரை விரைவில் அனுப்பும் விருப்பம் இலனாயினான்; அதனால் புலவர் விரும்பும் பொருளை உடனே கொடானாயினான்; அவன் உளம் அறிந்த பெருங்குன்றூர் கிழார், இனி வாயடைத்து வாழின் வறுமை தீர்தற்கு வழியில்லை; நம் குறையினை வாய்விட்டுக் கூறவேண்டுவதே எனத் துணிந்து, "அரசே! நல்குரவால் மெலிந்துள்ளேன் நான்; இருந்து வாழ்வது விருந்து ஓம்புதற்கு என்ப; ஆனால் நானோ வீடு நோக்கிவந்த விருந்தினரைக் கண்ட உடனே வணங்கி வரவேற்பதற்கு மாறாக, ஓடி ஒளித்துக்கொள்கின்றேன்; காரணம் விருந்தேற்று உபசரித்தற்காம் பொருளின்மையே. இவ் வறுமைநிலை என் அறிவையும் அழித்து விடுகிறது; ஆதலின், அரசே! சான்றோர், அவையிடை வந்தார், வாய்விட்டுச் சொல்லாமுன், முகக் குறிப்பினாலேயே உள்ள குறையுணர்ந்து தீர்ப்பர் எனின், அச் சான்

றோர் கூடியிருக்கும் அவைநடுவே நின்று என் குறை யிது; இதைத் தீர்த்து வைப்பீராக என்று ஒருவன் கூறினன் எனின், அவன் குறையினை அச் சான்றோர் அப்போதே தீர்த்துவைப்பர்; அதைப்போன்றே எம் வறுமையினையும் விரைவில் போக்கித் துணைபுரிய வேண்டுகின்றேன்," என்று கூறினார்.

"சான்றோர் இருந்த அவையத் துற்றோன்
ஆசா கென்னும் பூசல் போல
வல்லே களைமதி யத்தை; உள்ளிய
விருந்துகண் டொளிக்கும் திருந்தா வாழ்க்கைப்
பொறிப்புணர் உடம்பிற் றோன்றியென்
அறிவுகெட நின்ற நல்கூர்மையே." (புறம்: உகூகூ)

புலவர் வாய்விட்டு வருந்துவது கண்ட இளஞ்சேட் சென்னி, அவர் விரும்பும் பொருளெலாம் அளித்து மகிழ்ந்து வழிகொடுத்தான்; சென்னி யளித்த பொருள் கொண்டு சின்னாள் சிறக்க வாழ்ந்தார்; வாங்கிய பொருளை வைத்து வாழவேண்டும் என்ற குறுகிய உள்ளமுடையவ ரல்லர் புலவர்; தம்மைப்போல் வறுமையால் உழலும் ஊரார்க்கும் உறவினர்க்கும் கொடுத்தமையால் பொருள் குன்றிவிட்டது; மீண்டும் வறுமை வந்துற்றது. வந்த வறுமைபோக வழங்கக்கூடிய வள்ளலைத் தேடிச்சென்றார்.

பாண்டிநாட்டில், பொதினி என்றோர் மலையுண்டு; அஃது ஆவிநன்குடி எனவும் வழங்கப்பெறும்: இவ் ஆவி நன்குடிக்கு உரியவன் பேகன்; பேகன், பெருங் கொடை வள்ளலாவன்; ஒருநாள் உலாப்போந்த பேகன், குளிர்ந்த வாடை வீசவும், விசும்பில் முகிற்குலம் கறுத்துத் திரண்டு மூடிக்கொள்ளவும் கண்ட மயிலொன்று, தன் தோகை விரித்து ஆடுவதைக் கண்டான்; அது வாடையால் வருந்து கிறது என்று எண்ணினன்; அதன்பால் இரக்கம் பிறந் தது; உடனே வாடைக்கு அஞ்சித் தான் அணிந்து வந் திருந்த அழகிய பொன்னுடையை அம் மயில்மீது போர்த் தினன். பேகனின் அருள் உள்ளத்தையும் கொடைச்

சிறப்பையும் உணர்த்தும் இவ் வரிய நிகழ்ச்சியினைப் புலவ ரும் பிறரும் பாராட்டுவாராயினர்.

பேகன் பெருமையுணர்ந்த பெருங்குன்றூர் கிழார், மலையிடை வழிகள் பலவற்றைக் கடந்துசென்று அவன் மனை யடைந்தார்; அம் மனைமுன்றிலில் ஒரு பெண், தனிய ளாய் நின்று வருந்துவதைக் கண்டார்; அவள் அருகே சென்று, அம்மையே, தனியே அழுதுநிற்கும் நீவிர் யாவிரோ? பேகன் நுமக்கு என்ன உறவினரோ? அழுது நிற்பதற்கு என்னையோ காரணம்? என்றெலாம் வினவி னார்; அதற்கு அவள், "ஐய பேகனுக்கு யாம் உறவின ரல்லேம்; அவர், எம்போல் ஒருத்தியோடு உறவுகொண்டு நல்லூர்க்கண் வாழ்கின்றார்," என்று விடைகூறி வருந்தி நின்றாள்; அவள் நிலையும், அவள் அளித்த விடையும், அதை அளித்த முறையும், அவள் பேகன் பெருந்தேவி என்பதை உணர்த்தின; பெருங் கொடைவள்ளல் எனப் போற்றற்குரிய பேகன் பிழையுடையான் என்பதறிந்த புலவர் பெரிதும் வருந்தினார்; தம் வறுமைதீர அவனிடம் பொருள்பெற்று மீள்வதினும், அவனை நல்வழிப்படுத்தி அவன் மனைவி நல்லாளோடு வாழச்செய்வதே தம் முன் னிற்கும் பணியெனத் துணிந்தார்; தம் வறுமையை மறந்தார்; பேகன் வாழ் நல்லூர் சென்றார்; பேகனைக் கண்டு பாராட்டினார்; பாராட்டிய புலவனுக்குப் பரி சளிக்க முனைந்தான் பேகன்; அந் நிலையில், "பேக! எமக் குப் பரிசில் அளிக்க விரும்புவையாயின் யாம் வேண்டும் பரிசிலையே அளித்தல்வேண்டும்; யாம் வேண்டும் பரிசில் பொன்னும் பொருளும் அன்று; நின் பிரிவால் வாடிப் பொலிவு குன்றிநிற்கும் நின் மனைவி நலம் பெறுமாறு நீ இன்னே நின் மனை செல்லுதல்வேண்டும்; அதுவே எம் பரிசிற் பொருள்," என்று கூறினார்; அவனும் பெருங்குன்றூர் கிழாரும் பிற புலவர்களும் உரைத்த உரைவழி ஊர்போய் வாழ்ந்தான். வறுமையால் வாடி அது தீரப் பொருள்வேண்டி வந்த புலவர், அதை மறந்து பிழைத்தாரைத் திருத்தும் பெரும்பணி மேற்கொண்டார்

னின், அவர் அருள்உள்ளத்தை எவ்வாறு பாராட்டு வது?

"கன்முழை அருவிப் பன்மலை நீந்திச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததைக்
கார்வான் இன்உறை தமியள் கேளா,
நெருநல் ஒருசிறைப் புலம்புகொண் டுறையும்
அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை
நெய்யொடு துறந்த மையிருங் கூந்தல்
மண்ணுறு மணியின் மாசற மண்ணிப்
புதுமலர் கஞல, இன்று பெயரின்,
அதுமன் எம்பரிசில்; ஆவியர் கோவே!" (புறம்: கசஎ)

பேகன்பால் பொருள்பெறச் சென்று, அது பெறாது, அவனை அறவழிப்படுத்திவரும் பெருங்குன்றூர் கிழார், தம்மால் ஒரு வள்ளல் குடி வாழ்கிறது என்று ஒருபால் மகிழ்ச்சியும், மனையில் மக்களும் மனைவியும் வறுமையால் வாடுவரே! அவர்க்கு வழியென்ன செய்வேன் என்று ஒரு பால் வருத்தமும் கொண்டு வழி நடந்து வருவாராயினர்; ஊருள் நுழைந்து தம் இல் இருக்கும் இடம் சென்று நோக்கியக்கால், ஆங்கு முன்னிருந்த சிறுகுடில் காணப் பெறாது பெருமனை ஒன்றிருப்பது கண்டு நம் வீடு இருப்பது ஈண்டல்லபோலும் என எண்ணி அப்பாற் செல்வா ராயினர்; அந்நிலையில், அப்பெருமனையுள்ளிருந்த அவர் மனைவியார் அழைக்கும் குரல் கேட்டுத்திரும்பி அவ்வீட்டி னுட் சென்றார்; ஆங்கு பொன்னும் பொருளும், நெல்லும் மணியும் மண்டிக்கிடப்பக்கண்டு ஒன்றும் புரியாராய் நின்றார். அப்போது அவர் மனைவியார், "இவையெல்லாம் குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் கொடைப் பொருட்களாம்; அவன் நினக்கு ஒன்றும் அளியான் போல் காட்டி, நீ அறியாவாறு, முப்பத்தீராயிரம் காண மும் கொடுத்து, ஊரும், மனையும் வளமிகப் படைத்து, ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி, எண்ணற்காகா அருங்கல வெறுக்கையும் அளித்துளான்," என்று அறிவித்தார்.

இளஞ்சேரலின் பெருஞ்செயல் அறிந்த புலவர் பெருங்குன்றூர் கிழார், அவனை நேரிற் கண்டு பாராட்ட விரும்பி, விரைந்து சேர நாடடைந்தார்; அவன் பீடும் பெருமையும் எல்லாம் பாருளோர் அறியும் வண்ணம் பத்துப்பாடல்கள் பாடிப் பாராட்டினார்; அப்பாக்களில் அவன் வெற்றியும் கொடையும் விளங்கப்பாடினார்; அன்பும், அறிவும் ஆற்றலும் விளங்க வாழ்த்தி வணங்கினார்.

"நல்லிசை நிலைஇய நனந்தலை உலகத்து
இல்லோர் புன்கண் தீர நல்கும்,
நாடல் சான்ற நயனுடை நெஞ்சின்
பாடுநர் புரவலன்" (பதிற்: அசு)

என அவன் கொடைச் சிறப்பினையும்,

"ஈரம் உடைமையின் நீரோர் அனையை;
அளப் பருமையின், இருவிசும்பு அனையை;
கொளக்குறை படாமையின் முந்நீர் அனையை;
பன்மீன் நாப்பண் திங்கள் போலப்
பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்து தோன்றலை" (பதிற்: க0)

என, அவன் அன்பு, அறிவு, அருள், சுற்றம் போற்றலாம் பண்பு ஆகியவற்றையும் பாராட்டி,

"பாடிக் காண்கு வந்திசின் பெரும!
பாடுநர், கொளக் கொளக் குறையாச் செல்வத்துச்,
செற்றோர்,
கொளக் கொளக் குறையாத் தானைச், சான்றோர்
வண்மையும் செம்மையும் சால்பும் மறனும்
புகன்று புகழ்ந் தசையா நல்லிசை
நிலந்தரு திருவின் நெடியோர் நின்னே" (பதிற்று: அஉ)

என, அவன் பண்புகளைக்காண விரும்பிவந்த தன் வருகையின் காரணத்தையும் கூறி மகிழ்ந்தார். இரும்பொறையும், பெருங்குன்றூர் கிழாரும், அரிய நண்பர்களாய்ப் பெருக வாழ்ந்திருந்தனர்.

பெருங்குன்றூர் கிழார், இவ்வாறு அரசர்களைப் பாராட்டப் பாடிய பாடல்களை அல்லாமல், மேலும் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் வரைதலை விரைவில் மேற்கொள்ளானாகத் தலைவி பசலைநோயுற்று வருந்தலாயினாள்; அந்நிலையில், தலைவன் தன் இல்லின் ஒருபால் வந்திருந்தானாக, அது உணர்ந்து, தோழியை விளித்து, "தோழி! தலைவன் இத் தன்மையன்; பேரன்புடையன்," என்றெல்லாம் இரவலர் பாராட்டும் பாராட்டுரைகளை யான் இருந்து கேட்குமாறு என்னை உயிரோடு வாழவிடுமோ? அல்லது அழிக்குமோ? இப்பசலையின் எண்ணத்தை அறிவாரார்," என்று கூறித் தலைவன் உள்ளத்தில் வரைதல்முயற்சி தோன்றச் செய்தாள் என்ற கருத்தமைந்த அவர் பாட்டொன்று நற்றிணையில் காணப்படுகிறது:

> "பெருவரை நாடன்,
> இன்ன நிலையன், பேரன்பினன் எனப்
> பன்மாண் கூறும் பரிசிலர் நெடுமொழி
> வேனில் தேரையின் அரிய
> காணவிடுமோ தோழி! என்நலனே?" (நற்: ௩௪௭)

பெருங்குன்றூர் கிழார்பால் போற்றற்குரிய பண்பொன்று இருக்கக் காண்கிறோம்; புலவர்கள் பொறாமை மிகுந்தவர் எனப் பழியுரைப்பர் சிலர்; பழந்தமிழ்ப்புலவர்களின் பாக்களை அறிந்த வழி, அவர்களிடத்தில் இப்பழி இல்லாதிருத்தலோடு, புலவரைப் போற்றும் பெருந்தகைமை அப்புலவர்கள்பால் அமைந்திருப்பதை அறிகிறோம். புலவர் போற்றும் இப்பண்பு பெருங்குன்றூர் கிழார்பாலும் அமைந்திருந்தது; அவர், தம் காலத்தே வாழ்ந்த தம்மொத்த புலவராகிய கபிலரைப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளமையினைக் காண்க.

> "அரசவை பணிய அறம்புரிந்து வயங்கிய
> மறம்புரி கொள்கை வயங்கு செந்நாவின்
> உவலை கூராக் கவலையில் நெஞ்சின்
> நனவிற் பாடிய நல்லிசைக் கபிலன்" (பதிற்: அ௫)

பெருங்குன்றூரார், தம் மனைவிபால் பேரன்புடையவர்; "என் மனைவி, வறுமையுற்ற காலத்திலும் வாடாக் கற்புடையவள்; என்பால் பேரன்பினள்; எங்களைப் பற்றிய இவ்வறுமை, இந்நேரம் அவள் உயிரைத் தின்றிருக்கும்; அவ்வாறின்றி அவள் உயிரோடிருப்பின், அவள் என்னை நினைப்பள்; 'கூற்றுவன் என் கணவன் உயிரைக்குடித்தே இருப்பன்; அவன் இறந்த பின்னர், யான் உயிர் வைத்திருப்பது ஏனோ' எனக்கூறி வருந்தி நிற்கும் அவள்பால் செல்கின்றேன்," என அவர் கூறுவதைக் காண்க.

"செயிர்தீர் கொள்கை எம் வெம்காதலி
உயிர் சிறிதுஉடையளாயின், எம்வயின்,
உள்ளாதிருத்தலோ அரிதே; அதனால்
அறனில் கூற்றம் திறனின்று துணியப்
பிறனாயினன் கொல் இறீஇயர் என்உயிர்என
நுவல்வுறு சிறுமையள் பலபுலந்துறையும்
இடுக்கண் மனையோள்" (புறம்: உ௧௦)

௯௦. பொதும்பில் கிழான் வெண்கண்ணனார்

வெண்கண்ணனார் என்ற இயற்பெயருடைய இவர், பொதும்பில் என்ற ஊரில் வாழ்ந்து, கிழான் என்ற சிறப்புப்பெயர் பெற்று விளங்கினார்; பொதும்பில், பாண்டிநாட்டு ஊர்களுள் ஒன்று; மதுரைத் தாலுகாவில், பொதும்பு என வழங்கும் ஊரே, இவ்வூராம்.

வேங்கைமரத்தின் நிழலில், தன் கன்றோடு தங்கியிருக்கும் ஆமான், நன்கு உறங்குவதறிந்த மந்தி, தன் பின்னே ஆரவாரம் செய்துகொண்டு தொடர்ந்து வரும் தன் இனக் குரங்குகளை ஒலிசெய்யாதிருக்குமாறு கையால் அடக்கிவிட்டு, மெல்லமெல்ல அவ்ஆமான் அருகேசென்று, அதன் மடியை ஈர்த்து, அதனினின்றும் கறந்த பாலைத் தன் குட்டியின் கையில் நிறையப் பிழியும் என்ற ஓவியம் உள்ளுதொறும் நயம் பயந்து உயர்ந்து விளங்குகின்றது.

> "தடங்கோட்டு ஆமான் மடங்கல் மாநிரைக்
> குன்ற வேங்கைக் கன்றொடு வதிந்தெனத்
> துஞ்சுபதம்பெற்ற துய்த்தலை மந்தி,
> கல்லென் சுற்றம் கைகவியாக் குறுகி,
> வீங்குசுரை ஞெமுங்க வாங்கித், தீம்பால்
> கல்லா வன்பறழ்க் கைந்நிறை பிழியும்." (நற் : ௫௭)

"யாம் காத்துவந்த தினைப்புனம், கொய்த கதிரைக் கொண்டு செல்லமாட்டாமல் கிளிகள் கீழே போட்டு விட்டுப்போம் அளவு கனங் கொள்ளுமாறு கதிர் முற்றி விட்டது; ஆதலின் யாம் இற்செறிக்கப் பெறுவோம்; இல்லில் வந்து தலைவியைக் கண்டு அன்பு பாராட்டிச் செல்ல எண்ணுவையாயின், மலை முழைஞ்சுகளில் நுழைவந்த அருவிகள் அடித்துக்கொண்டுவரும் அரவுமிழும் மாணிக்கங்கள், எம் சிறுகுடி உள்ள தெருவெலாம் தோன்றுமாறு இருள்போக்கிப் பேரொளிவிடும் ஆதலின் இரவில் வருதலும் இயலாது; அதனால் இவளும் வருந்துவள்; ஆதலின் வரைந்துகொள்ள வேண்டுவன மேற்கொள்வா

யாக." என வரைவுகடாவும் துறை நன்கு அமையப் பாடியுள்ளார்.

> ஏனலும் இறங்குபொறை உயிர்த்தன; பானாள்
> நீ வந்தளிக்குவை எனினே, மால்வரை
> மைபடு விடரகத்துழைஇ ஒய்யென
> அருவிதந்த அரவுஉமிழ் திருமணி
> பெருவரைச் சிறுகுடிமறுகு விளக்குறுத்தலின்
> இரவும் இழந்தனள்." (அகம் : ௧௯௨)

பாண்டி நாட்டில் பிறந்த இவர், தாம் பிறந்த நாட்டுப் பற்றுடையராய், பாண்டி நாட்டுக் கொற்கைக் கடற்கரைகளில், அலைகள் அலைத்துக் கொணர்ந்து கொழிக்கும் முத்துக்கள், குதிரைகளின் கால்களை வடுச்செய்து அவற்றை மேல் போக வொட்டாது தடுக்கும் என்று கூறிப் பாண்டிநாட்டு வளத்தைப் பாராட்டியுள்ளார் :

> "இவர்திரை தந்த ஈர்ங்கதிர் முத்தம்,
> கவர்நடைப் புரவிக் கால்வடுத் தபுக்கும்
> நற்றேர் வழுதி கொற்கை முன்துறை." (அகம் : ௧௩0)

௩௧. பொதும்பில் கிழார் மகனார் வெண்கண்ணியார்

பொதும்பில் கிழான் வெண்கண்ணனார் என்பாரின் மகன் வெண்கண்ணியார் என்ற இயற்பெயருடையார்; சில குடிகளில் தலைமகனுக்குத் தந்தை பெயரை இடுவது வழக்கம் என்ப; அவ்வாறே இவர் பெயரும் வெண்கண்ணியார் என வழங்கிற்றுப்போலும்; சில இடங்களில் இவர், இயற்பெயரோடு இணைந்து வழங்கப் பெறாமல், பொதும்பில்கிழார் மகனார் என்ற அளவிலேயே வழங்கப் பெற்றுளார்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பாசறை வாழ்க்கையினையும், மின்னலைப்போல் ஒளிவிடும் அவன் வாட்படையின் சிறப்பினையும் போற்றிக் கூறியுள்ளார்.

> "செருவிறந்து
> ஆலங்கானத்து அஞ்சுவர இறுத்த
> வேல்கெழுதானைச் செழியன் பாசறை
> உறைகழி வாளின் மின்னி." (நற் : ௩௮௭)

முழுத்திங்கள் ஒளிவிடும் இரவில், கடல் கரைகளை அழிக்க எழுவதே போல் அலைபல எடுத்து எழும்பி ஆரவாரிக்கும் எனக்கூறிய இயற்கையின் இயல்பும்,

> "பெருங்கடல்
> இரவுத்தலை மண்டிலம் பெயர்ந்தெனை, உரவுத்திரை
> எறிவனபோல வெரூஉம்" (நற் : ௩௭௫)

நீர்நிலைவாழ் மீன்தேடி உழலும் நாரைகள், புன்னையின் மகரந்தம் உதிருமாறு, அக்கிளைகளின்மீது அமர்ந்து அக்கிளைகளை அணிசெய்யும் எனக் கூறும் இயல்பும் அழகாக அமைந்துள்ளது.

> "நீடுசினைப் புன்னை நறுந்தாதுதிரக்
> கோடுபுனை குருகின் தோடு" (நற் : ௩௭௫)

௯௨. மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் சோகுத்தனார்

குத்தனார் என்பது இவர் இயற்பெயர்; சோ என்ற எழுத்து எக்காரணம் பற்றியோ பெயர்களுக்கு அடையாக வருகிறது. மதுரையில் வாழ்ந்தவர்; மருதங்கிழாரின் மகன்; இவர், இளம் போத்தனார், பெருங்கண்ணனார் என்ற பெயர் உடைய புலவர் பெருமக்கள் இருவரை உடன் பிறந்தாராகக் கொண்டவர்; இதனால் இவர் குடும்பமே தமிழறிந்த குடும்பம் என்பது புலப்படும்.

ஆறலை கள்வர் வாழும் கொடுமையுடைய பாலை நிலத்தில், அவர்களால் கொல்லப்பெற்ற வழிப்போவார்களின் பிணம் போற்றுவார் எவரையும் பெறாமல் அழிந்து முடை நாற்றம் நாறும்; அந்நாற்றத்தால் பிணந்தின்று பழகிய பறவைகளும் அப்பிணத்தருகே செல்ல அஞ்சும் (நற் : ௩௨௯) எனப் பாலைநிலத்தின் கொடுமையினை நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்; பொருள் கருதி அக்கொடிய வழியில் சென்ற தலைவன் தலைமகள் உருவம் தோன்றக் கண்டு மயங்குவதும், சென்ற தலைவன் விரைவில் மீள்வன் எனத் தோழி துணிந்திருப்பதும் நன்கு விளக்கப் பட்டுளது.

தலைவன், பேரன்புடையவன்; நரகம்போல் துயர் தரும் கொடுஞ்செயல் செய்ய அஞ்சுவன்.

"வரையா நயவினர்; நிரையம் பேணார்" (நற் : ௩௨௯)

எனத்தோழி கூறுவது அவள் அவன்மாட்டுக் கொண்டுள்ள உறுதிப்பாட்டினை உணர்த்துகின்றது.

௩௩. மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் இளம் போத்தனார்

இவர் முன்கூறிய சோகுத்தனாரின் உடன் பிறந்தவர். வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகன், தம் வீட்டினருகே வந்துளான் என்பதறிந்து, "நம் தலைவன், பெண்யானையைத் தன் கையால் இறுகத் தழுவிக்கொண்டே இறுமாந்து செல்லும் ஆண் யானை உலாவும் நாடுடையவன் என்று கூறி, அவன் நாட்டு விலங்குகள், பெண்களோடு கூடி வாழ்வதே பெருமைக்குரியது என்பதை அறிந்திருப்பவும், அவன் அவ்வறிவு பெறாதிருப்பது என்னே என்று குறிப்பால் இடித்துக்கூறி, அத்தகைய தலைவன் தன் கடமை எது என்பதை மறந்திருக்கின்றான்; இந்நிலையில் அவன் கடமையினை அவனுக்கு அறிவுறுத்துவதேபோல், வாடையால் மிகவும் வருந்துகின்றேன்; அது போக்கி அருள்புரிவாயாக என்று நீயாவது அவனுக்குக் கூறு" எனத் தோழிகூறும் திறம் அமையப் பாடிய பாட்டொன்று குறுந்தொகைக் கண் வந்துளது:

"வந்த வாடைச் சில்பெயல் கடைநாள்
நோய்நீந்தரும்படர்தீர, நீ நயந்து
கூறின்எவனோ? தோழி! நாறு உயிர்
மடப்பிடி தழீஇத் தடக்கை யானை
குன்றச் சிறுகுடி இழிதரும்
மன்றம் நண்ணிய மலைகிழவோற்கே." (குறுந்: ௩௩௨)

௩௪. மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்

பெருங்கண்ணனார் பாடிய பாக்கள் இரண்டினுள், நெய்தல்திணை தழுவி வந்த பாட்டில், கடல்வேட்டம் உடையராய பரதவர், திண்ணிய படகில் வலிய வலைகளையும், பலபுரி சேர்த்து முறுக்கிப்பெற்ற பெருங்கயிற்று நுனியில் கட்டப்பெற்ற திமிங்கிலத்தை எறியவல்ல பெரிய ஈட்டிகளையும் வைத்துக்கொண்டும் பேரொளிதரும் விளக்கு களைக் கொளுத்திக்கொண்டும் இரவின் நடுயாமத்தில் கடல் மேல் சென்று, மீன்களை நிறையக் கைக் கொண்டு, விடியற் காலையில் கரையேறி, கடற்கரைச் சோலைகளில், புன்னை மரத்தின் நிழலிலே அமர்ந்து தம் சுற்றத்தோடும் மது அருந்தி மகிழ்ந்து வாழ்வர் என நெய்தல்நில மக்களின் தொழிலை நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் :

"நோன்புரிக்
கயிறு கடையாத்த கடுநடை எறியுளித்
திண் திமில் பரதவர் ஒண்சுடர்க் கொளீஇ
நடுநாள் வேட்டம் போகி, வைகறைக்
கடல்மீன் தந்து கானல் குவைஇ
ஓங்கிரும் புன்னை வரிநிழல் இருந்து
தேங்கமழ் தேறல் கிளையொடு மாந்திப்
பெரிய மகிழும்." (நற் : ௩௮௮)

௫௫. மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனார்

மருங்கூர், மருங்கூர்ப்பட்டினம் என்ற ஊர் பாண்டி நாட்டில் உள்ளது; திருவாடானைத் தாலுக்காவில் ஒரு மருங்கூர் உளது. மருங்கூர்ப் பட்டினம் ஒரு கடற்கரை நகரம். அதற்கேற்ப, அவ்வூரினராய இவர் நெய்தல் திணை பற்றியே பாடியுள்ளார்.

சுறாவும், முதலையும் நிறைந்து கொடுமை மிகுந்த கழிகளைக் கடந்து இரவிலே வரும் தலைவனுக்கு ஏதம் உண்டாம் என அஞ்சிய தோழி, அவன் இரவில் வருதலைத் தடை செய்ய விரும்பி, "ஐய! நாங்கள், எங்கள் தந்தையர் கொணர்ந்த மீன்களை உலர்த்தி, அவற்றை உண்ணவரும் பறவைகளை ஓட்டிக்கொண்டு இருப்போம். ஆதலின், எங்களைக் காண்டல் அரிதன்று; ஆகவே, இனி இரவில் வருதலைவிட்டு, பகலிலேயே வருவாயாக." என வேண்டும் பரதவர்குல மகளிரின் மனப் பண்பைப் பாட்டாக ஆக்கி அளித்துள்ளார் பெருங்கண்ணனார்.

"கொடுந்தாள் முதலையொடு கோட்டுமீன் வழங்கும்
இருங்கழி இட்டுச் சுரம்நீந்தி, இரவின்
வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப!
நினக்கெவன் அரியமோ? யாமே, எந்தை
புணர்திரை பரப்பகம் துழைஇத் தந்த
பன்மீன் உணங்கற் படுபுள் ஓப்புதும்;
....
புன்னையங்கானல் பகல் வந்தீமே."   (அகம்: ௮0)

௩௯. மாங்குடி கிழார்

மாங்குடி கிழார், மாங்குடி மருதனார், மதுரைக் காஞ்சிப்புலவர், காஞ்சிப்புலவர் என்ற பெயர்கள் எல்லாம் ஒரு புலவரையே குறிப்பனவாம். புலவனும், போர்வல்ல வனுமாய தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன், தன் நாட்டை மாங்குடி மருதனார் பாடுவதைப் பெருமைக்குரியதாக மதித்தான் எனின், மாங்குடி மருத னாரின் புகழினை என்னென்பது ?

மாங்குடி மருதனார், சோழநாட்டில் பிறந்தவர் என்ப; தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருத்தருப்பூண்டிக்கண்மையில் உள்ள மாங்குடி, மருதவனம் என்ற இரண்டு ஊர்களில் முன்னையதை மாங்குடி கிழார் பிறந்த ஊராகவும், பின்னை யதை, அவர் பெயரால் எழுந்த ஊராகவும் கருதுவர் சிலர்.

மாங்குடி மருதனார், தம் காலத்தே பேரரசு ஓச்சிய வேந்தனாக விளங்கிய தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் அவையில், புலவர் பலர்க்கும் தலைவராய் வீற்றிருந்தார். இத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வரலாறும், வெற்றியும் முன்னமே தொகுத்துரைக்கப்பட்டுளது.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், "இளையன் என்று எண்ணி என்னை எதிர்த்த பகைவர்களை அழிக்காது மீள்வேனாயின், மாங்குடி மருதன் முதலாம் புலவர்கள் என் நாட்டைப் பாடாது விடுவாராக" என்று கூறிய வஞ்சினத்தால், மாங்குடி மருதனார், தம் பாண்டிப் பேரரசையும், அப்பேரரசின் தலைநகராம் மதுரைமா நகரை யும் பாடுவதைப் பெரிதும் விரும்புகின்றான் நெடுஞ் செழியன் என்பது புலனும். ஆகவே, அவன் பாடுக என்று வேண்டிக்கொண்டதற்கேற்பவும், போர்பல கண்டு,

வெற்றிபல கொண்ட பெருவேந்தன் என்பதற்கேற்பவும், அவனைப் பற்றிய பாடலும் பெரியதோர் பாடலாதல் வேண்டும். அப்பாடற்பொருளும் பெருமையளிக்கும் பொருளாதல் வேண்டும் என்று எண்ணினார் மாங்குடி கிழார்; அவ்வாறே நெடுஞ்செழியன் புகழ் போற்றப் பாடிய மாங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சி, எழுநூற்று எண்பத்திரண்டு அடிகளைக் கொண்ட பெரிய பாட்டாய் முடிந்தது. அப்பாடற் பொருளும், பெருந்திணைக்குப் புறனான காஞ்சித்திணையாய் அமைந்தது; காஞ்சித்திணை தழுவ வந்த பாடல்கள் எத்தனையோ இருப்பவும், அக் காஞ்சிப் பாடல்களைப் பாடியோரையெல்லாம் காஞ்சிப் புலவர் என அழைக்காது, மதுரைக்காஞ்சி பாடிய மாங்குடி மருதனாரையே 'காஞ்சிப்புலவன்' எனப் பெயரிட்டு அழைப்பாராயினர்.

மதுரைக் காஞ்சியின் மாண்பினை மதித்துக் காணல் ஈண்டு இயலாது, ஆதலின் அப்பாட்டில் காணலாம் சில நயங்களை மட்டுமே கண்டு செல்வோமாக; மதுரைக்காஞ்சி, பாண்டிநாட்டையும், மதுரைத் தலைநகரையுமே பாராட்டு கிறது எனினும், அப் பாராட்டு, தமிழகத்தையும், தமிழ கத்துப் பேரூர்களையும் பொதுவாகப் பாராட்டிய பாராட்டே என்று கொள்ளுதல் குறையாகாது. தமிழ கத்தின் இயற்கை வளங்களையும், அதன் ஐந்நில அமைப் பினையும், அந்நாட்டின் பேரூர்களின் பண்புகளையும், அப் பேரூர்களின் அரண்களையும், அரசர் தெருமுதலாம் தெருக்களையும், அந்நகர்க் கோயில்களையும், அங்காடி வீதி களையும், கடற்றுறைகளையும், அங்காடியில் காணலாம் அரும்பொருள்களையும், அந்நகர் வாழ்மக்களையும், அவர்கள் மேற்கொண்டிருந்த அருந்தொழில்களையும், அத்தொழில் களின் நுட்பங்களையும், அமைச்சர், அறங்கூறவையத்தார் இயல்புகளையும், ஆடவர், பெண்டிர் பண்புகளையும், ஊரில் எழும் ஒலிகளின் வகைகளையும், ஆங்கு ஓங்கிப் பறக்கும் பல்வேறு கொடிகளையும், வேறு பிறவற்றையும் ஒருங்கே கூறும் ஒப்பற்ற நூல் மதுரைக்காஞ்சி ஒன்றே ஆகும்.

"பொய்யறியா வாய் மொழியால்
புகழ் நிறைந்த நன் மாந்தரொடு
நல்லூழி அடிப்படரப்
பல் வெள்ளம் மீக் கூற
உலகம் ஆண்ட உயர்ந்தோர்." (மதுரைக் : கக-உந)

என அவன் முன்னோர்களையும்,

"அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கிச்
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து
ஞெமன் கோலன்ன செம்மைத்தாகிச்
சிறந்தகொள்கை அறங்கூறுஅவை"
(மதுரைக் : சஅக-கூஉ)

என அறங்கூறு அவையத்தார்களையும்,

"நன்றும் தீதும் கண்டாய்ந் தடக்கி
அன்பும் அறனும் ஒழியாது காத்துப்
பழியொரீஇ உயர்ந்து பாய்புகழ் நிறைந்த
செம்மை சான்ற காவிதி மாக்கள்" (மதுரைக் : சகரு-கூ)

எனக் காவிதி மக்களையும் அறிமுகம் செய்துள்ளார்.

"உயர்நிலை உலகம் அமிழ்தொடு பெறினும்
பொய்சேண் நீங்கிய வாய்நட் பினையே;
முழங்குகடல் ஏணி மலர்தலை உலகமொடு
உயர்ந்த தேஎத்து விழுமியோர் வரினும்
பகைவர்க் கஞ்சிப் பணிந்தொழுகலையே;
தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய
வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
பழி நமக்கெழுக வென்னாய்; விழுநிதி
ஈதல் உள்ள மொடு இசை வேட்குவையே."
(மதுரைக்: ககஎ-உ0௫)

என அவன் பண்புகளைப் பாராட்டி,

"கரைபொருது இரங்கும் கனையிரு முந்நீர்த்
திரையிடு மணலினும் பலரே, உரைசெல
மலர்தலை உலகம் ஆண்டு கழிந்தோரே."
(மதுரைக் : உநரு-எ)

என்று நிலையாமையினை வற்புறுத்தியுள்ளார். மதுரைக் காஞ்சியின் மாண்புகளைக் காட்டிக்கொண்டே சென்றால் ஏடுவிரியும்; அவற்றை முழுநூலுட் கண்டுகொள்க.

வாட்டாறு என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த ஒரு தலைவனைப் பாராட்டிய மாங்குடி கிழார், "வாட்டாற்று எழினியாதன் ஊக்கமின்றி உறங்கிக் கிடப்பார்க்கு ஊக்கமூட்டும் உற்ற துணையாவன்; அறிவு வழங்கும் நண்பரைப் பெறாதார்க்கு நண்பனாகி அறிவு வழங்குவன்" என்று பாடி, சில சொற்களால் அவன் புகழ் பலவும் தோன்றச் செய்துள்ளார்:

"உள் இலோர்க்கு வலியாகுவன்;
கேள் இலார்க்குக் கேளாகுவன்" (புறம்: ௩௯௬)

புறநானூற்றினும், பத்துப் பாட்டினும் புறப்பாட்டுக்களையே யன்றி, மாங்குடி கிழார் அகத்துறைப் பாடல்கள் சிலவற்றையும் பாடியுள்ளார்.

௧௪எ. மாடலூர் கிழார்

இப் புலவர்க்குரிய மாடலூர் யாண்டுளது என்பது அறியக் கூடவில்லை; குறிஞ்சித்திணையில், இரவுக் குறிக்கு இசைந்து வந்துநிற்கும் தோழியிடம், தன் இசைவினையும் அறிவிக்கும் தலைமகள் கூற்றமைந்த ஒருசெய்யுளைப் பாடியுள்ளார்; அது குறுந்தொகைக்கண் இடம்பெற்றுளது.

அதில், குறிஞ்சி நிலமக்கள், தங்கள் தினைப்புனங் களைக்காத்து நிற்போர், யானைபோன்ற கொடிய உயிர்களால் அழிவுறாதிருத்தற் பொருட்டும், தம் பெரும்புனங் களை ஆங்கிருந்தவாறே கண்டு காத்தற்பொருட்டும், பெருமலைகள்மீதும், உயரிய மரங்கள்மீதும் பரண் அமைப்பர்; இரவில் ஒளிபெறுதற்காகவும், ஒளிகண்டஞ்சும் யானைகளை எளிதில் ஓட்டுவதற்காகவும், அப்பரண்களில் பந்தங்களைக் கொளுத்திவைப்பர்; பரண்கள், அக்குறிஞ்சி நிலம்முழுதும் பரவியிருப்பதால், இரவில் ஆங்காங்கே தோன்றும் அப் பந்தங்களின் ஒளிகள், வானத்து மீன்களைப்போல் காட்சியளிக்கும் என்ற செய்திகளைத் தெரிவித்துள்ளார்.

"சேணோன் மாட்டிய நறும்புகை ஞெகிழி
வான மீனின் வயின் வயின் இமைக்கும்
ஓங்கு மலை நாடு" (குறுந்: ௧௫0)

௩அ. மாற்றூர்கிழார் மகனர் கொற்றங் கொற்றனர்

சோழநாட்டில், காவிரியாற்றங்கரையில் உள்ள சிறுகுடி என்ற ஊரின்கண் இருந்த பண்ணன் என்பவன், பேரரசர்க்குப் படைத்துணைபோகும் பெருவீரனய்த், தம்மை நாடிவரும் இரவலர்க்கு வறுமைபோக வழங்கிப் "பசிப்பிணி மருத்துவன்" என்ற சிறப்பும் பெற்று விளங்கினன்; அவன் சிறுகுடி நெல்லி மரங்களால் நிறைந்தது என்றும், நெல்லிக்கனி தின்று நீர்குடித்தால் இனிக்கும் என்றும், அவன் வாழ்வது பிறர்வாழ வேண்டியே யன்றித் தான்வாழ அன்று என்றும் பாராட்டினர்:

"தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்
புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
நீர்குடி சுவை" (அகம்: ருச)

நாடுகாவல் கருதிப் பிரிந்து சென்ற தலைவன், தன் வினை முடித்துமீன்று, மகனை ஏந்திக்கொண்டு, 'ஒளிவிட்டு விளங்கும் மதியே! நீ, ஐம்படைத்தாலி அணிந்த என் மகன் அழைப்பதை ஏற்று வருவையாயின் நினக்குப் பால் தருகின்றேன்" என்பன போன்ற இனியசொற்களைக் கூறிக்கொண்டே, மகனுக்குத் திங்களைக் காட்டி, விரல் அசைத்து அழைக்க அவனுக்குக் கற்றுத்தந்து அவன் பாலுண்ண விரும்பும் விருப்பத்தை மாற்றமுயலும் தன் மனைவியை நினைந்து விரைந்து செல்லுமாறு பாகனை வேண்டினன் என்று பாடியதிறம் படித்து இன்புறற்குரியதாம்.

"தீவிய மிழற்றி,
'முகிழ் நிலாத் திகழ்தரும் மூவாத்திங்கள்!
பொன்னுடைத்தாலி என்மகன் ஒற்றி
வருகுவை யாயின் தருகுவன் பால்' என
விலங்கமர்க் கண்ணள் விரல்விளி பயிற்றித்
திதலை யல்குல் எம் காதலி
புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே" (அகம்: ருச)

௩௪௯. மிளைகிழான் நல்வேட்டனார்

நல்வேட்டனார் எனவும், மிளைகிழான் நல்வேட்டனார் எனவும் இவர் குறிப்பிடப்பட்டுளார்: இவர் பாடிய பாக்கள் நற்றிணையிலும் குறுந்தொகையிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

நன்செய்நிலத்தில் விதைக்க, விதை கொண்டு சென்ற கூடை நிறைய, அந் நிலத்தில் பற்றிய மீன்களோடு வருவர் என்று கூறி அக்காலத் தமிழகத்தின் நிலவளம், நீர்வளங்களை நன்கு விளக்கியுள்ளார்:

> "வித்தொடு சென்ற வட்டி, பற்பல
> மீனொடு பெயரும் யாணர் ஊர." (நற்: ௨௰)

உலகில், மக்கள், உயர்த்திக் கூறும் பாராட்டுரைகளைப் பெறுவதும், விரைந்து செல்லும் குதிரை, யானை, தேர் முதலாயவற்றில் ஏறிச் செலுத்துவதுமாய வாழ்வுடைமையே செல்வமாம் என்று எண்ணுவர்; ஆனால் உண்மையில் செல்வமென்பது இது அன்று; அறிவுடையோர் இதைச் செல்வமாகக் கொள்ளார்; இது அவர் செய்த வினைப்பயனிற்கேற்ப வந்தடையும்; உண்மையில் செல்வமென்பது, தம்மை அடைந்தார் துயர் கண்டஞ்சி, அதைப் போக்கி, எவரிடத்தும் வன்சொல் வழங்காது இன்சொல் வழங்கி வாழும் வாழ்வேயாகும்; சான்றோர் இதையே செல்வமென்பர் என்று செல்வத்தின் இயல்பினை இவர் எடுத்துக் கூறும் திறம் நினைவிலிருத்த வேண்டியதொன்றாம்.

> "நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
> செல்வமன்று; தன்செய் வினைப்பயனே;
> சான்றோர் செல்வமென்பது, சேர்ந்தோர்
> புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
> மென்கட் செல்வம் செல்வமென்பதுவே." (நற்: ௨௰)

௬௦. வடமோதங்கிழார்

தொண்டைநாட்டில், சித்தூர் மாவட்டத்தில், சீகாளத்தி திருத்தணிகை வட்டங்களில் மாதம் என்னும் ஓர் ஊர் உளது; அது பண்டை நாளில் மோதம் என வழங்கியதாக அரசியல் ஏடுகள் அறிவிக்கின்றன; மதுரை மாவட்டத்திலும் மோதம் எனப் பெயருடையதோர் ஊர் உளது ஆதலின் இது வடமோதம் என வழங்கப்பட்டது; இவ் வடமோதமே நம் புலவர்க்குரிய ஊர் என்று கூறுவர்.

பகைவர் கவர்ந்து சென்ற ஆனிரைகளை மீட்டுக் கொண்டு வந்த வீரன் ஒருவன், அம்மீட்சிப்போரில் பெற்ற புண்ணால், ஊர்க்கோடியில் வருவழி, வருந்தி வீழ்ந்து இறந்தானாக, அவன் பெயரும், பீடும், பெருமையும் பொறித்த கல்லை நாட்டி மயிலும் மலரும் சூட்டி வழிபடும் நிகழ்ச்சியை நெஞ்சுருகப் பாடியுள்ளார்.

> " எண்ணிய எண்ணியாங்கெய்துப எண்ணியார்
> திண்ணிய ராகப் பெறின் " (திருக் : ௬௬௬)

என்ப; உள்ளத் தூய்மையும் உறுதியுமுடையோர், ஒன்றை விரும்பி நினைப்பாராயின், அவர் நினைந்தது வந்து சேரும் என்று கூறுவர்; இவ்வுண்மையினைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் விரைந்து வருக என வேண்டிய தோழி, அவன் அவ்வாறே வந்தமை அறிந்து, தலைமகள்பால் சென்று, நாம் நினைந்தவாறே தலைவர் நில்லாது வந்து சேர்ந்தார் என்று உரைப்புழி உரைத்துள்ளார்.

> " நினைந்தனம் இருந்தனமாக, நயந்தாங்கு
> உள்ளிய மருங்கின் உள்ளம் போல
> வந்து நின்றனரே காதலர். " (அகம் : ௩௧௭)

௪௰௧. வெள்ளூர்கிழார் மகனார் வெண்பூதியார்

வெண்பூதியார் எனவும், வெள்ளூர்கிழார் மகனார் வெண்பூதியார் எனவும் அழைக்கப்பெறும் இவர் பாடிய பாக்கள் மூன்றும் குறுந்தொகை ஒன்றிலேயே இடம் பெற்றுள்ளன.

சிறு சிறு சொற்றொடர்களால் அரிய பெரிய பொருள்களைத் தெள்ளத் தெளிய உணர்த்தும் திறம் உடையவர் இவர்; தலைவன் வரைந்துகொள்ளாமையால் வாடிய தலைவி, தன் துயரம், ஊரார் கூறும் அலர்; இவை உணராதிருக்கும் தலைவன் ஆகிய கொடுமைகளை விளக்குவதை, "மணந்து தலைவனோடு வாழவேண்டிய நான், தனித்து இங்கே வாழ்கின்றேன்; என்னோடு இருக்க வேண்டிய என் நலன், தலைவனைக் கண்ட கானலில் கழிந்து விட்டது; தலைவன் அவனூரில் வாழ்கின்றான்; ஆனால் என் காதல் உறவுபற்றிய அலர் ஊர்மன்றத்தே பரவிவிட்டது;" என்று கூறினாள் என்ற பொருளை,

"யானே ஈண்டையேனே; என்னலனே
ஆனா நோயொடு கானலஃதே;
துறைவன் தம்மூ ரானே;
மறை அலராகி மன்றத் தஃதே." (குறுந் : ௯

என்ற சிறு சிறு சொற்றொடர்களைக்கொண்ட செய்யுளா விளக்கியுள்ளதை உணர்க.

அருள், பொருள் ஆகிய இரண்டனுள் உண்மை அறிவுடையோர் பொருளினும் அருளையே உயர்வுடையதாக மதிப்பர்; ஆனால், அவ்வுண்மை அறிவு வாய்க்கப் பெறாதார், அருளை மதியாது பொருளையே போற்றுவர்; இவ்வுண்மையினை ஓர் அழகிய செய்யுளில் விளங்க எடுத்துரைத்துள்ளார். "பிரிந்துறை வாழ்வைப் பொறேன் என்பதையும் மதியாது, பொருள்தேடிப் புறப்படுகின்றா

தலைவர்; அவர் நிறைபருள் உடையவர் என்ப; வருளுடையராய அவர், நான் வருந்துவதையும் பாருட்படுத்தாது பொருள்மேல் சென்ற உள்ளத்தராய்க் காணப்படுகிறார்; அதனால், உண்மை அறிவுடையராய இவரும் அருளை மதியாது, பொருளை மதிக்கின்றார் என்றே எண்ணுதற் கிடமாகிறது; இதனால் பொருள் போற்று வாரைப் பெற்றுப் பொலிவு பெறுகிறது. அருள் ஆதரிப் பாரை இன்றி அழிகிறது; என்னே உலகியல்!" என்று கூறி வருந்தும் அவள் உரையில் இவ்வுயர் பொருள் தோன்றி நிற்றல் காண்க.

"நத்துறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவாராயின், இவ்வுலகத்துப்
பொருளே மன்ற பொருளே;
அருளே மன்ற ஆருமில்லதுவே." (குறுந்: கஎச)

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை

ஆசிரியர் : திருவத்திபுரம் கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

க. **கபிலர்**

பாரிவேளின் உயிர் நண்பரும், புலனழுக்கற்ற அந்தணாளருமான **கபிலர்** பெருமானின் வாழ்வும், பணியும் இலக்கிய மேற்கோளுடன் விளக்குகின்றது. ரூ. 1 12

உ. **பரணர்**

பரணர் பெருமகனார் நடுநிலை தவறா நன்னெஞ்சினர்; நுண்ணிய கலைஞர்; அவர்தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்நூல் பளிங்கெனத் தெளிவிக்கின்றது. ரூ. 1 12

௩. **நக்கீரர்**

"நெற்றிக்கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே," என்று இறைவனையும் எதிர்த்துச் சொற்போராடிய நக்கீரர் பெருமகனாரின் வரலாற்றை இந்நூல் இனிது விளக்குகின்றது. ரூ. 1 12

௪. **ஔவையார்**

தகுதியாற் சிறந்து, பண்பால் உயர்ந்து தமிழர் உள்ளங்களில் என்றென்றும் நிலைத்துநிற்கும் ஔவை நல்லாளின் அரிய வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்குகின்றது. ரூ. 1 12

௫. **பெண்பாற் புலவர்கள்**

சங்கம் சார்ந்து தமிழ்வளர்த்த பெண்புலவர்களில் ஔவையாரன்றிப் பலருளர். அன்னார் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும், புலமை நுணுக்கங்களையும் இந்நூல் இனிது விளக்குகின்றது. ரூ. 1 12

௬. **உவமையாற் பெயர்பெற்றோர்**

தாம் பாடிய உவமைகளே சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்பெற்ற பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர். அவர்கள் வரலாறுகளை இந்நூல் இனிது விளக்குகின்றது. ரூ. 1 12

எ. **காவல் பாவலர்கள் :**

'அறிவுடையோன் ஆறு அரசுஞ் செல்லும்' என்பதை உணர்ந்தோர் அக்கால அரசர்கள். அவர் காவலராயிருந்ததோடு பாவலராக அமைந்து அறிவுலகத்தையும் ஆண்டனர். அவ் அரசர்களின் வரலாற்றை உணர்த்துவது இந்நூல். ரூ. 1 12

கழக வெளியீடு: ௬௪௪

பதிப்பாளர்:

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

தலைமை நிலையம்:

24, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி.

விலை ரூ. 1-12.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.